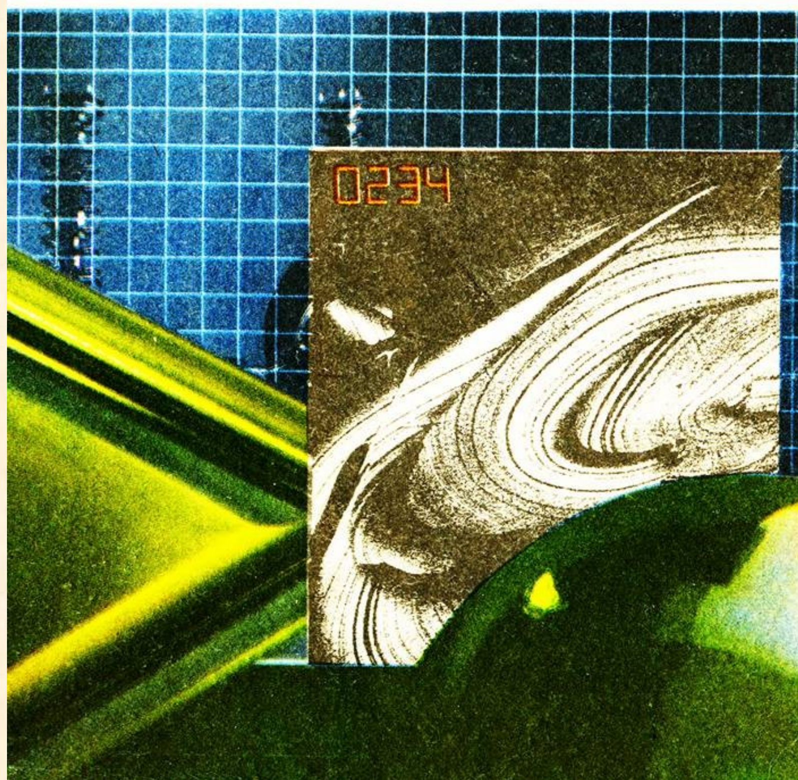
la orizont această constelație

Coperta de DAN STANCIU

I.S.B.N. 973—24—0160—4

LA ORIZONT, ACEASTA CONSTELAŢIE...

Selecţia textelor şi postfaţă de LUCIAN HANU

Editura Albatros, 1990

BUCUREŞTI ● 1990

Lector: LUCIAN HANU
Tehnoredactor: CORNEL CRISTESCU

Bun de tipar: 15.X.1989. Apărut 1990
Coli de tipar: 16. Com. nr. 2878

Comanda nr. 80 356
Combinatul Poligrafic Bucureşti
Piaţa Presei Libere nr. 1
ROMANIA

Ruxandra Andrian Ceciu

ARCONAX

Eram de o săptămînă pe planeta Berenice, un cochet paradis finanţat de bătrînul Bozo. A fost gîndit la început ca refugiu estetic şi recreativ pentru familia Bozo, dar ulterior chiar bătrînul l-a introdus în reţeaua parcurilor Sectorului cosmic 3 Alpha, probabil pentru a nu-şi dezminţi faima de om întreprinzător care scoate parale chiar şi din piatră seacă. Mai ales că atunci nu era vorba deloc de piatră seacă, ci de cîteva terase de grădini suprapuse, aranjate pur şi simplu năucitor, în combinaţii de copaci, trepte de nisip, tufişuri de flori, alei cu pietriş, bolţi de verdeaţă şi alte fleacuri de-astea de „arhitectură verde” / cum spunea un comentator TV / care, aşa cum erau puse împreună, îţi tăiau respiraţia.

— Cum, Lidy, tu ai dichisit toate astea? o întrebam pe micuţa Bozo, o puştancă de vreo şaisprezece ani care mă invitase la o vizită gratuită a grădinilor, în amintirea vremurilor cînd o purtam în cîrcă pe plaja albastră de pe planeta Teba. Pe atunci tocmai îl cunoscusem pe tatăl ei şi, din prietenie pentru el, le organizasem o vacanţă cu cele mai excentrice distracţii şi mai trăsnite aventuri pe care cred că le-au trăit ei doi vreodată.

Ne sprijineam de balustrada de lemn cioplit a unui balcon foarte lung şi pardosit cu piatră albă. Lidy îmi explica aranjamentul grădinilor, şi anume în două

tonuri fundamentale ale grădinăritului clasic terrian: englez, secolul XVIII, şi chinez, dinastia Ming. Îmi împuiase capul pînă atunci cu explicaţii, la tot pasul, despre amestec de stiluri, nume de plante, estetica depărtării şi estetica detaliului, tehnica ajustării formelor vegetale, a măturării cărărilor, mă rog, îmi spusese suficient de multe lucruri inteligente ca să regret că nu aveam la mine nimic pentru fono-înregistrare. O bandă imprimată cu explicaţii date de un ghid atît de competent şi de negăsit pentru majoritatea reporterilor şi curioşilor s-ar fi vîndut foarte bine.

— Fetiţo, spusei într-un tîrziu, întrerupîndu-i ciripitul nesfîrşit, lasă astea, că nu mai intră nimic în capul meu burduşit cu alte preocupări şi gînduri, care nu prea s-ar acomoda cu asemenea cunoştinţe nostime şi florale. Uite, îţi spun sincer, eu nu ştiu să apreciez cum se cuvine ce-ai făcut aici. Pot doar să-ţi spun că-mi place şi că, plimbîndu-mă printre invenţiile tale, mă simt bine şi fericit.

Lidy se îmbujoră şi rîse veselă.

— Trebuie să fie ceva grozav, o mare realizare, grădinile astea ale tale, aşa intersectate şi suprapuse, pentru că altfel n-ar ieşi parale atît de multe şi nici nu s-ar înghesui cu laudele atîţia specialişti în artă cîţi am auzit numai eu vorbind despre tine.

— Mulţumesc, Denelo, eşti un mare prieten, are dreptate tata, îmi zise Lidy făcînd gropiţe în obraji.

Era o puicuţă naivă într-ale vieţii dacă aprecia un prieten după laudele pe care i le aduce într-o după-amiază lipsită de griji. Bătrînul Bozo, da, avea el motivele lui temeinice, să-i zică fetei că-i sînt bun prieten! Ehe, n-am trăit noi multe păţanii împreună, adică n-am mîncat mult timp din aceeaşi farfurie, cum s-ar zice, dar atît cît a

fost ne-a ajuns să ne amintim cu emoţie şi bucurie de fiecare dată cînd ne-om întîlni.

— Cînd apare şi Gonzi? mă întrebă ea.

— Trebuie să pice zilele astea,

Coborîsem treptele albe şi mărunte ale unei scări largi, alături de un păun indiferent ce-şi tîra coada strînsă într-un smoc de pene pestriţe. Toată această faună şi floră de provenienţă voit terriană mă înduioşa. Lidy nu strecurase nici un element floral de pe o altă planetă pe micul lor asteroid climatizat.

Scara se termina pe plaja de pietriş ce contura un lac. În timp ce-l treceam pe unul dintre podurile graţioase ea nişte picioare uriaşe de lăcustă, construit din piatră de Arconax, verde şi cu aspect marmorat, îmi veni singura idee estetică din toată ziua. N-am păstrat-o în mine pentru eă voiam să-i fac Lidyei bucuria de a o smulge din interminabilul monolog. / Ştiam din proprie experienţă a întîlnirilor cu oamenii artişti că dialogul le satisface orgoliul peste măsură, chiar dacă partenerul de conversaţie este un guguman — poate chiar cu atît mai mult!

— Am observat că fauna este numai ornamentală, am spus. Păuni, fazani, păsărele cîntătoare, şi cam atît...

— Bineînţeles, doar nu e grădină zoologică.

— Da, dar toate păsările tale sînt pentru uscat. Lebedele sînt pe lac, spusei arătîndu-i-le cu degetul. Dar în lac?

— Cum adică în lac?

— Da, un peşte de exemplu, sau chiar un delfin terrian...

— Aaa...

Lidy rămase pe gînduri.

— Ce adîncime are lacul?

— Doi metri.

Îmi veneau iniţiativele „artistice” ca pe roate.

— Am fost de cîteva ori pe planeta Arconax. Acolo am văzut un soi de peşte uriaş care înoată cu dorsala afară din apă, aşa că, îţi dai seama, se oferă mereu privirilor, e comercial cum s-ar zice.

— Cum arată?

I l-am descris. Era tocmai bun pentru acel cadru oriental. Avea solzi galben-verzui, groşi şi rotunzi ca nişte bube, cu mustăţi şi cu tot felul de ţepi, iar aripa dorsală era zdrenţuită şi răsfirată, deci foarte de efect.

La început Lidy îmi respinse propunerea. Spuse că peştele, după descrierea mea, semăna cu un monstru legendar chinez din nu ştiu ce album video. Pînă la urmă îşi manifestă dorinţa de a-l obţine cu orice preţ, pentru că nu va crea dezarmonie, ci, din contră, armonia stilurilor va fi mai pregnantă prin contrast cu un element neterrian, iar peştele în sine va fi ca o picanterie.

— Imediat cum vine Gonzi, plecăm să-ţi aducem un exemplar. Bineînţeles, numai dacă şi tatăl tău va fi de acord.

Puştanca a înţeles repede că bătrînul trebuie să suporte toate cheltuielile.

De-abia spre seară Lidy s-a săturat să mă pisălogească cu multiplele ei cunoştinţe horticulo-estetice şi m-am putut retrage în camera mea. Aici aveam la îndemînă o jucărie foarte interesantă, un videoproiector, greu de obţinut de pe piaţă pentru uzul particular, pentru că e destinat (strict) navelor de cercetare cosmică sau insta

laţiilor izolate unde singurătatea este apăsătoare.

Mi-am pus metacercul pe frunte cu electrozii în dreptul tîmplelor şi m-am concentrat la redarea cît mai fidelă a amintirilor mele de ordin sentimental. Urmăream, cu satisfacţia unui creator, cum imaginile derulate de obicei pe ecranul proiecţiilor mintale se transmiteau, pe ecranul din faţa mea. Revedeam momentele cînd roşcata Yona, marea mea iubire — cu cît mă depărtez mai mult în timp de această amintire, cu atît filmul despre ea se apropie de o viziune ideală — m-a părăsit, adînc jignită de convingerea ei că nu a reprezentat pentru mine decît o banală experienţă, ca toate dinaintea ei şi toate care bănuia că vor urma.

— Ce faci, bătrîne, la ce visezi? am auzit un glas în spatele meu.

— Gonzi, amice! am exclamat, repezindu-mă să-l îmbrăţişez. Ne-am strîns ca doi urşi în braţe. Avea pe el un costum de o culoare metalizată, din fibre de sticlă, un sac de călătorie în mîna dreaptă şi harnaşamentul de zbor atîrnînd pe umărul stîng.

— Ai o formă fizică excelentă, i-am spus. /Nu ne văzusem de vreo două luni./

— Am cunoscut un tip care inventase un joc sportiv. M-am antrenat puternic şi l-am ajutat să şi-l impună undeva prin Centaur.

— Şi?

— Am lucrat cam dezinteresat. Am trăit bine, dar nimic în plus. A fost distracţie mare. Tu? Cu ce te-ai ocupat?

— Am fost acasă.

— Pe Terra?

— Da.

— Cum mai e pe-acolo?

— Romantism, bătrîne. Chestii vechi. Totul are importanţă, fiecare gest, fiecare mobilă, dar totul este praf. Înţelegi?

— Îmi dau lacrimile, rînji Gonzi. Ce-ai făcut pe-acolo?

— Mi-am cîştigat gradul doi în funcţia de psiho- cercetător al civilizaţiei inter-galactice.

— Îmi pare bine pentru tine. Dar spune-mi şi mie pe ce bază, că de cînd te ştiu eu, adică de vreo douăzeci de ani, numai la funcţia de vagabond ai aspirat!

— Pe baza rapoartelor pe care le trimiteam după fiecare aventură. Mă ajuta un stilist, care-mi cizela exprimările. Eh, nu ştiu dacă mă pricep eu la chestiile alea spuse în şcolile lor înalte, dar le trimiteam nişte observaţii psihologice atît de ciudate, cum n-au citit ei nicăieri, că le era halcă de ros la cursurile şi în cărţile lor pe un an întreg.

— Parcă mi-amintesc că ai patima asta a scrisorilor, făcu Gonzi indiferent. Şi?

— O leafă micuţă depusă lunar la o bancă din Baalbek. Şi un post sigur cînd mă pensionez din vagabondaj.

— Va să zică peste vreo treizeci de ani te văd înţolit cu togă neagră şi cu un coif roşu pe cap? rîse bunul meu amic.

— Cam aşa ceva, rîsei şi eu.

— Eh, şi acum ce planuri ai?

I-am povestit despre familia Bozo şi despre ideea de a face împreună o călătorie pînă pe Arconax, planeta tuturor ciudăţeniilor şi a tuturor posibilităţilor. Gonzi rîse de acest aranjament care, ca toate afacerile pornite de mine, părea poetic şi fără avantaje materiale mari.

— Facem pe voiajorii comerciali, nu-i aşa? spuse el.

Afacerile construite minuţios, riscante, pendulînd spectaculos între diferitele legi universale sau planetoi- dale, la care se putea exclama „Mamă, ce bombă o să fie!” sau „Bătrîne, cade pleaşca!”, erau invariabil pornite din vreo idee de-a lui Gonzi. El avea

alt termometru al aventurii, imaginaţia lui bătea din aripi într-un cer mai furtunos.

— Mi-a spus fiică-mea că vrea nu ştiu ce animal! atacă în sfîrşit bătrînul Bozo miezul problemei pentru care ne invitase seara următoare în biblioteca lui.

— Este o idee pe care eu mi-am permis să i-o dau, pentru că remarcasem că lacul era lipsit de simbolul vieţii! am conferenţiat cu aplomb ca să-i arăt că, chiar dacă nu părea aşa, noi ne ofeream serviciile şi dintr-un considerent estetic, nu numai dintr-un meschin calcul practic.

Bătrînul Bozo îmi zîmbi politicos şi vădit ironic, ne cunoştea el bine pe amîndoi, dar am înţeles în acelaşi timp că era dispus să facă această toană Lidyei şi deci să ne înlesnească şi nouă contactul cu acea lume în care matrapazlîcurile sînt ca peştele în apă.

Restul serii ni l-am petrecut printre rafturile vastei sale biblioteci. Avea o cameră cu toţi pereţii ocupaţi cu microprocesoare, benzi fono-video, casete şi alte soiuri de imprimări. Bozo riu era un savant. Ocupa funcţia de preşedinte al unei reţele industriale. Era întreprinzător, penibil de corect în faţa legilor, vigilent cu îndeplinirea la termen a obligaţiilor de serviciu, în timpul liber coor- donînd activităţile a două cămine de copii şi a unei instalaţii simulatoare de zbor pentru tinerii cosmonauţi învăţăcei din acea zonă galactică.

Am băut rotopo cu gheaţă şi am admirat apusul stelei Aida într-o intensă strălucire verde, urmat de apusul mai modest, complementar, în picături roşii risipite pe cer, a micuţei Retta. Ne simţeam copleşiţi de o stare euforică. Eram numai noi trei, buni prieteni, totul părea să fie bine, ne aştepta o călătorie promiţătoare, la care

visam cu ochii deschişi, peisajul era aproape ireal de frumos, adică trăiam acele rare momente de combinaţie a împrejurărilor cu senzaţiile cărora unii le spun fericire.

*

Nava personală a lui Gonzi rămăsese în cosmopar- kingul de pe Berenice, în urma aranjamentului cu un membru al poliţiei galactice de a nu plăti taxa de parcare.

Călătoria pînă pe Arconax am făcut-o cu o splendidă navetă rapidă, ultima modă, pentru opt persoane. Instalaţia de refrigerare funcţiona foarte bine, nu ne-a dat nici un efect secundar — vreo durere de cap sau de ficat — ba, din contră, în primele momente am fost pradă unei senzaţii de adîncă mulţumire, evident artificială. Ne-a lăsat în oraşul-port Alexandria.

— Bagajele dumneavoastră, domnilor! strigă grijuliu androidul de serviciu de la înmînarea bagajelor, văzîn- du-ne ieşind din instalaţiile de revenire şi control metabolic complet nepăsători la banda de bagaje.

— N-avem, băiete, mulţumesc! spuse Gonzi înghiţind în sec de mai multe ori, neacomodat încă la atmosfera planetei.

Dacă reuşeam să concepem vreo afacere, aveam parale şi de haine, cu care să putem umple nenumărate geamantane, dar dacă afacerea nu reuşea, bagajele n-ar faca decît să ne stînjenească în cazul unei retrageri pripite.

Am colindat prin mai multe baruri încercînd cît mai puţine licori pentru că nu voiam decît să ne familiarizăm cu atmosfera oraşului.

Planeta Arconax e plasată pe o orbită destul de apropiată de o stea zisă Danaia, de aceea avea o complexă instalaţie cosmică de protecţie contra roiurilor de particule ce ar fi bombardat-o fără milă. Peisajul era

preponderent nisipos şi uscat, dar colorat de o floră destul de interesantă. Copacii specifici aveau trunchiurile subţiri, contorsionate aproape spiralat, noduroase, terminate cu ramuri roşcate şi frunze sîngerii. Mă mai plimbasem pe aici o singură dată într-o excursie pe care o oferisem Yonei. (A fost singura persoană căreia am simţit nevoia să-i fac astfel de daruri.)

Lumina zilei era deosebit de strălucitoare, aşa încît era obligatorie purtarea unor lentile puternic reflectorizante. Străzile şi faţadele clădirilor erau de asemenea orbitor de albe şi această puternică presiune vizuală de alb strident contribuia la impresia că ne topeam de căldură. Oraşul era, populat de o diversitate fantastică de naţii, de la stranii arconacşi, băştinaşii planetei — bipezi avînd capetele ca nişte ciupercuţe şi mîinile slabe, terminate cu degete lungi şi moi — pînă la binecunoscuţii azurieni.

Deodată, după un colţ de stradă, am dat nas în nas cu o veche cunoştinţă, de pe vremea cînd ne dădeam examenele de bacalaureat pe un cosmodrom de pe Venus,

— Salut, copii! se auzi glasul nazal al lui Ilia, simpaticul xilozin, vorbind în limba univo.

Ne-am îmbrăţişat într-un acompaniament adecvat de strigăte şi pumni prietenoşi. Ne depăşea cu peste un cap în înălţime şi avea o statură puternică şi pătrată. Solzii de pe gît şi mîini, atît cît lăsa la vedere eleganta salopetă pe care o purta, se coloraseră acum, la maturitate, într-un albastru-cenuşiu, de la suavele nuanţe de portocaliu pe care i le ştiam din adolescenţă. M-am gîndit ce mult trebuie să ne fi schimbat şi noi doi faţă de puştii slăbănogi şi cu bretonul în ochi de acum douăzeci de ani.

— Cu ce treburi, Ilia?

— Locuiesc aici de un an. Am o nevastă.

Ne arătă, cu degetele sale unite printr-o membrană subţire, o casă albă, identică celor din jurul ei.

— Nu e prea uscat aici pentru tine? îl întrebai.

Xilozinii sînt amfibieni, preponderent acvatici, chiar dacă pot rezista fără strop de apă două săptămîni.

— Ah, nu, planeta are reţele freatice foarte complexe, scoarţa Arconaxului seamănă cu o imensă insulă. E foarte comodă din punctul ăsta de vedere. Să veniţi pe la noi!

— E-n regulă, Ilia, vom veni mîine sau poimîine, promise Gonzi, cu toate că nouă numai la vizite nu ne era capul.

Ne-am strîns mîinile, ne-am bătut cu simpatie pe umăr şi ne-am despărţit.

La marele Muzeu al faunei ne-am lămurit în privinţa mediului acvatic al planetei. Nu numai apele freatice formau o complexă şi deasă reţea subterană, dar planeta avea şi două oceane împrospătate de ploile deosebit de abundente în anumite perioade ale anului. Animalele expuse mi-au lăsat amintirea unor cactuşi umblători, toate ţepoase sau cu carapace, colorate în nuanţe de pămînt uscat, de la alb la cărămiziu. Am găsit repede şi uriaşul peşte pe care-l căutam. Solzii rotunzi, galbeni şi verzui, îi acopereau tot corpul ca sute de ochi bulbucaţi. Aripile şi, mai ales, dorsala erau prelungite cu solzi lungi şi subţiri. L-am privit îndelung. Am avut apoi o interminabilă discuţie, înregistrată, despre îngrijirea lui, cu veterinarul acelui sector al acvariilor, un student terrian în practică. Apoi, în faţa acvariilor de selecţionare, am tratat cumpărarea unui exemplar.

Imaginea peştelui mult-rîvnit am transmis-o familiei Bozo într-o scurtă videogramă, alături de ştirea că s-au făcut

primele demersuri pentru achiziţionarea lui. Răspunsul ni l-a transmis un android de la poşta planetei Berenice, într-o convorbire ecranată, menţionînd suma în bonuri verzi pentru serviciile noastre şi codul pe care va fi depusă la banca din Alexandria.

Nu l-am acuzat pe Bozo nici măcar o clipă de zgîrcenie, pentru că un serviciu de felul celui pe care i l-am făcut noi era foarte simplu. Dar am simţit deodată imboldul de a găsi o sursă rapidă de venituri, măcar pentru plăcerea de a lucra din nou împreună.

A doua zi i-am făcut o vizită lui Ilia. Pe marginea scurtei alei de la stradă la uşa casei lor erau aliniate cîteva statuete cioplite în frumoasa piatră verde de Arconax, reprezentînd animale ciudate, originare de pe Xilozis, cu piei solzoase. La baza lor erau montate celulele de identificare a vizitatorilor. Uşa casei s-a deschis printr-o glisare tăcută.

— Bine aţi venit! auzirăm glasul lui Ilia dintr-un difuzor mascat nu ştiu unde. Voi veni imediat acasă. Fa- ceţi-vă comozi!

Pereţii şi mobila erau realizate dintr-un material albăstrui, uşor translucid, dînd impresia, deosebit de reconfortantă pentru un xilozin, că se află în mediu acvatic. Colţurile casei erau ornate cu vase mari, transparente, în care se unduiau graţios plante oceanice.

— Scuzaţi-mă că nu v-am întîmpinat, probleme de serviciu... spuse Ilia imediat după ce dădu mîna cu noi. Veniţi după mine!

Îl urmarăm într-o uriaşă cameră, ocupată în întregime de un bazin adînc de vreo zece metri.

— Lucrezi în oraş? îl întrebă Gonzi.

— Da, într-un birou de coordonare a transportului comercial, la Centrul de zbor.

Pe ecranul video de-acolo, care e anexat la instalaţia de-acasă, v-am văzut venind.

După ce se dezbrăcă, se aruncă în bazin cu o mişcare abilă. Ne făcu semn de sub apă să intrăm şi noi. Gonzi nu stătu mult pe gînduri. L-am şi văzut dezbrăcat la slip, sărind în apă vesel şi stîngaci. Ce puteam face? Am dat şi eu hainele jos şi am încercat apa cu piciorul, în hohotele de rîs ale celorlalţi doi. Curînd am început să-mi exersez puţinele cunoştinţe de înot subacvatic. Apa avea o culoare verde pal, plăcută, aleasă cu grija şi bunul gust ale unuia pentru care apa era prima sa natură.

Făceam chiar şi conversaţie — Ilia vorbea sub apă printr-o tehnică asemănătoare vechilor ventriloci, iar noi doi cu capul deasupra apei. O xilozină se apropie de marginea bazinului cu mişcări pe care, după gustul lor, am ştiut să le apreciez drept graţioase. Îşi sprijini braţele solzoase de balustradă şi ne salută pe toţi în univo, adăugind cîteva cuvinte amabile. Era Asia, soţia lui Ilia. Eu i-am făcut complimente pentru frumuseţea şi tinereţea

ei (avea mulţi solzi încă aurii), spre bucuria nemascată a lui Ilia.

După un timp, în care ne privi tăcută cum ne hîrjo- neam sub apă, începu să vorbească exclusiv cu soţul ei, pe limba lor. Acesta o asculta cu atenţie şi ne privea din cînd în cînd, deci era clar care era subiectul discuţiei. Tocmai începusem să ne simţim stînjeniţi, intrigaţi, de această situaţie prelungită, cînd Ilia se învrednici să ni se adreseze, în univo:

— Arconacşilor le e frică de apă, au o inhibiţie cu rădăcini religioase. Tocmai de aceea sînt foarte amatori de spectacole cu umanoizi care pot înota. Nevastă-mea şi cu mine am scos deja mulţi bani din numere sportive de acest gen. Dar au început să se plictisească de noi. Asia spunea că am putea organiza, în trei, un spectacol, subacvatic. Ce părere aveţi?

Eu tăceam. Gonzi puse o întrebare firească:

— Ies parale multe? Adică merită efortul?

— Foarte multe. De ordinul milioanelor.

Eram perplecşi. Părea incredibil. Ilia ne văzu uluiala şi rîse.

— Vin foarte mulţi spectatori, ne lămuri Asia. Fiecare aruncă cît vrea într-un şănţuleţ ce înconjoară acvariul.

— Dar stai puţin! spusei eu nelămurit. Dacă afacerea este atît de grasă şi durează de atîta timp, pînă acum ar fi trebuit să mişune hoarde de profesionişti subacvatici, care să se bată între ei ca să ocupe piaţa. Cine mai are nevoie de nişte amatori ca noi?

— E perfect adevărat ce spui. Chiar există echipe profesioniste cu numere de senzaţie, dar toţi sînt xilozini sau parteci, deci amfibieni, pentru care totul este un fleac. Arconacşii sînt foarte inteligenţi, şi-au rafinat gustul pentru distracţii de acest fel. Terrieni înotători ar fi ceva inedit şi mult mai palpitant, pentru că sînteţi bipezi de

useat, asemeni lor. S-ar observa efortul de a înota sub apă.

— Mai ales că terrieni înotînd n-au mai văzut de foarte mult timp, adăugă Asia zîmbind. (Xilozinii au buzele subţiri şi întinse pe o gură exagerat de largă.)

— S-a făcut, a spus Gonzi.

— S-a făcut, am adăugat.

După mai multe zile de antrenament intens, conform unor tehnici impuse de Ilia, ne-am dat seama că ne puteam gîndi la un număr închegat, care să dureze, fără mari eforturi fizice, cam treizeci de minute în unităţi de timp pămîntene.

Ilia luă legătura cu preşedintele Asociaţiei organizării distracţiilor. Acesta veni să ne cunoască. Se recomandă Htchu. Era un tip de vreo cincizeci de ani care-şi legăna mereu capul-ciupercă atunci cînd vorbea. Contractul se încheie imediat. Actul nu prevedea alte obligaţii ale celor două părţi decît ca noi să ne facem numărul, iar el să ne aranjeze acvariul, să facă publicitate şi să ia o sumă fixă, de cîteva mii, din cîştig.

Ilia a conceput un număr deosebit de simplu. A avut ideea să intrăm în bazin din două direcţii opuse, el dintr-o parte şi noi doi din cealaltă, ca să fie evidentă diferenţa de specii. Apoi trebuia să facem cîteva figuri şi salturi. Nimic perieulos. Totul părea atît de simplu, încît eu eram neîncrezător în rezultatul fabulos scontat de Ilia. Pînă şi Asia a spus, după ce ne-a văzut la repetiţii, că am putea face ceva mai greu.

— Lasă că ştiu eu mai bine. O să vedeţi..., a spus Ilia zîmbind ciudat.

Între timp, bătrînul Bozo era impacientat că nu ne întorceam cu peştele. Îl îngrijora şi că stăteam pe Arconax pe banii lui. Gonzi i-a transmis că aveam o afacere pe roate. Bozo nu păru prea mulţumit de explicaţie. Ne sugeră să trimitem peştele prin altcineva.

— Nu se poate, doar sîntem prieteni, a refuzat Gonzi. Cînd terminăm treburile noastre, ne întoarcem şi vom bea împreună un rotopo. Dacă o să fim la ananghie, ce pretext vrei să avem ca să părăsim în grabă Arconax, dacă nu transportul peştelui? Şi unde să ne ascundem dacă nu pe Berenice? Nu eşti tu Bozo? Vechiul prieten Bozo?

Aşa-i plăcea lui Gonzi, să-şi fiarbă cunoştinţele în suc propriu cum îi simţea că dădeau semne de egoism.

Veni şi ziua spectacolului. Ne pregătisem conştiincios pînă în ultima clipă. Ilia spunea să fim într-o formă fizică de trei ori mai bună decît cea necesară efectuării figurilor, ca mişcările să pară fireşti, asemeni unui balet.

— În seara asta vom fi şi noi nişte peşti într-un acvariu, spuse Gonzi.

Bazinul în care trebuia să ne arătăm talentele era de dimensiuni impresionante, iar amfiteatrul care-l înconjura avea o capacitate de cîteva zeci de mii de indivizi. Htchu ne-a asigurat că va fi arhiplin. În timp ce ne bălăceam în acvariu pentru a ne acomoda cu el ne-am dat seama că, pereţii fiind de sticlă, vom vedea continuu sutele de mii de perechi de ochi fixaţi pe noi.

— Gonzi, încep să simt că am trac! am spus.

Era caraghios, trecusem prin situaţii într-adevăr periculoase şi în care riscul era real, şi fusesem de piatră. Probabil pentru că atunci nu răspundeam pentru precizia faptelor mele decît faţă de un ţel personal, în timp ce acum toată lumea aceasta aştepta spectacolul, iar scopul meu era să nu le înşel speranţa de distracţie.

Ne înconjurau o mulţime de camere video minuscule, fixate de pereţii transparenţi, din fundul acvariului, atîrnate deasupra apei şi conectate la ecrane exterioare.

— Succes! ne-am spus şi ne-am despărţit.

Gonzi şi cu mine am pătruns într-un culoar îngust în care Htchu ne închise pînă în momentul intrării în scenă. Ilia era blocat într-un culoar asemănător în partea opusă a acvariului. Eram echipaţi cu nişte elemente de protecţie pe bust, la coate şi la genunchi

dintr-un material metalizat, pe care Ilia a insistat să le purtăm ca fiind de efect.

Printr-o mică ferestruică puteam privi primii arco- nacşi care-şi căutau locurile în amfiteatru. Îşi mişcau cu încetineală corpul gelatinos, dînd impresia că erau gata să cadă la fiecare pas. Cutia craniană era de forma unei pălării de ciupercă acoperită cu o piele groasă şi umedă.

Apoi coridorul în care ne aflam se umplu cu apă, lă- sînd doar o mică fantă pentru respiraţie. Ne simţeam din ce în ce mai acvatici. Un obscur sentiment de nesigu- ranţă mi se strecură în suflet. Poate tocmai pentru că stătusem atît de mult timp departe de uscat, care este totuşi imprimat în genele noastre, încă de la strămoşii pre- mergători ai speciei, ca simbolul elementar al siguranţei existenţiale. Mi-am alungat repede gîndurile despre legile mitice ale ordonării psihologice individuale, doar nu intenţionam să-mi scriu atunci primul capitol al tezei de doctorat!

Deodată uşa glisă rapid, deschizîndu-se. Am ţîşnit afară cu o viteză incredibilă pentru potenţialul meu fizic mediocru, probabil pentru că izolarea în acel culoar, pînă la umplerea amfiteatrului, ne dăduse un fel de claustrofobie.

Ne îndreptam spre Ilia umăr lîngă umăr. El se apropia de noi la fel de îndîrjit. Era ceva ciudat în atitudinea lui. Ne privea cu ochii larg deschişi şi nu zîmbea deloc. Mîna dreaptă era puţin îndoită în cot şi cu palma sprijinită de şold, în tipica poziţie de aşteptare la luptele xi-fu. Oare Gonzi a recunoscut-o? Am întors scurt capul spre el şi ne-am citit în ochi acea nelinişte dinaintea confruntării cu adversarul. Nu am avut timp să caut un răspuns la schimbarea de atitudine a lui Ilia faţă de noi.

În dreptul nostru a frînat cu o mişcare dibace, răstignindu-şi braţele contra

înaintării şi împingînd puternic picioarele înainte. M-a izbit cu stîngul în ficat. Am icnit şi m-am ridicat. Acvariul era mult mai adînc decît bazinul lui Ilia, aşa încît pînă sus tîmplele începuseră să-mi zvîcnească dureros din lipsă de aer. L-am văzut pe Gonzi parîndu-i calea amfibianului agresiv.

Am răsuflat adînc şi m-am avîntat spre cei doi. Înotau unul în jurul celuilalt, Ilia cu mişcări precise şi mereu în atac, Gonzi dezordonat, dar îndîrjit. Corpurile li se învălmăşiră într-o ciocnire violentă. Apoi l-am văzut pe Gonzi prins între braţele xilozinului, degetele acestuia căutîndu-i beregata. Faţa amicului meu devenise stacojie, pierduse tot aerul din plămîni, venele gîtului erau umflate, gata să plesnească. L-am apucat pe Ilia de laba piciorului, dar mă lovi năprasnic în plex printr-o piruetă dibace. Am încercat să-l lovesc în ceafă, pentru că, întîmplător, ajunsesem în spatele lui, dar lovitura a fost prea slabă. M-am grăbit să respir. Spectatorii erau în delir. Înţelesesem deja că jocul era pe viaţă şi pe moarte. Arconacşii se ridicaseră în picioare şi scoteau strigăte scurte şi ascuţite. Contractul era semnat, eram prinşi în capcană, nu mai puteam ieşi din acvariu decît învingători.

Gonzi ocolea acvariul într-un înot disperat, încer- cînd să-l scoată pe Ilia din ritm. Xilozinul observă prea tîrziu cum am ţîşnit direct de pe fundul bazinului. L-am lovit cu capul sub umărul drept. Dezechilibrat, mai primi o lovitură de la Gonzi. Şansele noastre creşteau luptînd la suprafaţă, pentru că puteam respira în voie.

Ilia era puternic ca un taur şi poseda tehnica desă- vîrşită xi-fu de lupte subacvatice. Din trei lovituri dibace ne îndepărtă ameţiţi. O durere îngrozitoare, în urma unei lovituri la baza gîtului, mă

împiedica să iau aer. Gonzi încerca să reziste unei lupte corp la corp, undeva pe fundul acvariului. M-am îndreptat spre ei. L-am izbit de mai multe ori cu picioarele, cu toată puterea, pe masivul nostru adversar. Gemeam şi începeam să înghit apă. Gonzi, moale ca o cîrpă, urca lent la suprafaţă. Îi atîrna o mînă din umăr. Probabil era ruptă. L-am privit pe Ilia, care se lăsase uşor pe o parte. Părea leşinat.

Ambele glezne îmi zvîcneau şi durerea îmi paraliza orice altă mişcare. Cred că mi-am pierdut cîteva momente cunoştinţa, plutind pe spate cu ochii închişi.

*

Cînd m-am uitat în jur, primul pe care l-am văzut era Ilia. Se apropia uşor de mine. Am zvîcnit spre el.

— Stai! Stai! strigă el. Vrei să ne omorîm unul pe altul?

L-am lovit cît am putut de tare cu pumnul peste faţă.

— N-ai cîştigat destul? bolborosi el în univo, legă- nîndu-se dezechilibrat.

— Ai vrut să ne omori, împuţitule! am strigat eu deasupra apei.

— Doar n-ai crezut că o să cîştigi atîta numai cu jocurile alea de copii? îmi răspunse Ilia cu greutate.

Gemeam de durerea care-mi sfîrteca gleznele şi înjuram cît mai pitoresc. Gonzi, care se apropiase cu repeziciune, îi trînti şi el doi pumni lui Ilia.

— Stai, că se pare că e o şmecherie la mijloc, am îngăimat suflînd greu.

— Ştiu că este, îmi răspunse Gonzi obosit. Dar, dacă ştiam de la început, nu-mi mai rupeam braţul.

Pluteam cu faţa în sus, răsuflînd ca nişte cimpoaie. Abia atunci am sesizat teancurile de bonuri verzi care pluteau pe apă pentru

că şanţul ce înconjura acvariul era de mult plin. Spectatorii chiţăiau toţi cu entuziasm. Făceau un vacarm de nesuportat, pe care, însă, pînă cu
două minute înainte nu-l auzeam deloc. Erau în picioare, aplaudînd lipicios cu palmele lor gelatinoase şi legănîn- du-şi capetele.

Am făcut un semn vag de „la revedere”, la care publicul răspunse printr-un chiot prelung, paroxistic, şi ne-am scufundat prin coridoarele pline cu apă. În culise ne aşteptau nişte arconacşi, care ne-au tras afară. Erau îmbrăcaţi în alb şi se purtau foarte delicat cu noi. Am căzut într-un somn vecin cu leşinul.

Cînd m-am trezit, eram curat, bandajat, îmbrăcat, iar Asia era aplecată asupra mea. Cu glasul ei subţirel şi nazal mi-a turuit toate neplăcerile corporale ale celorlalţi doi eroi. Mi-a spus că vom fi transportaţi la spital. Ne aflam încă în culise, în nişte cămăruţe care nu erau decît cabinele de schimb ale artiştilor şi nu locuri potrivite pentru odihnă şi tămăduire.

La a doua trezire am recunoscut luminile, muzica, sticlăria, parfumurile şi moleşeala patului specific numai unei camere de spital. Am zăcut în acel mediu plăcut aproape o săptămînă.

Htchu venea deseori să ne vadă. Ne compătimea pe fiecare în parte, împreunîndu-şi mîinile moi deasupra burţii şi tremurînd uşor din cap şi din bărbia dublă. Toate teancurile verzi le-a strîns el, personal, cu respectul celui care a cunoscut nişte mari artişti. A strîns chiar şi bancnotele care pluteau pe apă, tot el personal, ignorînd stoic inevitabilii stropi care-i încrîncenaseră pielea. A depus totul într-o bancă terriană din Zurich, minus suma pe care i-o datoram prin contract. Imediat mi-am transferat paralele pe codul

personal, folosind terminalul din cameră, şi l-m liniştit pe Bozo în legătură cu soarta noastră.

— N-aş spune că m-aţi supărat, dar vă avertizez că Lidy e nervoasă, iar eu, ca părinte, nu pot suporta starea ei un timp prea lung fără să iau anumite măsuri, îmi răspunse el tăios, după care întrerupse convorbirea.

Nu m-am neliniştit nici un pic, îl cunoşteam eu bine, era impulsiv şi atît. Şi, dacă mă înşelam în privinţa aceasta, atunci încă nu mă cunoştea el bine pe mine.

La sfîrşitul săptămînii am părăsit ceva mai întremaţi acel paradisiac aşezămînt, dar purtînd încă urmele gloriosului spectacol: eu şchiopătam, Gonzi îşi ţinea mîna dreaptă blocată în buzunarul salopetei, Ilia nu prea putea vorbi pentru că avea maxilarul inferior cam înţepenit. Asia ne pregăti un tort gustos din alge carnivore.

Şase ore după festin, Gonzi şi cu mine descindeam din naveta pe ruta Arconax-Berenice, urmaţi de doi androizi şi de o instalaţie completă de transport şi manipulare a acvariului în care înota peştele Lidyei.

Bozo ne-a întîmpinat cu energomobilul său, un vehicul ultima modă importat de pe Pluto, de forma unei languste, dar atît de generos, încît am încăput cu toţii fără probleme, inclusiv bagajele, acvariul şi androizii. Lidy ne aştepta pe traseu cu o macara. I-a pus pe androizi pe liber cu transportorul lor cu tot. (— N-am eu nevoie de şenilele alea care să-mi distrugă aleile!). Ne-am simţit iarăşi tulburaţi de culorile verzi ale grădinilor, pentru că ne aducea aminte atît de puternic de pădurile Terrei şi erau într-un contrast atît de evident cu nisiposul peisaj de pe Arconax.

*

În fiecare dimineaţă ne plimbam pe marginea lacului în care înota minunatul peşte. În restul zilei consultam cataloage peste cataloage, luam legătura cu grupări de aviaţie sau cu indivizi dubioşi, pentru că ne hotărîsem să vindem micuţa navă a lui Gonzi şi să ne procurăm o navă adevărată, puternică. O săptămînă întreagă ne-am pierdut astfel timpul în mod plăcut, fără să ne grăbim să părăsim asteroidul paradisiac Berenice.

— Se pare că nimic nu vă îndeamnă la drum, ne acostă Bozo. Planurile voastre de viitor cred să nu ar avea nimic de suferit dacă le-aţi amîna cu încă vreo două săptămîni...

— Ce ai de gînd, amice? întrebă Gonzi suspicios.

— Vă propun o afacere frumoasă. În colaborare cu Ilia, prietenul vostru devotat...

Involuntar, am făcut amîndoi un pas înapoi, urmat de o piruetă de orientare în teren pentru un eventual sprint. Era deja prea tîrziu. Androizi de ordine ne urmăreau orice mişcare de la o distanţă, încă, respectuoasă. Eram prinşi în capcană.

— Un singur contract, fii atent, Bozo bătrîne! spuse Gonzi. Altfel rupem relaţiile diplomatice.

— Bine, bine, ne răspunse conciliant, afişînd o stîn- jeneală de circumstanţă. Va fi un spectacol grandios, ne încurajă el. Impresarul şi persoana cea mai apropiată de voi va fi Htchu, cu care v-aţi înţeles aşa de bine. De restul mă ocup personal. Mii de xilozini vă vor aclama... vă vor răsplăti...

Ovidiu Bufnilă

ŞAPTE OAMENI CU JOBEN

Ea, mătuşa, nebuna, a împins-o uşurel pe scenă în aplauzele înflăcărate ale mulţimii, aiurită seară.

Lampioane uriaşe îi furaseră umbra, iar fanfara (instrumentiştii ei îngîmfaţi parcă nici n-o luau în seamă!) năvălise cu o forţă de nestăvilit în urechile ei mici, roz. delicate.

Un oftat.

Să stai acolo pe scenă cu genunchii tăi cei frumoşi lipiţi bine unul de altul, să te fereşti să priveşti publicul înverşunat de senzaţia cea tare, să-i urmăreşti cu timiditate pe cei şapte cu joben, ce nebunie!

NUMĂRUL UNU (apropiindu-se tiptil, îmbrăcat în redingotă, tot ştergîndu-şi faţa cu o batistă roşie, arun- cînd în stînga şi-n dreapta cu flori de celofan, cu confeti, cu cerculeţe care iau foc pe deasupra sălii, răspîndind un miros de flori de măr; se proţăpeşte chiar în mijlocul arenei, scărpinîndu-se în bărbuţa liliachie; tuşeşte semnificativ; cere mulţimii să se liniştească; devine misterios; se lamentează în lumina reflectoarelor; şi iată, în sfîrşit, te observă cum stai aşa cu genunchii lipiţi unul de altul, emoţionată, aproape orbită de luminile care nu te lasă nicidecum să te ascunzi în tine, aşa, numai închi- zînd ochii; numărul unu cere să fie ascultat; scoate o baghetă; face semne prin aer, se codeşte să-ţi pună prima întrebare; ai spune că şi el e emoţionat! că şi el e pentru prima oară sub

ploaia aceea multicoloră; îşi drege glasul; face o piruetă; izbucneşte într-un hohot nebun de rîs; tu-l priveşti mirată, nerăbdătoare, haide odată, îi spui rugătoare din priviri; să nu înţeleagă oare? numărul unu tuşeşte; poate că va începe, e timpul, mulţimea bate din picioare; cîteva fluierături; instrumentiştii cei îngîmfaţi dau semne vădite de plictiseală; şi numărul unu scărpinîndu-se în bărbuţa cea liliachie pune întrebarea, misterioasa întrebare şi scoate din buzunar un metronom pe care, ştii bine tu, la sfîrşit o să-l prefacă într-un iepuraş):

— Domnişoară, spune-mi te rog, cunoşti principiul conservării energiei?!

Auzi la el ce întrebare, pufni ea în rîs, făcînd cu ochiul mătuşii care o privea cu sufletul la gură, auzi!

Şi spune apoi repede, pe nerăsuflate.

Şi mai spune ceva despre conversiunea energiei şi lumea rămîne cu gura căscată şi uită să şi aplaude şi numărul unu, dezamăgit, dezarmat, disperat, face o plecăciune grăbită, îşi strînge florile de celofan şi zîmbetul viclean, preface metronomul într-un şarpe liliachiu care se ascunde în bărbuţa lui şi se retrage plîngînd în jobenul său care pluteşte acum prin aer şi-apoi se pulverizează ca un balon de săpun.

O nouă intensificare a fenomenului ozn, zice unu miop. Aşa să fie.

Şi fanfara intonează marşul cel vesel şi vin doi clovni care se dau peste cap ca să destindă atmosfera şi se aude un şuierat grozav din culise, semn că aşa s-a şi întîmplat.

Şi iată-l pe numărul doi!

Tu-l priveşti curioasă apoi cu indiferenţă, aştepţi liniştită pe scăunelul vopsit în întregime în roşu, îţi place culoarea asta, culoarea soarelui în amurg, culoarea buzelor tale în toiul dimineţii, cînd tocmai te-ai

trezit şi-ţi aminteşti că în vis te săruta un zburător.

NUMĂRUL DOI (oarecum gîrbov; nu-i ia în seamă pe instrumentiştii care, iată, i-au şi întors spatele, numai un trombonist mai scoate nişte sunete grave; a adormit, strigă un copil şi toată mulţimea rîde în hohote; nu se mai aude nimic, poate doar răsuflarea ca o boare de vînt strecurîndu-se printre puternice automobile nesăţioase de spaţiu; linişte! tăcere!, ropot de tobe; numărul doi se opreşte; ar vrea să se întoarcă? o migrenă, o durere de stomac; numărul doi, mutră de academician? rece, indiferent, antipatic publicului de la bun început; cineva îl salută, cineva îi aruncă o floare de celofan, ascunsă vezi bine de ochiul viclean al celui cu numărul unu; şi salută şi floarea se veştejeşte într-un chip nefiresc; numărul doi îşi scoate jobenul şi mulţimea strigă speriată, cine este oare acest purtător de joben, să-l dea afară, el ne va pune cu siguranţă cele mai grele întrebări, întrebările cu cheie sînt specialitatea lui; îi şi place, îi şi place, mormăie unul cu şapcă; el simţindu-se frustrat; chiar îşi bagă degetele în gură şi fluieră de mai mare dragul; numărul doi nu-şi mai termină reverenţa, poate că a înţepenit, îşi dă cu părerea cineva, rîsete, o mulţime de rîsete, în sfîrşit, a terminat; să-i auzi întrebarea, să nu te mai ţină acolo în bătaia reflectoarelor, să te duci repede acasă, să-ţi bei cana cu lapte, să te lase în pace, nu-ţi place jocul; să strigi după mătuşă; ea, încîntată, face semne că totul e nemaipomenit şi că tu eşti nemaipomenită şi în adîncul sufletului tău se deschide o rană; şi iată-l pe numărul doi că se grăbeşte să ajungă în faţa ta, să te sperie cu privirea lui pătrunzătoare şi rece, să te sfredelească, să-ţi umble prin suflet cu neruşinare; chiar strigă la tine, să-i spui numele tău, dar repede, repede de tot, e grăbit şi sigur că

nu vei lua nici un premiu; şi nici n-au să ţi-l dea, zice el înverşunat; află că totul e o minciună; nimic nu e real, dar ce-ai tu cu el, te pipăi speriată, te ciupeşti, nici măcar nu visezi şi-i strecori printre dinţi: dumneata eşti mincinosul; numărul doi face ochii mari, se dă înapoi jignit, se preface jignit, apoi reflectează, se plimbă şi reflectează şi inima lui bate ca un metronom; să vedem de ce eşti în stare dumneata, strigă cel cu şapcă sărind de pe banchetă; şi mai zice rîzînd în timp ce se-aşează, are un curaj nebun puştoaica, îmi place!; şi numărul doi, aproape subtil, furios, scoate din joben o mulţime de sfere colorate pe care le răspîndeşte prin aer).

Şi-apoi zice plin de sine:

— UNIVERSUL!

E prea de tot, omul acesta merită o lecţie, te urci pe scăunel şi-ţi apropii sferele una cîte una, doar făcînd un semn discret cu degetul arătător, sferele te ascultă docile, ţi-e atît de uşor să le dispui sub formă de inimioare sau de porumbei, publicul răsuflă uşurat, inocent, e tocmai ceea ce vrem, ceea ce vrem să vedem!

— Ei bine, priviţi: iepuraşii cu pieptarul roşu, femeia tăiată cu fierăstrăul, iluzionistul cu asul-de-treflă-ie- şit-chiar-din-mîneca-dumitale, femeia peşte cîntînd la harmonică, clovnul bizar ca un bazar, cîinele care ştie cînd te-ai născut, omul-care-înghite-foc, foca buclucaşă în stare să învîrtească o minge frumos colorată şi să în

fulece pe negîndite şapte găleţi eu peşte, leii şi tigrii şi panterele şi zidul morţii şi femeia zburătoare şi acrobaţii în costume cu paiete, şarpele constrictor în stare să îndoaie o bară de oţel şi papagalul Dominic.

Şi uite-l pe numărul doi, academicianul, scrie lîngă fanfară, aşezat pe o tobă şi-şi înmoaie creionul chimic între buzele ruginii şi nici nu te ia în seamă şi nici nu se uită cum te joci cu sferele sale, nu vrea să te mai ştie, poate că nici nu te iubeşte! Şi scrie cu înverşunare o scrisoare nu ştiu cui.

Şi trompeţii sună cu veselie şi mulţimea se emoţionează iarăşi şi iarăşi, cine mai vine, e de la sine înţeles, numărul trei.

NUMĂRUL TREI (mişcări de felină, face un triplu salt, mulţimea îl aclamă, numărul trei se rostogoleşte, face podul, imită zborul condorului, joacă rapid moartea toreadorului, îşi pune o mască, două, trei, patru, cinci, dar tu ştii bine cine este, nu te laşi înşelată, numeşti măştile cu uşurinţă, ai putea dacă ai vrea să spui şi povestea lor, dar numărul trei e la fel de grăbit ca numărul doi, spune-mi acum ce mască sînt, soarele, strigi tu înveselită, dar acum, luna, strigi tu şi mai înveselită; e dată naibii puştoaica, strigă entuziasmat cel cu şapcă, şi fluieră să-ţi spargă urechile, urechile tale mici şi roz în care şi-a făcut culcuş întreaga fanfară; dar ce mască-i asta, întreabă numărul trei cu vocea lui tunătoare, tu te ridici de pe scăunel, aproape eă-ţi frîngi mîinile, hai răspunde, răspunde, strigă mulţimea înverşunată, şi tu ce să le răspunzi, că ştii foarte bine masca asta, o iubeşti chiar, ai o încredere oarbă în ea; dar e un joc; şi ţi-e frică să-i spui totuşi numele, cum poate fi un om în două locuri în acelaşi timp, încă nu poţi înţelege astfel de lucruri; căci nu e o mască, chiar!.. dar să-ţi mai dea un răgaz, poate îşi schimbă masca, poate că uită, scoţi un strigăt uşor, mai mai să leşini,

numărul trei te prinde în braţe şi-ţi şopteşte la ureche, aproape să mă las înşelat de tertipul tău, domnişoară, nu-i înşela pe aceşti oameni, vezi bine ce mult te iubesc ei, au o încredere nebună în tine, tu reprezinţi ceva pentru ei, vei înţelege mai tîrziu, spune-le cine e masca; tu n-ai scăpare, deschizi ochii, faci doi-trei paşi de vals şi mulţimea te aplaudă, te adoră şi arena se umple de fiori, dar spune-le odată!)

— E chiar mătuşa mea!

Să asculţi rîsul vesel al mătuşii, să asculţi glasurile înveselite ale instrumentiştilor, ale maşiniştilor, ale directorului, ale dresorului, farsorului şi să te întrebi încet cum de poate fi un om în două locuri în acelaşi timp, căci iată mătuşa e chiar în carne şi oase în faţa ta, acolo, în arenă, şi uite-o şi pe banchetă rîzînd fericită, ce lume mai e şi asta?!

Şi numărul trei se apropie cu mişcări de felină de numărul doi, care încă îşi mai scrie scrisoarea:

— Să ghicim, să ghicim acum ce scrie el!

Numărul doi, gîrbov, zîmbeşte liliachiu şi nici nu te ia în seamă şi spune:

— Nici nu e greu de ghicit, scriu cam aşa: lumea e plină de copii geniali, de copii care te înnebunesc cu întrebările lor fascinante… de ce oare sînt ei aduşi la circ, tocmai la circ, aşa scrie nefericitul număr doi care şi-ar fi dorit să rămînă copil toată viaţa şi care la vîrsta de cinci ani se ascunsese de bunăvoie într-un dulap ca să nu mai crească, asta-i, înceţoşat de propriile mele imagini despre copilărie, s-ar părea că vă aduc aminte de S. Freud.

Şi numărul doi începe să plîngă şi numărul trei îl ia pe după umeri şi tu te simţi uşor stingherită, cei doi se pierd uşor în anonimat, fanfara anunţă o pauză în care nu mai apare nimeni în arenă şi sub lumina reflectoarelor simţi că totul e o minciună, ce mai urmează, fie ce-o fi, îţi spui, continui să crezi că e un joc, un om de serviciu mătură prin arenă şi tot încearcă să-ţi lase în palma mică şi roz un bileţel, ar vrea să nu-l observe nimeni, îşi leagă şireturile la numai o jumătate de metru de tine, îşi reia măturatul, îţi zîmbeşte şi tu accepţi ca el să-ţi sărute mîna, un gest virtuos, şi-ţi lasă în palma mică şi roz un bilet: ŢINE-TE BINE, SÎNTEM CU TINE!

Şi omul de serviciu, călare pe mătura lui, execută un număr de acrobaţie, se învîrte prin aer si imită zgomotul unei rachete, dar nu-l aplaudă nimeni şi tu îţi roteşti privirea încercînd să-ţi găseşti prietenii, dar reflectoarele aproape că te orbesc.

Şi pauza se apropie de sfîrşit şi publicul se uită chiorîş în dreapta şi-n stînga şi pe bună dreptate, unde sînt leii şi elefantul Bingo, bărbierul şi clovnul cel trist care rivalizează cu fanfara, cu cele o mie de instrumente ale sale şi cavaleria şi fata care merge pe sîrmă şi bateria anunţă înfricoşător pe numărul patru, care apare pedalînd pe jobenul său ca pe o bicicletă şi-ţi face o curte nebună, care împrăştie bomboane de ciocolată prin sală şi care nu-i nici pe departe viclean, felin, gîrbov sau cîrcotaş, care împrăştie sărutări în toate cele patru puncte cardinale şi-ţi aruncă o floare neasemuit de frumoasă şi care cîştigă într-un timp nepermis de scurt testul de popularitate.

NUMĂRUL PATRU (răsuflînd repede, cu obrajii îmbujoraţi, scoate din buzunarele fracului său tot felul de ghirlande multicolore, o frunză de palmier, un mănunchi de banane; numărul patru se bate în piept şi pieptu-i sună ca un tam-tam, şi parcă se adună nori albi şi albaştri peste arenă şi parcă şi nisipul are altă culoare; fereşte-te, strigă înfierbîntat numărul patru, fereşte-te de mîncătorii de oameni, ei pot fi pretutindeni, tu te arăţi neîncrezătoare, pufneşti în rîs, îţi treci mîinile prin păr nerăbdătoare să urmeze şi ceilalţi şi cinci şi şase şi şapte, curioasă fiind de ce mai pot inventa cei de dincolo de cortină ca să amuze mulţimea care te aclamă, ei sînt cu tine, nu-i crede, zice numărul patru, tam-tam, uite o ghirlandă de flori pentru tine, frumoaso, şi spune nu ştiu cum acest „frumoaso” că-ţi vine să intri în pămînt de

ruşine, şi numărul patru desenează inimioare pe nisip şi săgeţi, să-i săgetăm pe mîncătorii de oameni, mai zice numărul patru şi scoate o flintă din joben şi trage şi publicul ţipă speriat, cerule, chiar ne-a împuşcat, şi din ţeava flintei iese un iepuraş, ha, ha, ha pezevenghiul de patru şi tu-l îmbrăţişezi şi vine omul de ordine şi spune că nu e permis, e doar un concurs, asta-i! Şi, dîndu-se un pas înapoi, numărul patru îţi pune întrebarea fatală şi publicul amuţeşte):

— Să fie acesta un joc al zeilor, drăguţă domnişoară?!

Tu eşti numărul patru, eşti JOI, dar eu aş vrea să cred că eşti VINERI, iubitul meu vineri, să te opreşti o clipă, să nu mă mai minţi şi să-mi desluşeşti taina neauzitului, nevăzutului şi a nepipăitului ce se ascunde în junglă?! Şi numărul patru ar vrea să-ţi răspundă şi tocmai priveşte în jur cînd un reflector pînă atunci nevăzut îl învăluie într-un con de lumină.

— Asta e! Jobenul, tam-tam! Şi inima din pieptul meu tam-tam, oa, oa! Dansul jaguarului! pah, pah! Şi speranţa, speranţa, drăguţă domnişoară, că-ntr-o bună zi

vei putea zări o corabie, o corabie, aşa mai zice VINERI şi sare ca un apucat prin arenă şi împrăştie nisipul şi dansează, dansează ca să te înnebunească.

Rostogolindu-se printre picioarele lui, jobenul împrăştie un parfum îmbătător de flori, de alge şi de ca- rene proaspăt călăfătuite şi el, numărul patru, dispare într-o rază de soare, sublimare. Atît.

— Doriţi o pauză?!, întreabă o voce.

— Sigur că nu, strigă mulţimea prea înfierbîntată, să v-arate ce ştie, cerule, ce-o mai iubim, te iubim şi tu te uiţi în jur, dar reflectoarele orbitoare s-au multiplicat dintr-o dată, ce înşelăciune!

Şi tobele anunţă pe numărul cinci secondat de numărul şase şi cortina se dă în lături şi uite-i că vin, se-mbrîncesc, uite-i cum se răţoiesc unul la altul, cum se bîrfesc, dar publicul nu ţine cu nici unul dintre ei, acum e acum, să te vedem, surîd intrumentiştii cei îngîmfaţi, lustru- indu-şi instrumentele lor din cristal. Numărul cinci şi numărul şase împart baloane colorate, bilete de tramvai, de autobuz, de troleibuz, au bice cu care mînă atelaje imaginare şi nimic din ceea ce prezintă ei nu ne este nouă pe deplin necunoscut.

NUMĂRUL CINCI SECONDAT DE NUMĂRUL ŞASE (unul după altul, sprijinindu-se umăr în umăr, pătrunzîndu-se, păcălind publicul): eu sînt cinci sau el e cinci; tu îi priveşti amuzată, sigură acum de succesul tău, sigură că în curînd îţi vei trage plapuma pînă la bărbie şi vei aprinde veioza, sfiindu-te să dormi de una singură pe întuneric, şi-ţi vei bea cana cu lapte şi vei citi o poveste frumoasă şi să te uiţi după mătuşa, dar nu e, vezi bine s-a dus să cumpere acadele; şi numărul cinci-şase te întreabă cu un aer niţel vinovat dacă nu vrei să te plimbi prin Olimp şi să tragi de barbă pe vreun zeu sau poate pe Marte, Venus &

Tau Ceti, să schiezi prin zăpada purpurie sau să stai de vorbă cu vocile universului, tu-i priveşti mirată, ce sînt aceste voci dacă nu chiar gîndurile mele, şopteşti tu speriată, da, da, cît pe-aci să te hotărăşti, numărul cinci chiar caută prin buzunarele fracului său un bilet dus-întors, să şi-l perforeze şi fanfara intonează un marş vesel şi lumea tace înfiorată, o călătorie în necunoscut, şi mătuşa cu palmele făcute pîlnie la gură strigă tulburată: DU-TE!

Tu ceri însă o minge colorată şi, în continuare, un munte de vată de zahăr şi te prefaci că nu ştii tabla înmulţirii, că nici n-ai aflat încă nimic despre Einstein, Boltzman, Fermi; rîsete în sală, din nou publicul te aplaudă şi te-ar strînge în braţe şi reflectoarele parcă s-au mai împuţinat şi chiar distingi cîteva chipuri cunoscute de pe strada ta, le faci voioasă semne din mînă şi direcţiunea, învinsă, pare să renunţe în ultimul moment la numărul şapte, omul de serviciu aruncă mătura celor doi şi cinci şi şase îşi iau rămas bun de la tine, interpretînd un cuplet hazliu despre cum-m-am-îndrăgostit-de-Hanka, cine poate fi?, te întrebi, dar nu mai ai timp pentru vreun răspuns, căci, iată, numărul şapte apare, jobenul lui e tivit cu luminiţe artificiale şi trupul lui e cuprins de un halo.

NUMĂRUL ŞAPTE (împleticindu-se, tîrînd după el cortina, ride cu gura lui strîmbă şi încearcă să întindă braţele spre tine şi tu nici că-l vezi, ai lacrimi în ochi; numărul şapte se opreşte în faţa ta neputincios, îşi scoate jobenul şi face o plecăciune şi se vede că n-are habar de vreo întrebare încuietoare şi nici nu împrăştie flori şi nici baloane şi nici tichete-pentru-călătoria-cea-mare; şi deschide încet încet gura şi spune):

— Permiteţi-mi să explic această confuzie... difuzie... iluzie...

Şi dispare în joben şi jobenul pluteşte prin aer şi omul de serviciu cu o flintă trage în el şi directorul îşi frînge mîinile în culise şi strigă la tamburul major, publicul fluieră, bate din picioare, să vină iluzionistul-cel-adevărat cu jobenul-cel-adevărat şi tu-ţi ridici ciorapii-trei- sferturi, uşor nedumerită, n-ai cîştigat concursul, te-au păcălit, hei mătuşico, mătuşico, unde eşti, unde te-ai ascuns, cineva se îmbracă grabnic în frac şi-şi pune un joben care-i cade pe ochi şi vine să-ţi restituie seara, spunînd pe un ton jalnic: sînt chiar numărul unu, pipăie-mă, sînt aidoma ţie!

Minciună! Minciună! În jur miroase a metal, a automobile şi nicidecum a exotice flori şi alergi prin arenă şi mătuşica ia-o de unde nu-i şi nu mai ştii dacă e joi sau vineri sau sîmbătă şi ţi se pare, poate că numai ţie ţi se pare că ai peste nouăzeci de ani sau poate peste o sută de mii şi că din întîmplare cineva, demult, te-a numit DUMINICA!

Mihnea Columbeanu

ETERNUL PURGATORIU

Într-o dimineaţă de la sfirşitul primăverii acestui an, Bruno Chrystal a primit o citaţie din partea Serviciului de Organizare Socială.

Ieşise în curtea casei, ca întotdeauna, cu puţin după răsăritul soarelui. A coborît cele două trepte de la intrare şi, din capătul aleii presărate cu pnmdiş alburiu, a cercetat cerul, rotindu-şi încet privirea de jur-împrejur. Se zăreau cîteva scame subţiri de nori, întinse leneş dinspre apus. Nici un pericol să se strice vremea. Primăvara trecuse pe nesimţite, însorită şi din ce în ce mai caldă, cu făgăduiala nerostită a unei veri prielnice pentru culturile de zarzavat, legume şi pomi fructiferi din grădină, ca şi pentru lanurile de cereale de unde aveau să-i parvină produsele pe care nu i le putea asigura mica sa gospodărie.

Între întinderea lanurilor şi drumul de pămînt ce trecea prin faţa porţii, Alma îşi rostogolea liniştită valurile limpezi, curate, ce începeau să prindă, unul cîte unul, licărele razelor de soare. Purta încă pe suprafaţa sa unduitoare nenumărate petale colorate scuturate din coroanele pomilor ce-şi schimbau, de cîteva zile bune, haina de flori pe verdele crud al frunzişului.

Bruno a pornit cu paşi rari, măsuraţi, pe lîngă casă, privind în treacăt răsadurile de flori, a străbătut agale cărarea dintre straturile de pătlăgele şi fasole şi a intrat în curtea orătăniilor. Păsările forfoteau prin

tot locul, agitîndu-şi în răstimpuri aripile slabe, cu pene rare şi lipsite de culoare, seurmînd zadarnic după grăunţele pe care abia urma să li se arunce. L-au întîmpinat cu un cor de cotcodăceli mărunte şi grăbite, înecîndu-i picioarele într-un tumult de fîlfîituri, în timp ce el lua din dulăpiorul de deasupra coteţelor cutia de tablă şi începea să împrăştie în evantaie largi boabele de porumb. După ce păsările s-au risipit disputîndu-şi cîte trei-patru deodată fiecare grăunte, Bruno a pornit înapoi spre casă, cu gîndul să intre în bucătărie prin uşa din dos şi să pregătească micul dejun pentru el şi Stella. Şi, ca în fiecare dimineaţă din ultimii ani, odată ajuns în dreptul uşii şi-a spus că n-ar strica totuşi să se abată pe la cutia poştală, deşi nu exista nimeni care să-i scrie şi nu mai era abonat de multă vreme la nici un periodic. Pe deasupra, singurul aparat mass-media pe care-l avuseseră de cînd locuiau aici, un teller eu sistemul video stricat, moştenit de la un fost vecin, aduna praful pe dulapul din dormitor. Bruno se îndoia că, dacă, prin cine ştie ce capriciu, l-ar deschide din nou la un moment dat, ar mai putea prinde vreo emisiune radiofonică. Oricum nu o mai făcuse de multă vreme şi nici nu avea de gînd să încerce.

În dimineaţa aceea, însă, a zărit prin fanta verticală a uşiţei metalice o pată albicioasă. Nedumerit, s-a apropiat şi a deschis cutia. I-au căzut la picioare două plicuri de culoare alb-albăstrie, purtînd un antet necunoscut. Abia cînd le-a ridicat de pe prundiş a putut identifica în interiorul dreptunghiului de ornamente baroc-geometric- înflorate sigla mult stilizată „S.O.S.”. În mijloc, primul plic purta numele şi adresa lui, înscrise în caractere dactylo cît unghia. Fila din interior, nu mai mare decît o palmă, îl înştiinţa:

CREDATORE CHRYSTAL BRUNO,
SÎNTEŢI INVITAT SĂ VĂ PREZENTAŢI DE URGENŢĂ LA SECŢIA LOCALĂ A SERVICIULUI DE ORGANIZARE SOCIALĂ DIN CONCOCTVILLE, SPRE REZOLVAREA UNOR PROBLEME CE NU SUFERĂ AMÎNARE.

Consultant S.O.S. Zona Concoct,
RUDY BLUM

Al doilea plic, asemănător întru totul cu primul, conţinea o citaţie de acelaşi fel adresată soţiei sale. Pe numele ei de fată: „CREDATOAREI POENAR STELLA”.

Bruno a împăturit laolaltă citaţiile şi plicurile şi, cu ele în mînă, a pornit spre casă. Probabil că, în urma recentelor schimbări despre care auzise în treacăt la Punctul de Contact şi Distribuţie, secţia locală a S.O.S.- ului trecuse în custodia unui şef nou, care dorea să se pună la curent cu unele date rămase neînscrise în topurile personale ale habitanţilor.

Nu regreta prilejul astfel ivit de a face o călătorie în oraşul-reşedinţă al departamentului. Oricum, nu mai vizitase Concoctville-ul de ani de zile. Multe trebuie să se fi schimbat între timp!

„Zona” Concoct? înainte se numise „departament”...

Stella tocmai se trezise. Ceasul fixat în tavan, deasupra patului, îi dădea de înţeles că nu peste mult Bruno va sosi cu micul dejun. Ceva mai jos, icoana holografică a Celui Nesfîrşit îşi trimitea razele de lumină irizată, veghindu-i, parcă, deşteptarea. Nemişcată, întinsă pe spate, Stella îşi lăsa gîndurile să prindă contur, hoinărind în voie prin grădina în care braţele soţului aveau să o ducă în curînd spre a-şi petrece acolo jumătate din zi, prin cîmpul semănat cu grîu din faţa casei, printre undele şopotitoare ale

Almei. Deşi imobilizată pentru totdeauna, nu se simţea nefericită. Locuia în spaţiul rustic pe care îl visaseră amîndoi o viaţă întreagă şi îl avea alături, pentru cîte zile le mai păstra Nesfîrşitul în circuitele sale, pe Bruno. Medicul care o examinase imediat după atacul paraliziei le spusese că o intervenţie promptă ar putea-o restabili, însă nu pentru mult timp. O sensibilitate congenitală, neidentificată la vreme, o condamna acum la nemişcare. Era prea bătrînă, atît pentru fortificare clinică preventivă, cît şi pentru vindecare definitivă.

Spre deosebire de Bruno, care se lăsase pentru scurt timp cuprins de disperare, Stella primise sentinţa cu seninătate. Dacă aceasta era voia Celui Nesfîrşit, atunci nu putea decît să îi primească îndeplinirea cu bucurie. Crezuse toată viaţa în El şi în Legea şi Forţa Sa Eternă pentru a se mai lăsa biruită de greutăţile unei bătrîneţi cel mult „incomode".

Nesfîrşitul o veghea şi alături îl avea pe Bruno. Nu-şi dorise niciodată mai mult.

Bătrînul a intrat în dormitor la ora obişnuită, îm- pingînd uşa cu marginea tăvii pe care aducea ouă fierte, şuncă, brînză, cîteva roşii de seră, două ceşti şi două ceainice, unul cu lapte fierbinte, celălalt cu ceai verde, aburind. S-a aşezat pe marginea patului, şi-a sărutat soţia şi au mîncat amîndoi în tăcere, schimbînd doar din cînd

în cînd cîte o vorbă despre treburile gospodăriei. Abia la sfîrşit, cînd s-a ridicat şi a luat tava cu resturile mesei, Bruno şi-a amintit de cele două citaţii.

— La Con'ville? s-a alarmat bătrîna. Da', eu cum să merg pînă acolo?...

— N-ai grijă, nu poate fi nimic important, a liniştit-o Bruno. Ei nici n-or şti că eşti bolnavă. Mă reped eu după prînz să văd ce-i.

După care a ieşit cu tava, s-a întors de îndată aducînd un lighean, un vas cu apă caldă şi un prosop, şi-a ajutat soţia să se spele, a îmbrăcat-o cu rochia largă, de plastic violet, pe care o purta ea în zilele acelea, a luat-o în braţe — povară deloc grea pentru un om, chiar de vîrsta lui Bruno, trăind de atîta vreme în mijlocul naturii — şi a dus-o la fotoliul ei de sub vişin, punîndu-i în faţă, pe masă, suportul cu cartea fixată astfel încît să poată citi şi întoarce cu o singură mînă paginile. A intrat apoi în hambar şi a început să-şi pregătească uneltele de grădinărit.

Zilele fără program de predare erau, la Punctul de Contact şi Distribuţie, moarte, nesfîrşite. De regulă, atunci nu era de serviciu decît dispecerul Valdo Perez; îşi petrecea tot timpul în faţa unui teller conectat pe lungimea de undă a emisiunii regionale permanente de jocuri, dintre care alegea „FLASH-MAIL”, credincios fostei sale slujbe la centrul de calcul al oficiului poştal din Quilt /Alma. Era în stare să joace de unul singur ore în şir .,FLASH-MAIL”, cu aceeaşi neobosită încăpăţînare de a-şi bate propriile recorduri, stabilite, unul cîte unul, de-a lungul celor trei ani şi ceva de cînd fusese re-repartizat la Punct.

Concentrat asupra destinatarilor neaşteptaţi cu care îl bombarda în ritm tot mai intens programul jocului, Perez nu a

auzit zgomotul monocicletei cu remorcă decît în clipa cînd aceasta a frînat în faţa Punctului — şi nici atunci nu s-a ostenit să-şi ridice privirea, ocupat cu găsirea unei adrese undeva în mijlocul aglomerării urbane haotice ce umplea tot ecranul asemenea unui monstru imobil pe-al cărui trup mişunau mii de făpturi minuscule. Bruno, obişnuit cu mania dispecerului, l-a lăsat să-şi găsească destinatarul imaginar, ultimul din serie de altfel, să-i „înmîneze” plicul cu invitaţia la întrunirea de a doua zi intru Slava Celui Nesfîrşit şi Fără De Seamăn (toată corespondenţa din fiecare joc se axa exclusiv pe teme onorifice privitoare la Atotstăpînitor), să citească lista de numere care s-a aşternut scînteind pe ecran şi să-şi noteze rezultatele cu creionul electric cam consumat pe care-l ţinea înfipt după ureche. Odată încheiată partida, Valdo Perez s-a întors în sfîrşit spre el.

— I-auzi, Chrystal! a exclamat surprins şi posomorît dispecerul. Da’ azi nu-i distribuţie!

— Ştiu; nici n-am venit de-asta... i-a răspuns Bruno, aşezîndu-se pe un scaun rigid de lîngă uşă. Poţi să-mi dai legătura pe un aerian? Am un drum de făcut pînă-n oraş.

— La Con’ville? s-a mirat Perez. Tu? S-a-ntîmplat vreo catastrofă sau ce, de te dai în sfîrşit urnit din loc?

— Mi-au trimis de la S.O.S. nişte citaţii, pentru mine şi Stella.

Chipul dispecerului s-a decolorat brusc.

— Da’ ce-ai făcut?

— Ce să fac, nimic... Chiar nimic, de fapt. Or vrea să verifice ceva...

— Să dea Eternul Unic, a mormăit precipitat Perez. Da’ Stella?

— Stella-i acasă, ce-ţi închipui?!... Doar nu-ţi închipui c-o s-o car pînă-n Con’ville!...

Valdo Perez a început să-şi plimbe fără rost pe tăblia mesei vîrful stins al creionului.

— Nu ştiu cum să-ţi spun... Da’ dacă zici că v-au citat pe amîndoi...

— Ei, n-or fi ştiind că-i bolnavă... Nu uita că n-am mai avut treabă cu S.O.S.-ul de cînd ne-am mutat aici

— N-ai mai avut tu treabă cu nimeni, ca s-o spui p-a dreaptă... Şi S.O.S.-ul nu mai e ce era acu’ zece ani...

— Cum adică?

Nervos, Perez s-a ridicat de pe scaunul său pneumatic şi a început să se plimbe prin încăpere.

— Cum să-ţi spun... În ultima vreme s-au schimbat multe, ai auzit doar... De cînd Crezul a dobîndit supremaţia mondială, de cînd Eternul a devenit Unic. Fie-I Numele Binecuvîntat... Atribuţiile Serviciului de Organizare Socială s-au extins, măsurile disciplinare au devenit tot mai drastice... Marele Proces al Reformei stă mărturie. Înaltul Conciliu are de făcut faţă unor probleme de-

acum de anvergură planetară... De pildă, problema demografică. Crezi că e uşor lucru să menţii populaţia unei lumi întregi la o constantă de echilibru, astfel încît... tu, la o adică, să te poţi bucura în linişte împreună cu Stella, să nu te trezeşti că încep să crească în jurul gospodăriei voastre spaţii şi case de-ale altora precum ciupercile?

— Şi ce-are a face asta cu convocarea noastră la S.O.S.?

— Păi are! Ţi-am spus, măsurile disciplinare s-au înăsprit, ceva de speriat! Mai zilele trecute i-a venit şi lui Peter Karst o citaţie, pentru el şi toată familia. Omul s-a dus singur. A doua zi, Runa a primit pentru ea şi copii o somaţie. Înţelegi nu citaţie, *somaţie!* Chiar a doua zi!

— Şi?

— Şi atît. Încă nu s-au întors. Tare mă tem să nu le fi ars la toţi cinci un exil în Eternul Purgatoriu!

— Exil?!? Familiei Karst? Da' ăştia n-au călcat Legea în viaţa lor!

— Legea...? Legea nu mai e cea pe care o ştii tu, Bruno! Ai face bine să-ţi mai pui la punct teller-ul ăla, măcar pe radio! Şi în primul rînd, descurcă-te cumva s-o iei şi pe Stella la Con'viile!

— Asta ştii şi tu că nu se poate. Mai bine prinde-mi un aerian.

— Ba mă tem c-o să cam iei trenul, mi-au făcut ieri o revizie la terminal şi nu ştiu ce nu le-a convenit de l-au sigilat pînă vine un expert să-l vadă. Cît e ceasul acum? Da, ai timp să prinzi Expars-ul. Îţi ajunge fisiolul pînă la gară?

— Nu cred... Ziceam că doar trag un zbor pînă-n oraş şi-napoi...

— Bine. Iţi fac eu un plin pe credit din retrocont...

— Pe credit? Mai bine-ţi aduc eu mîine nişte ouă, şi...

— Nu nu! Te rog las-o aşa, bine?

Şi fără să aştepte răspunsul lui, Valdo Perez s-a apropiat de consolă şi a tastat datele unei capacităţi de fisiol şi codul de credit al familiei Chrystal.

La scurt timp după ce „Instant Expars”-uî s-a decu- plat de intermediarul staţiei Quilt/Atona, Bruno a zărit apărînd de după linia orizontului o pereche de mîini ce se mişcau dezordonat şi leneş, parcă împărţind saluturi şi binecuvîntări. Nu peste mult timp s-a ivit şi capul, cu tră- săturile încă nedesluşite. Bruno îl privea mirat. Fie era victima unei iluzii optice, fie cel ce-şi agita braţele cu atîta dărnicie era un gigant de o înălţime incalculabilă. N-a apucat să se lămurească. Trenul a prins să coboare lin pe ultima pantă dinaintea platoului litoral şi arătarea s-a făcut din nou nevăzută.

Bruno stătea într-un fotoliu pneumatic din salonul de clasa întîi a expars-ului (de fapt singura clasă existentă, păstrînd încă, nu se ştie de ce, vechiul indicativ). Alături, un călător coborît, probabil, în intermediarul de Quilt/Alma, lăsase o revistă îndoită. Bruno însă era atît de puţin curios să afle ce se mai petrecea în lume, încît pînă şi efortul infim de a ridica publicaţia şi a o deschide i se părea un preţ prea mare. Nu-l preocupa decît planul de lucru pe a doua zi şi posibilele probleme de pe urma călătoriei. Oricît de robust pentru vîrsta lui îl menţinuse munca gospodărească de zi cu zi, nu era sigur că va ră- mîne cu totul neafectat de neprevăzuta schimbare de ritm. Aşa că socotea iar şi iar timpul necesar plivirii straturilor, al curăţirii coteţelor, al reparării cîtorva unelte şi al drumului pînă la Punct şi înapoi (era zi de distribuţie alimentară). Cele auzite de la Valdo Perez îi ieşiseră din minte cu totul.

Coasta lină a unei coline a alunecat lent în stînga trenului, dezvăluind cîmpia întinsă,

acoperită de lanuri verzi-gălbui cît vedeai cu ochii, pînă în zare, unde începea să se distingă dunga albastră a mării. Uriaşul se vedea din nou; părea să fie chiar pe plajă. Începuse să facă nişte gesturi asemănătoare cu cele ale lui Bruno, dimineaţa, cînd îşi hrănea păsările cu grăunţe. Purta o mantie azurie ale cărei falduri se pierdeau treptat, spre poale, într-o transparenţă irizată ce-l făcea să pară a pluti deasupra pămîntului. I se desluşeau de-acum trăsăturile: un chip senin, surîzînd generos, cu ochi strălucitori şi limpezi, nas acvilin, bărbie proeminentă, voluntară şi păr castaniu ondulat, înălţat deasupra frunţii bombate, într-un val ce se răsfrîngea peste creştet revărsîndu-se spre ceafă ca o cascadă de bucle bogate. Un om al cărui chip l-ar fi recunoscut oricînd. Îi zîmbea din înaltul cerului, din icoana holografică de acasă, din efigia fixată deasupra fantei de acces din capătul salonului, din fotografia-portret imprimată pe prima pagină a publicaţiei

uitate alături, între titlul „CRONICA ETERNITĂŢII” şi invocaţia, marţial vizibilă: „...LE ETERNULUI UNIC, F1E-I DE-A PU...”

— „...ruri Numele Binecuvîntat. Să salutăm sosirea în Concoctville cu un gînd adînc şi curat către Cel ce cir- muieşte cu lumina raţiunii Sale atotcuprinzătoare destinele preafericitei noastre planete!...”

Vocea comandantului de tren şi-a încheiat anunţul în acordurile suav-marţiale ale Imnului Etern. Oraşul se vedea deja bine, emisferă de edificii din ce în ce mai înalte dinspre periferii spre centru, deasupra căreia, izvo- rînd ca dintr-un abur străveziu, se înălţa imaginea holografică în mişcare a Eternului Unic, compusă cu ajutorul a sute de mii de proiectoare instalate pe mai toate acoperişurile oraşului şi cuplate sincronizat la cel mai puternic computer din Concoctville, afectat de mult exclusiv acestei acţiuni. Gigantica icoană holo fusese concepută astfel încît să-şi ofere privitorilor numai faţa, indiferent din ce parte era contemplată, şi toţi cei ce soseau în Concoctville erau întîmpinaţi încă de departe de binecuvîntările Eternului Unic. Cea mai frumoasă priveliştе li se oferea celor ce se înapoiau din croaziere marine, îndeosebi noaptea, cînd, devenită luminiscentă, imaginea părea că pluteşte pe apele oceanului asemenea unui miracol scînteindu-şi strălucirea în locul valurilor.

Cînd „Instant Expars”-ul a intrat în Gara de Sud, soarele era aproape de asfinţit. Un amurg limpede de vară timpurie, pe al cărui cer violaceu colosala efigie dinamică se profila, de-acum, aplecîndu-se spre a mîngîia duios creştetele unor copilaşi gigantici care forfoteau în jurul său apărînd pentru o clipă şi ştergîndu-se din văzduh înainte ca privitorii să le poată reţine trăsăturile.

Bruno Chrystal s-a lăsat dus de şuvoiul călătorilor, schimbînd cîteva rulante

pietonale, escalatoare şi turnante pînă cînd, aproape fără să-şi dea seama cum, s-a pomenit pe peronul subteran de la ieşire, prin faţa căruia se perindau în şir continuu sferele opace ale subtaxurilor automate, cu fanta de acces deschisă. Amintindu-şi vag de vechile vehiculele semipneumatice care asigurau transportul între gară şi diferitele puncte ale oraşului pe vremea cînd fusese în Concoctville pentru ultima oară şi orientîndu-se şi după felul în care procedau ceilalţi călători, Bruno a intrat şi el într-una din sfere. Instantaneu fanta de acces a dispărut şi, în timp ce vehiculul se punea în mişcare, o voce confuză, probabil simulată, a rostit cu blîndeţe:

— Bună ziua. Bine aţi venit în Coneoctville! Fie Numele Celui Etern Unic de-a-pururi-binecuvîntat! Destinaţia, vă rog!

Surprins, Bruno n-a răspuns nimic.

— Destinaţia, vă rog! a insistat imperturbabilă vocea.

Sediul S.O.S. se afla într-o latură a scuarului. Un edificiu cilindric, cu suprafaţa alcătuită în întregime din geamuri fumurii. Spre surprinderea lui Bruno, nu avea decît cinci etaje, fiind pe departe cea mai scundă clădire din regiune. Îşi amintea că în urmă cu zece ani, cînd făcuse ultima vizită la sediu, acesta funcţiona tot într-o casă destul de mică, avînd însă, totuşi, cel puţin zece etaje, şi construită în stilul uşor baroc al vremii, care încă mai persisita pe ici pe colo în arhitectura celorlalte construcţii. Cum s-or fi împăcat dimensiunile atît de reduse ale clădirii cu lărgirea impetuoasă a atribuţiilor S.O.S.-ului la care se referise Valdo Perez?

L-a întîmpinat un tînăr înalt, în costum alb-albăstriu, închis pînă în vîrful bărbiei:

— Bună seara. Pe cine căutaţi?

— Bună seara. Am primit o citaţie…

Tînărul a aruncat o privire pe foaia întinsă de Bruno şi a spus indiferent:

— Trebuia să vă prezentaţi înainte de amiază.

— Am primit-o abia azi dimineaţă. Ştiţi, eu am o gospodărie lîngă Quilt/Alma şi o serie de treburi de-ale casei...

— Veniţi mîine dimineaţă devreme, i-a răspuns sec tînărul.

— Nu s-ar putea rezolva în seara asta...

— În seara asta nu mai puteţi găsi pe nimeni la secţia disciplinară. Mîine dimineaţă.

— Secţia disciplinară? Dar nu am comis nici o încălcare a Legii...

— Veţi fi informat. Veniţi mîine în zori!

Nedumerit, Bruno a ieşit din nou în stradă.

Se întunecase. Oraşul zumzăia molcom sub aurora celestă ce emana din acoperişurile şi cornişele tuturor clădirilor.

Bruno a pornit pe o stradă lăturalnică, în căutarea unui hotel mai ieftin. De cînd fusese ultima oară în Concoctville, acesta se schimbase în totalitate. Nu mai recunoştea nici o stradă, nici o clădire, nimic. Peste tot numai edificii nesfîrşit de înalte, săgetînd cu formele lor vag baroce cerul senin ale cărui stele se dizolvau în calota de lumini multicolore din care se înălţa, atotstăpînitoare, silueta Eternului Unic.

La fel ca pe vremuri, frontispiciile clădirilor erau încărcate de inscripţii. Nicăieri, însă, nu se mai putea vedea firmele şi reclamele vii, aproape agresive, ale localurilor de agrement şi turism, sau spoturile publicitare pentru produse de larg consum. În locul lor, formule înălţătoare la adresa Nesfîrşitului, citate fundamentale din Cartea Eternităţii, crîmpeie de program: CREZUL -> FERICIRE; DACĂ CONTUL CREDITOR = EXCEDENTAR -> DONAŢIE ONORIFICĂ ETERNULUI UNIC FIE-I DE-A

PURURI NUMELE BINECUVÎNTAT; DACĂ SITUAŢIA DISCIPLINARĂ = CORECTĂ -> RETROCONT SUPLIMENTAR, DACĂ RETROCONTUL = SUPLIMENTAR -> CONTUL CREDITOR = EXCEDENTAR, DACĂ CONTUL CREDITOR = EXCEDENTAR -> ÎNSCRIERE ÎN CARTA DONAŢIILOR ONORIFICE ETERNULUI UNIC FIE-I DE-A PURURI NUMELE BINECUVÎNTAT, toate scînteind pe suprafeţele edificiilor multiforme, clădiri cilindrice sau prismatice, ale instituţiilor şi întreprinderilor oficiale, arborescente blocuri de locuinţe cu apartamente în formă de vilă cu grădină, suspendate pe ramuri de infrastructură flexibilă unduind dulce în adierea vînturilor litorale, emisfere de lumină ale imenselor bazilesci şi tempalle închinate Crezului Etern. Străzi largi, cu rulante pietonale prin mijloc, destul de populate. Nu se zăreau nicăieri vehicule: de cînd transporturile fuseseră în întregime asigurate de către reţeaua subterană computerizată, suprafaţa era rezervată cu totul pietonilor.

După ce s-a îndepărtat îndeajuns de Scuarul Dembin- ski, Bruno a recunoscut în sfîrşit o clădire datînd din vremurile vechi. La mică distanţă în faţa sa se înălţa silueta masivă, aproape pătrată, a Agenţiei Cronoturistice. Cîndva, efectuase şi el o călătorie în timp, împreună cu Stella. Ciudata şi frumoasa lor călătorie de… şi *pentru* nuntă. I-o facilitase un prieten din copilărie, dispecer al Agenţiei. Poate mai lucra acolo… l-ar îndruma spre un loc unde să-şi petreacă noaptea.

Apropiindu-se, însă, de intrare, Bruno a văzut că pe uriaşa faţadă se aprindeau, una cîte una, literele luminoase ale unei firme ce anunţa: „CENTRUL DE COORDONARE ŞI CALCUL AL SISTEMULUI DE HOTELURI, RESTAURANTE ŞI SERVICII DE

AGREMENT DIN CONCOCTVILLE”. Încă o schimbare...

Alături se înălţa unul dintre acei „copaci” gigantici cu apartamente pe „ramuri”, purtînd, compusă din litere aşezate la capetele cîtorva „crengi”, firma „HOTEL SAN- TINI”.

Giaccomo Santini fusese unul din discipolii-martiri ai Eternului Unic...

În faţa terminalelor recepţiei stătea o femeie între două vîrste foarte frumoasă şi admirabil „conservată”, îmbrăcată într-o rochie largă vişinie, cu scaunul electric al lui Santini brodat auriu în mijlocul pieptului.

— Bună seara. Doriţi o locuinţă? i s-a adresat recep- tionera lui Bruno, cu un zîmbet cald ca o pîine proaspăt ridicată de la Punct.

— Dacă se poate...

— Cameră comună, garsonieră, apartament?

— Aş dori să cunosc tariful...

— Acelaşi în toate cazurile: 99 de stili şi 87 de centostili.

— Atunci, o garsonieră, dacă sînteţi amabilă...

Femeia a atins o tastă şi pe display au apărut cîteva şiruri de numere.

— La ce nivel doriţi?

— Cît mai jos...

— Nu vreţi să admiraţi priveliştea Concoctville-ului noaptea?

— Mulţumesc, sînt foarte obosit...

— Nici imaginea ocrotitoare a Eternului Unic, fie-i- de-a-pururi-numele-binecuvîntat?

— Nu stau decît o noapte, a răspuns cu naivitate Bruno. ...În care aş dori să dorm, şi nimic mai mult.

— Cum doriţi, a răspuns cu aceeaşi bunăvoinţă recep- ţionera. Ramura întîi, locuinţa 126. Vă rog să-mi prezentaţi carta personală.

— Chrystal Bruno, cont de credit 7-2-6-8...

— Nu aveţi carta personală la dumneavoastră? s-a interesat femeia, zîmbindu-i de parcă l-ar fi îndemnat să o ia în căsătorie.

Bruno s-a supus şi acestei noi rigori, după care a fost întrebat în ce scop vizitează Concoctville-ul.

— Trebuie să mă prezint mîine în zori la sediul S.O.S.... Ştiţi, am primit o citaţie.

Recepţionera a ridicat spre el un chip mai fericit decît oricînd.

— În acest caz, nu vă putem oferi decît un apartament de categoria întîi, cu servicii şi mijloace de agrement complete! Acelaşi preţ, desigur! Vă rog să vă înregistraţi în codificatorul de identificare.

Bruno şi-a apăsat vîrful arătătorului drept pe lectorul de amprente şi, în sfîrşit, a fost poftit să intre într-unul din ascensoarele vizibile în rotonda din centrul „trunchiului”.

— Aş mai avea o întrebare... a îndrăznit Bruno. Unde s-a mutat Agenţia Cronoturistică de alături?

Zîmbetul larg al femeii a stăruit, parcă îngheţat pe figura ei, o clipă mai mult, înainte de a da răspunsul:

— Nu există o asemenea agenţie în Concoctville. Noapte bună!

Ajuns în „cuib”, Bruno s-a hotărît să-şi caute prietenul. A atins tasta videofonului şi s-a găsit în faţa unui chip aproape androgin, probabil simulat:

— Bună seara. Cu ce vă putem fi de folos?

— O informaţie, vă rog. Aş dori să ştiu codul habi- tantului...

— Comunicaţi numele, prenumele şi adresa şi vă dăm legătura.

— Ampère Johann... Adresa nu o cunosc...

Androginul a rămas încremenit cîteva clipe, apoi s-a reanimat pentru a răspunde:

— Regretăm, nu există nici un habitant al Concoct- ville-ului care să poarte acest nume.

Abia după ce a rămas singur, în luxosul apartament legănat de vînt, Bruno a găsit răgazul de a se gîndi în

linişte la Stella. Îi lăsase la îndemînă mîncarea pentru seară şi, în urma unei inspiraţii de ultim moment, şi micul dejun. Deocamdată nu avea motive de îngrijorare. Dacă problema cu S.O.S.-ul se va rezolva repede, va ajunge acasă pînă-n prînz şi totul va fi în regulă. Îl preocupa, totuşi, starea de spirit a bătrînei, singură şi imobilizată în pat, pentru aproape o zi şi o noapte.

Se cunoscuseră demult, tot în Concoctville... Pe atunci, Stella era o fată de douăzeci şi doi de ani, sportivă şi plină de energie, cu părul blond tuns scurt, asemenea unei căşti de plastic mulate pe craniul ei uşor bombat spre creştet. Un chip de o ciudată armonie, rămînînd prin nu-se-ştie-ce undeva în imediata vecinătate a frumuseţii, cu ochi nefiresc de mari, verzi, presăraţi cu minuscule puncte de aur lucitor. Puţin ieşiţi în afară, dar deloc inestetici, obişnuind să şi-i dilate puternic atunci cînd îl asculta, ceea ce dădea chipului ei un farmec cu totul deosebit. Gura îi era încă de pe atunci destul de mare, bombată, părînd permanent luminată de un zîmbet larg, din care izbucnea adesea într-un rîs plin, zgomotos, eliberînd cascade nesfîrşite de acorduri ale unei melodii ce umplea sufletul oricui se afla lîngă ea. Un rîs deschis şi năvalnic, în puritatea sa de fată dăruită cu totul bucuriei de a trăi. Cum oare ar fi putut să nu o iubească?

Pe vremea aceea, Concoctville-ul de-abia începea să se transforme, din port maritim şi oraş eminamente comercial, în megalopolisul administrativ al departamentului. Ultimele vapoare, scoase din circuitul economic în urma cuceririi hegemoniei de către navele aeriene, mai supravieţuiau doar ca mijloace de agrement pentru romantici şi excentrici. Deocamdată, portul mai funcţiona, cam la a suta parte din capacitatea sa de odinioară, restul fiind

folosit de cu totul alte instituţii. Pe locul fostului bazin al docurilor se înălţa noul centru de calcul al Oficiului Agricol Departamental în care, undeva pe la etajul al nouăzecilea, se afla biroul tînărului statistician-coordo- nator Bruno Chrystal.

Întîmplarea făcuse ca, în fiecare după-amiază, Stella Poenar să-şi conducă planşa de hypersurf prin faţa Oficiului. Plictisit şi deprimat de singurătatea vieţii sale casnice, în care amintirea eşecului sentimental cu Ascania, prima soţie, era încă foarte vie, Bruno îşi petrecea cea

mai mare parte a timpului liber la serviciu, reuşind de cele mai multe ori să evadeze în rezolvarea problemelor profesionale. Uneori, nemaiavind nimic de lucru, dar stăpînit încă de repulsie faţă de apartamentul atît de plin de vestigii ale recent destrămatei căsnicii, rămînea în birou, citind sau contemplînd amurgul pe mare. Aşa că nu i-a fost greu să observe silueta fetei care se aventura pe valuri exact prin dreptul clădirii. La fel ca majoritatea colegilor. Bruno îşi instalase lîngă fereastră un binoclu analitic în stare să apropie orice punct, oricît de îndepărtat, pînă la o distanţă aparentă de cîteva degete. Cum sezonul jocurilor şi întrecerilor marine, organizate în disperare de cauză de trustul portuar pentru a supravieţui cît de cît şi care constituia principalul motiv al instalării binoclurilor, se sfîrşise, Bruno găsi curînd un mijloc de a se delecta privind prin binoclu evoluţia tinerei sportive solitare. Nu agrease niciodată jocurile electronice, dar asta nu l-a împiedicat să facă o reală pasiune din a urmări, ca pe un display cuplat la un program de „vînătoare”, traiectoria fetei, cu instrumentul reglat pentru apropiere maximă, străduindu-se să păstreze în vizor, permanent, (cu toate dificultăţile ridicate de viteza mare şi deloc constantă a planşei, sinuozitatea imprevizibilă a traseului şi distanţa considerabilă ce-i despărţea), mai întîi toată făptura fetei, apoi numai bustul, numai capul... în sfîrşit, doar un ochi, ajungînd pînă la a putea distinge, reflectată în cristalinul său, imaginea colosului arhitectonic dintr-al cărui pîntec el însuşi o privea. Uneori, în chip inevitabil, fata executa cîte-o volută neaşteptată, dispărînd cît ai clipi din vizor şi lăsînd în urma ei imaginea în albastru şi alb a apei, un moment neclară, pînă ce instrumentul se

auto-regla din nou. Tentaţia firească pentru Bruno era să se desprindă de binoclu, să o caute cu ochiul liber şi abia apoi să-şi reia urmărirea. Se ambiţiona însă să rămînă solidar cu instrumentul; transfoca puţin înapoi şi îşi plimba raza vizuală pe suprafaţa mării pînă ce prindea din nou silueta proiectată pe văpaia apei însîngerate de asfinţit; stabiliza şi iar transfoca la detaliul ochiului verde-auriu în care se oglindea tot orizontul. Îşi petrecea astfel după-amieze întregi, captivat ca de o vînătoare din cele mai antrenante.

Îşi amintea cu surprindere că niciodată nu-i trecuse prin minte să o caute pe fata cu planşa de hypersurf. A întîlnit-o pentru prima oară întîmplător, într-o dimineaţă, pe peronul gării, aşteptînd pneumonorail-ul de Albante, unde mergea să-şi viziteze mama. Prima pornire a fost de a o aborda ca pe o veche prietenă, dar s-a oprit la timp, mirat el însuşi de ciudăţenia sentimentului ce-l încercase. Doar ea nu avea de unde să ştie cît îi e de cunoscută — nici măcar de existenţa lui nu avea habar, dar-mi-te de vînătorile optice la care îl incitase aproape zilnic. Aşa că s-a mulţumit să o observe de la distanţă. Fata purta o salopetă de un roşu incandescent, supraelastică, turnată dintr-o singură bucată de piastex, cu un buzunar mare aplicat pe piept. Lîngă ea se aflau două valize negre imitînd pielea de crocodil, cu mîner încorporat. Şi planşa. Era limpede că, o dată cu sfîrşitul verii, părăsea litoralul. Pentru un an? Pentru totdeauna? Cu nedumerire, Bruno s-a surprins punîndu-şi, fără voie, această întrebare. N-a avut însă timp să mediteze. I-au atras atenţia remarcile sonore ale cîtorva Kinbites proaspăt ieşiţi din adolescenţă şi a regretat pentru prima oară cu adevărat că nu are sînge de erou romantic. Din fericire, fata, în ciuda ţinutei destul de provocatoare, cel puţin pentru cei hămesiţi de aşa ceva, se purta firesc, cu modestie chiar, total indiferentă faţă de intervenţiile puştanilor, care s-au plictisit curînd şi şi-au văzut de drum.

Bruno a ezitat un timp. Abia cînd, ajuns în salonul vagonului, a văzut-o ocupînd fotoliul din faţa lui, şi-a dat seama că era inevitabil să se cunoască.

În holul care ocupa aproape jumătate din parterul sediului S.O.S. nu se afla nici un ascensor. Omul de la poartă l-a trimis pe Bruno la etajul trei, biroul 303. A fost nevoit

să urce o scară circulară, largă, cu treptele de pseudomalachit şi balustradă strălucitoare. Multor tipuri de efort le făcea faţă Bruno, dar de urcat scări, în zece ani petrecuţi la nivelul solului, se cam dezobişnuise, şi gîfîia vizibil cînd s-a prezentat în faţa consultantului subzonal Rudy Blum — un om fără vîrstă, slab, bărbierit ireproşabil (dacă nu cumva imberb), cu buze străvezii şi craniul complet pleşuv (fără a fi totuşi spîn: două sprîncene subţiri — pensate oare? — dimpreună cu aripile unor

gene lungi şi dese, şi tremurătoare, ca de femeie, îi încadrau ochii înguşti, tăioşi, de un violet spălăcit, bătînd în gri stins).

— Chrystal Bruno... Da. Numai dumneavoastră? Credatoarea Poenar Stella unde e?

— Soţia mea? Este...

— Am spus „credatoarea *Poenar* Stella", cu care con- locuiţi. De ce nu s-a prezentat?

— E paralizată de aproape şapte ani.

— Da. Vom reveni asupra acestui punct. Ştiţi cum se disciplinează neprezentarea în urma unei convocări?

— Nu...

— Veţi fi informat.

— Poate o rezolvăm totuşi acum. Despre ce e vorba?

— Veţi fi informat.

Blum a atins tasta unui terminal aflat pe pupitrul său.

— Habitaclul 156.

În încăpere a intrat un bărbat scund, musculos, cu părul argintiu, tuns perie şi trăsături aproape infantile, speriat parcă.

— Vă rog să-l urmaţi pe credatorele, i-a spus Blum lui Bruno.

Condus de noul sosit, Bruno a parcurs coridorul pînă au ajuns la un ascensor avînd pe peretele cabinei o coloană de cel puţin cîteva zeci de taste. Însoţitorul a atins una din ele, cam a douăzecea de sus în jos. După cîteva momente, păşeau pe un coridor mult mai lung şi... fără ferestre.

...Atît de lung, de fapt, încît capetele nici nu i se vedeau. Perfect pătrat, de o lăţime egală cu înălţimea, cu pereţii, planşeul şi plafonul dintr-un material lucios, alb-albăstriu, reflectînd difuz chipurile celor doi. Spre deosebire de culoarul pe care îl străbătuseră înainte, acesta nu avea uşi. Pereţi nesfîrşiţi, goi şi lustruiţi.

Deşi nu avea nici un motiv de teamă, Bruno a început curînd să se simtă apăsat de un sentiment ciudat. I-a trebuit o bună bucată de mers pentru a-i desluşi cauza: nu se auzea decît un singur şir de zgomote de paşi. Însoţitorul purta cizme flexibile, mulate perfect atît pe gambe şi glezne cît şi pe tălpi, asemenea unor ciorapi groşi, care-i făceau paşii mai vătuiţi decît ai unei pisici. Bruno rămăsese încălţat cu bocancii săi de drum, comozi şi aproape noi, dar părînd, alături de încălţămintea oficiantului S.O.S., adevărate crucişătoare. În tăcerea absolută a coridorului, zgomotul paşilor lui Bruno, amplificat şi de pereţii drepţi şi lustruiţi, reverbera de-a dreptul obsedant. Nu i-a trebuit mult timp ca să ajungă să se simtă stingher, jenat şi, în fine, de un penibil înnebunitor. A fost chiar, la un moment dat, pe punctul să-şi ceară scuze, dar şi-a dat seama la timp că nu ar avea nici un rost. S-a străduit, totuşi, fără prea mare rezultat, să păşească pe cît putea de delicat.

În sfîrşit, după ce au parcurs astfel o distanţă imposibil de apreciat, însoţitorul s-a oprit, reţinîndu-l şi pe Bruno pe loc, cu o mînă. De îndată, în perete s-a deschis o fantă de mărimea unei uşi, lăsînd să se vadă interiorul unei încăperi mici, aproape cubice.

— Intraţi, vă rog, l-a invitat cu indiferenţă însoţitorul.

— Ce-i aici?... a întrebat nedumerit Bruno.

— Acesta este habitaclul 156. Locuinţa dumneavoastră pe timpul cercetării.

— Dar am unde locui! a răspuns Bruno, grăbit să-l asigure pe omul S.O.S.-ului că îl scuteşte astfel de o complicaţie în plus. Am închiriat un apartament la hotelul Santini...

— Procedura cercetării presupune ca subiectul să locuiască în incinta Serviciului

de Organizare Socială, a urmat, la fel de nepăsător, însoţitorul. Vă rog să intraţi!

Intimidat, Bruno a păşit în interiorul „habitaclului 156”. S-a reîntors însă de îndată, pentru a întreba despre ce „cercetare” era vorba şi cît avea să dureze, dar… fanta dispăruse. În locul ei, un perete identic cu ceilalţi trei, alb-albăstriu, lustruit.

Încăperea era perfect simetrică. De jur-împrejur, o banchetă încastrată în pereţi. La mijloc, o masă pătrată. Şi nimic altceva. Nici un punct de reper. Nu mai era în stare nici măcar peretele „prin” care intrase să-l recunoască.

Au început să-l asalteze întrebările.

„Cercetare”? Ce fel de cercetare? Pentru ce? Şi cît de complicată, de vreme ce nu se putuseră lămuri sus, în birou?

Şi-apoi, „habitaclul” acesta strîmt şi anost! Auzi, „locuinţă”! Dacă astea se puteau numi condiţii de locuit…!

De „habitat”, poate, dar în nici un caz de locuit — în înţelesul decent al cuvîntului! Cum era posibil ca într-o societate ca a lor să se procedeze atît de… necugetat… cu oamenii? Da, necugetat! Necugetat şi cam urît! Oare bancheta asta din patru segmente îi va servi şi drept pat? Exclus! Poate chiar caracterul sumar al locuinţei presupuse (mai bine zis „impuse”!) de procedura cercetării era un semn că timpul pe care-l avea de petrecut aici nu avea să fie prea lung. Doar n-or să-l pună pe el, om bătrîn, să petreacă mai mult de cîteva ceasuri în cămăruţa asta. Nu că ar fi fost un răsfăţat, da’, oricum, „locuinţa” îi fusese *oferită.* (Oferită, impusă, mă rog, tot aia e). Desigur că, în cazul unei şederi mai îndelungate, s-ar fi manifestat mai multă grijă pentru confortul celui care o ocupa.

Şi-a amintit, însă, că locuinţele urbane moderne se bucurau de un înalt grad de automatizare. Poate că, la nevoie, va putea

beneficia de un pat normal, de un aşternut, de acces la un grup sanitar şi o sursă de apă şi hrană, de cărţi sau alte mijloace de a-şi petrece timpul în mod plăcut.

A privit atent pereţii, de jur-împrejur. Nu se vedea nici un dispozitiv. Butoane, taste, clape... Nimic. A pipăit, a apăsat... Zadarnic. Tot ce a descoperit a fost faptul că tăblia mesei se putea ridica în jurul unei balamale, dezvăluind un fel de chiuvetă avînd în centru un tub vertical cu o tastă neagră aproape de vîrf. La atingerea ei, din tub a prins să ţîşnească, fără prea mare presiune, un şuvoi de apă.

Apă la îndemînă... L-a cam pus pe gînduri. Nu cumva reprezenta strictul necesar pentru un om claustrat? *Strictul strictissim* necesar?...

Şi felul în care procedaseră? Desigur, politicos, civilizat, nici n-ar fi fost de conceput altfel, dar... Era, oare, necesară atîta rigiditate în a-şi impune punctul de vedere? Pur şi simplu îl obligaseră să le accepte metodele de lucru, total nepăsători faţă de problemele lui gospodăreşti şi familiale... Ca să nu mai vorbim de refuzul susţinut de a-i da cea mai mică lămurire! „Veţi fi informat” în sus, „veţi fi informat” în jos, şi pînă la urmă nu l-a informat nimeni de nimic! Pe vremuri, fusese convocat la sediul S.O.S. în vederea unei rectificări în contul de credit. Conştiincios, se prezentase după numai două zile. Îl întîmpinase un funcţionar în uniformă (pe atunci) sinilie, cu guler rotund şi îngust, cu cizme cu talpă dură, amintind încă de anii în care S.O.S.-ul era nevoit să recurgă şi la procedee violente pentru a face faţă tulburărilor provocate de ultimele elemente antisociale, şi îi spusese că problema nu e deloc urgentă şi e cam complicat să o rezolve pe moment, nu se aşteptaseră să răspundă atît de prompt apelului lor, aşa că îi propune fie să se ducă

liniştit acasă şi să mai treacă în altă zi, fie, dacă îi e mai comod, să se plimbe prin oraş pînă spre seară pentru a reveni atunci — ceea ce şi făcuse. Fusese necesară şi carta personală, dar o uitase acasă iar funcţionarul îl crezuse pe cuvînt şi îndreptase eroarea. A-i fi pus la îndoială, fără motiv, cinstea de bun credator ar fi echivalat cu o calomnie care-i permitea să reclame la conducerea secţiei — şi nu era cazul.

Da, dar acestea se întîmplaseră cu vreo cincisprezece ani în urmă!...

Pe vremea aceea, Stella era încă sănătoasă... El tocmai se retrăsese din Sistemul Social, cumpăraseră mica gospodărie de la Quilt/Alma, dornici să-şi trăiască ultimele decenii de viaţă în linişte, departe de tumultul citadin, cu care se împăcaseră greu întotdeauna. Erau sătui de complicaţiile vieţii social-politice, de ecourile luptelor pentru supremaţia Crezului, care umpleau de stress şi obsesii viaţa pînă şi a celui mai retras şi neutru orăşean. De ani de zile visau o căsuţă cu grădină şi livadă undeva la marginea unui sat cît mai mic, în care să regăsească liniştea vieţii în doi. Se gîndiseră, într-o vreme, să încerce un cronovoiaj într-o epocă mult anterioară, poate chiar premergătoare ultimei conflagraţii, dar costa mult şi în cazul unui eşec pe un ţărm temporal ale cărui particularităţi nu le putea prevedea nimeni cu exactitate, nu le mai rămînea nici un centostil pentru a-şi cumpăra, odată reveniţi în timpul lor propriu, un spaţiu la ţară. Şi erau şi prea bătrîni deja ca să mai aibă vocaţie de aventurieri. Apoi, în chip surprinzător, rata creşterii populaţiei a intrat într-o reducere rapidă, atingînd în scurt timp o constanţă relativ echilibrată, spaţiile de habitat s-au ieftinit şi, ajuns la vîrsta retragerii, Bruno a ales proprietatea

de pe malul Almei, pentru a părăsi amîndoi, definitiv, viaţa socială.

Stella nu fusese niciodată înscrisă în Sistemul Economic. Pe vremea cînd îl întîlnise pe Bruno, studia artele plastice antice. Cum singurul mobil care o împinsese la aceasta fusese pasiunea, şi-a încheiat studiile şi în continuare a rămas credincioasă cercetării, din pură plăcere. Cu recontul său de statistician-coordonator Bruno nu în- tîmpinase nici o dificultate în a asigura o viaţă decentă pentru amîndoi, economisind totodată, fără efort, suma necesară cumpărării spaţiului şi casei. Iar retrocontul do- bîndit la retragere atingea, de asemenea, o cifră de natură să alunge orice nelinişti.

Nu încălcaseră niciodată Legea Eternă. Nu avuseseră nici prilejul, nici vreun motiv oarecare, şi în fond firea lor era cu totul străină de asemenea acte. După retragere, relaţiile cu Sistemul Economic şi Social li s-au redus la cîteva operaţii financiare elementare care ţineau exclusiv de computerele Serviciului Economic. Ei doi erau mai pasivi ca oricînd în materie de activităţi oficiale. Vreun posibil delict? Exclus. Nu putea fi decît o greşeală.

...Dar o greşeală de pe urma căreia el se afla acum sechestrat într-un habitaclu din incinta S.O.S.-ului iar Stella, imobilizată în pat, terminase mîncarea pe care i-o lăsase el la îndemînă. Dacă nu se întoarce pînă la prînz — ceea ce ar fi însemnat să plece imediat — ea ce-o să mănînce? Dar seara? Era complet izolată, nimeni nu obişnuia să-i viziteze...

Cît să fi fost ceasul? Probabil se apropia amiaza. L-a scos din buzunar şi l-a privit.

Cercul de afişaj era mat; nu prezenta nici un indicator de timp.

Ceasul lui de buzunar, marca „Ohar”, vechi, dar de cea mai bună calitate, cu

perpetuitate energetică, încetase să funcţioneze.

Cum era cu putinţă? Un accident...?

...Şi dacă se înşela? Dacă ora prînzului trecuse, dacă deja se însera, dacă îl vor ţine aici cine ştie cît, dacă...? Trebuia să le explice amănunţit situaţia Stellei, să-l lase să plece, să vadă de ea... De cînd constatase defectarea ceasului, începea să-şi piardă firea...

A strigat. O dată, de două ori... de mai multe... Zadarnic.

A început să bată în pereţi, pe rînd în fiecare, sperînd că va fi auzit de pe coridor. La început destul de calm, apoi, pe măsură ce timpul trecea, tot mai agitat. Cu nodurile degetelor, cu palmele. Cu pumnii.

S-a gîndit, apoi, că poate... Poate e, totuşi, supravegheat. Poate că pereţii sînt din material transparent unidirecţional şi, de undeva, cineva sau ceva îi înregistrează toate acţiunile.

Atunci, de ce nu-i răspundea nimeni?

Oare indiferenţa rigidă pe care i-au arătat-o la sosire poate merge pînă la o asemenea nepăsare?

Ar fi inuman.

A continuat, totuşi, să bată, să strige, să explice în gol...

În minte îi prindea contur, tot mai chinuitoare, o imagine ca de videotragie comercială: Stella, sfîşiată de foame, tîrîndu-se prin casă cu ajutorul singurului ei braţ valid, răsturnînd toate cele din bucătărie şi zbătîndu-se neputincioasă printre cutii, farfurii, sticle, făină, sucuri, conserve şi resturi de mîncare care cad de-a valma peste ea, înmormîntînd-o de vie, ca într-un coşmar...

Cît timp să fi stat astfel, rezemat de masă, cu ochii pironiţi pe propriu-i chip reflectat în peretele din faţă, difuz, înceţoşat, vag omenesc, şi gîndurile încremenite în

direcţia Stellei şi a soartei ei?... L-a smuls din nemişcare o voce seacă:

— Pregătiţi-vă pentru cercetare.

A zvîcnit, scurt, atent, cu ochii sclipitori. Slavă Celui Nesfîrşit! Va sosi, în fine, cineva!

Anunţul s-a repetat:

— Pregătiţi-vă pentru cercetare.

Să se „pregătească”? Adică... Ce să facă?

Din nou, pentru a treia oară:

— Pregătiţi-vă pentru cercetare.

În momentul în care ultimul sunet al anunţului s-a stins, pe peretele din dreapta sa a prins brusc formă un ecran videografic pe care se putea vedea chipul unui bărbat gras, cu fălcile literalmente atîrnînd de o parte şi de alta a gulerului înalt alb-albăstrui, ochi verzi, sclipind mărunt printre faldurile unor pleoape umflate şi păr scurt şi rar, castaniu.

Aceeaşi voce, (nu era a bărbatului de pe ecran, care aştepta clipind răbdător), a spus:

— La anunţul „Pregătiţi-vă pentru cercetare” vă ridicaţi în picioare, vă corectaţi ţinuta şi aşteptaţi apariţia videogramei de comunicare.

A tăcut un moment, apoi:

— Vă rugăm să luaţi loc cu faţa la videogramă!

Umil, Bruno s-a aşezat. Cel de pe ecran a deschis în sfîrşit gura, dezvăluind două şiruri de dinţi mici şi rari:

— Bună ziua. Sînt Burt Ballard, cercetătorul dumneavoastră. Cu ce vă pot fi de folos?

— Bună ziua... a bîiguit mirat Bruno. Aş dori... aş dori să ştiu scopul cercetării... Iertaţi-mă. Înainte de aceasta, aş vrea să vă informez cu privire la soţia mea şi să vă rog...

— Vă referiţi la credatoarea Poenar Stella? l-a întrerupt, delicat, Ballard, profitînd de ezitarea lui Bruno.

— Da... Acesta este numele ei de fată. Ştiţi, este...

— S-au luat măsurile necesare în privinţa ei, a răspuns Ballard.

— O, cît vă sînt de recunoscător!... a izbucnit Bruno. Nici nu ştiţi ce piatră mi-aţi luat de pe...

— Ştim, i-a retezat vorba, de astă dată fără prea mari menajamente, Ballard. Altceva?

— Păi... cum să vă spun... dacă mi-aţi putea spune pentru ce am fost convocat...

— O verificare de rutină. Este adevărat că aţi fost căsătorit întru Legea şi Forţa Eternă cu credatoarea Chrystal Ascania, născută Tomasini, între anii 149 şi 184?

— Este adevărat.

— Este adevărat că începînd din anul 154 convieţuiţi cu credatoarea Poenar Stella?

— Da... dar e inexact.

— Adică?

— Sînt *căsătorit* cu Stella, întru Legea şi Forţa Eternă...

— Din ce an?

— Iertaţi-mă, nu este consemnat acest lucru în analele S.O.S.?

— Nu sîntem în măsură să vă dăm informaţii asupra conţinutului documentelor noastre, i-a răspuns, binevoitor, Ballard.

— Vă rog să mă iertaţi! Ştiţi, acum zece ani, cînd am trecut din nou în evidenţa departamentului Concoct...

— A zonei Concoct, l-a corectat Ballard.

— A zonei Concoct... Atunci datele mele şi ale soţiei mele...

— Vă referiţi la credatoarea Poenar Stella?

— Desigur! Sîntem căsătoriţi de patruzeci de ani!

— Adică din anul 146?

— Într-un fel...

— Ce înţelegeţi prin cuvintele „într-un fel”?

— E o poveste mai complicată... cum să vă spun...

— Cit mai pe scurt, vă rog.

— Da. Vedeţi, în anul 139 m-am căsătorit într-adevăr cu Ascania Tomasini. Un capriciu de tinereţe... Curînd ne-am dat seama că ne era imposibilă convieţuirea. Nu ne înţelegeam. Am fi anulat căsătoria dacă Legea ar fi permis aceasta. Cum, însă, divorţul este exclus din Legea Eternă, am fost nevoiţi să ne resemnăm la despărţirea în fapt. Cu toate condiţiile şi taxele legale. Nu peste mult am întîlnit-o pe Stella. N-a fost greu să ne dăm seama că eram făcuţi pentru a trăi ca soţ şi soţie.

— Şi aţi început să întreţineţi relaţii intime? s-a interesat fără prea mare curiozitate, Ballard.

— Nu, desigur. Cunoşteam amîndoi prevederile Legii Eterne cu privire la adulter sau concubinaj şi, pe deasupra, Stella a fost dintotdeauna devotată Celui Ne- sfîrşit...

— Dar dumneavoastră nu credeţi în Legea şi Forţa Eternului Unic, fie-i-de-a-pururi-numele-binecuvîntat?

— A, cum să nu!?... Numai că, într-un mod, ca să zic aşa... raţional... lucid... N-am fost niciodată un fanatic şi nu m-aş putea împăca vreodată cu acest mod de a crede.

— Mă rog, opinia dumneavoastră. Continuaţi!

— De vreme ce Legea nu admite recăsătorirea decît în caz de deces al primei soţii (sau al soţului), nu puteam decît să aşteptăm eventuala moarte a Ascaniei.

— Un răspuns plin de bună-credinţă, a fost de părere, fără urmă de ironie, Ballard.

— Vă daţi seama că nu era să-mi treacă prin minte s-o ucid!... .

— Nu mă îndoiesc.

— Iar Ascania era tînără şi sănătoasă şi ducea o viaţă lipsită de orice pericol.

— Tot ce se poate.

— Aşa... Ei, şi am rămas în această situaţie pînă ne-a venit o idee salvatoare... Ţineţi minte că, pe la începutul anilor ’40, călătoria temporală a devenit, printre altele, obiectiv turistic, la îndemîna oricui avea posibilitatea financiară de a şi-o permite.

Ballard nu a răspuns. Îl privea fix, cu chipul nemişcat.

— Dacă, la o adică, am fi călătorit amîndoi în viitor, într-un timp mult ulterior morţii Ascaniei, cînd Legea ne-ar fi permis să ne căsătorim? O căsătorie încheiată în 280, de pildă, sau 300, ar fi fost perfect legală, nu?

— Continuaţi, l-a îndemnat, cu o voce incoloră, Ballard.

— O călătorie de 130 de ani în viitor costa o sumă deloc la îndemîna oamenilor de rînd... Vreau să spun, a tinerilor care încă nu au acumulat un credit substanţial. Stella, însă, moştenise de la tutorele ei o sumă de stili destul de mare, apropiată de costul unui asemenea crono- voiaj. Iar eu aveam un prieten la Agenţia Cronoturistică din Con’ville...

— Cum se numea? a întrebat repede Ballard.

— Johann Ampère. Dar nu mai locuieşte în oraş. L-am căutat aseară şi mi s-a spus...

— Da, continuaţi.

— Aşa că am luat legătura cu Johann, care a obţinut pentru noi aprobarea unei călătorii pe credit de rate, cu garanţia lui. Şi am părăsit astfel anul 146, am ajuns în 300, unde am aflat că Ascania murise, într-adevăr, de peste un secol, şi... ne-am căsătorit. Noi numim acea călătorie „voiajul nostru de... şi pentru nuntă”. Am rămas în 300 timp biunivoc de două luni, după care

am revenit în 146, cu un laps obiectiv tot de două luni, pentru a păstra sincronul cu timpul nostru propriu. Deşi Ascania era în viaţă — pentru încă treizeci şi ceva de ani — căsătoria mea cu Stella, înregistrată în 300, era perfect legală.

Bruno a tăcut, în aşteptarea unui răspuns — sau a unor noi întrebări.

După cîteva clipe, Ballard a spus:

— Mai aveţi ceva de comunicat?

— Nu... doar dacă mai doriţi dumneavoastră să...

— Cercetarea a luat sfîrşit. Bună ziua.

Şi Ballard, deopotrivă cu întreaga videogramă, a dispărut. A rămas reflexul difuz al chipului lui Bruno în luciul peretelui.

Atît de neaşteptată a fost dispariţia cercetătorului, încît Bruno a rămas buimăcit cu totul. I-a trebuit un timp destul de îndelungat pentru a-şi da seama că ar mai fi vrut să pună el nişte întrebări, să facă o serie de observaţii privind modul în care fusese tratat, să-şi exprime nemulţumirea faţă de condiţiile de „locuit” ce i se ofe-riseră...

Treptat, însă, l-a cuprins liniştea. Cercetarea se terminase, Serviciul aflase datele necesare... În curînd avea să plece acasă, Stella scăpase de călătoria chinuitoare în oraş... Ba chiar i se spusese că s-au luat măsuri ca ea să nu ducă lipsă de nimic în absenţa lui! Îi judecase greşit. Nu erau chiar atît de neomenoşi.

În aşteptarea plecării, s-a întins pe o latură a ban- ehetei pătrate. Era mai scurtă decît înălţimea unui om, astfel încît trebuia să-şi ţină capul aplecat înainte, într-o poziţie incomodă. Dacă ar fi îndoit genunchii, aceştia ar fi depăşit atît de mult marginea prea îngustei banchete, încît greutatea lor l-ar fi făcut să cadă.

Discuţia cu Ballard îi readusese în minte călătoria „deşi pentru nuntă”, la care nu se mai gîndise de ani de zile.

Se hotărîseră să se căsătorească într-o seară de toamnă tîrzie, în timp ce se plimbau pe Faleza Bunului Harry. Stella venise de la Albante pentru cîteva zile. În dreapta lor strălucea jocul multicolor de lumini al oraşului noaptea. Pe atunci, frontispiciile celor mai multe clădiri erau împodobite cu reclame fluorescente, astfel încît, văzut de pe mare, oraşul părea un caleidoscop feeric de litere şi simboluri uriaşe desemnînd nenumăratele localuri de re- creere şi interes turistic.

Ajunseseră în dreptul Marelui Tempall Al Bunului Harry (alt discipol-martir de prim rang al Nesfîrşitului, pe care îl proslăvea o sectă puternică, nu foarte mult deviată de la curentul principal al Crezului). Era seară de întrunire şi grandioasa emisferă, înălţîndu-şi domul de lumină aurie în mijlocul panoramei litorale, emana muzica divină a unei suite de imnuri astfel compuse încît să se acompanieze perfect cu cîntecul neîncetat al valurilor ce-şi sfărîmau crestele înspumate de sistemul de diguri proteguitoare ale oraşului. De vreme ce nici unul dintre ei nu aderase la secta lui Harry Cel Bun, au rămas afară, mulţumindu-se să asculte muzica şi să privească valurile peste care domul arunca un con de lumină întins pînă aproape de orizont. Iar Harry Cel Bun fusese întot

deauna ocrotitorul tinerilor şi al căsătoriei. Lui ii datorau codicele de Legi ce înscriau însoţirea conjugală în rigorile Eternului Crez.

— Ascania... a murmurat încet Bruno.

— Ai vrea să fie ea în locul meu? l-a întrebat Stella.

— În locul tău!?... Aş vrea să nu mai fie între noi...

— Dar nu a fost niciodată.

— Ba a fost... Şi este... Prin Legea Bunului Harry, care ne împiedică să...

S-a oprit. Şi-a dat seama că vorbea pentru prima oară despre un lucru pe care nici măcar sieşi nu îndrăznise vreodată să şi-l mărturisească

Tăcuţi, nemişcaţi, au stat acolo multă vreme, el aşezat pe un scaun de piatră, ea, alături, în picioare, ţinîndu-i o mînă pe umăr, mînă ce-şi strîngea degetele, încet, tot mai tare, de umărul lui, pînă ce, abia auzit, Stella a murmurat:

— ...Care ne împiedică să...?

Vocea îi era o undă de tremur gîtuit.

Şi a mai trecut un timp pînă ce Bruno a întors pe jumătate capul, atît cît să poată privi domul de lumină din spatele lor.

— ...să intru cu tine într-o bazilescă şi să urcăm împreună spre sanctuar şi să păşim în făptura Celui Nesfîrşit şi să...

Alt timp a trecut încet ca un val leneş vara pe plaja de unde îşi lansa Stella planşa de hypersurf şi Stella a spus:

— Nu trebuia să spui asta...

Şi o auzea că plînge.

Şi tot plîngînd, dar mai potolit, a continuat:

— ...Dacă n-o spuneai tu, aş fi spus-o eu...

Şi încă:

— ...Tot astăzi... Că nu mai puteam...

Şi apoi:

— ...Şi uite că nu putem...

Şi:

— Mare şi bun e Nesfîrşitul şi în nimic nu greşeşte, dar nu pot crede că Legea lui ne stă împotrivă...

Oricît de urîtă le era ispita, în seara aceea s-au îmbrăţişat pentru prima oară şi pînă ce Imnurile Bunului Harry nu s-au încheiat Bruno şi Stella nu s-a dezlipit,

unul de celălalt. Nici nu s-au mai îmbrăţişat, pînă... mai tîrziu cu o sută de zile şi... o sută cincizeci şi şase de ani.

Adormise.

S-a trezit în aceeaşi poziţie, culcat pe partea dreaptă, cu capul aplecat în colţul habitaclului şi braţul îndoit în chip de pernă.

S-a ridicat şi a rămas aşezat. În timp ce-şi freca ceafa, destul de amorţită, şi-a dat seama brusc ce anume îl trezise din somn. O necesitate firească şi... foarte acută.

Ce să facă?

Ar fi fost de-a dreptul scandalos ca nici în această situaţie să nu primească un răspuns.

Aşa că şi-a exprimat doleanţa cu voce tare, către pereţi (sperînd să facă numai la modul propriu acest lucru) şi a aşteptat.

Într-adevăr! Vocea seacă pe care o auzise înainte de cercetare s-a făcut de îndată auzită:

— Pentru satisfacerea necesităţilor fiziologice, treceţi sub masă, procedaţi la cele necesare, apoi urcaţi-vă în picioare pe banchetă.

Cum adică, „sub masă”? Pe jos!?

Se părea însă că nu avea de ales, iar nevoia era atît de presantă, încît s-a resemnat să se conformeze instrucţiunilor primite.

Odată urcat, cu vădit dezgust de pe urma a ceea ce fusese silit să facă, pe banchetă, a văzut planşeul glisînd în jos preţ de cîteva degete şi înclinîndu-se totodată uşor într-o parte, iar în clipa următoare cîteva jeturi late de apă au ţîşnit cu presiune dinspre latura mai ridicată, au spălat rapid duşumeaua scurgîndu-se afară pe sub peretele opus, după care planşeul a revenit la normal.

Bruno a coborît, a ridicat tăblia mesei şi a atins tasta de pe ţeavă. S-a spălat pe mîini, apoi a băut puţină apă. Nemaifiindu-i atît de sete ca prima oară, a putut constata (sau, poate, era numai o părere?) că apa avea un anume gust... Greu de definit, şi parcă, totuşi...

— Aş dori să ştiu cît este ceasul.

De astă dată, însă, pereţii au rămas muţi.

Cronovoiajul lor nupţial fusese cît se poate de real. Şi-l amintea, în pofida anilor, pînă în cele mai mici amănunte. Sosiseră în Concoctville-ul anului 300 într-o di

mineaţă înnourată de primăvară timpurie. La ieşirea din cîmpul transtemporal de expulzie îi întîmpinase un oraş necunoscut, surprinzător de tăcut. Construcţiile nu erau, în genere, mai înalte decît cele din vremea lor, în schimb stilul arhitectural evoluase considerabil. Discretele tendinţe baroce de odinioară ajunseseră la o formă aproape agresivă, fie prin motive abstracte fie, la clădirile mai noi, tinzînd puternic spre reproducerea elementelor naturii, de la stilizat către un realism aproape absolut. Singurele construcţii de dimensiuni cu adevărat gigantice erau „arborii” de locuinţe, care, de la distanţă, păreau copaci reali. Pe sub calota de nori, menţinută la un nivel constant deasupra celor mai înalte edificii de către sistemul de protecţie meteorologică, treceau, în răstimpuri, nave aeriene de capacitate redusă, cu propulsie silenţioasă. Scrierea era aceeaşi, dar limba se modificase simţitor; erau siliţi să depună eforturi adesea destul de mari pentru a descifra diferitele inscripţii din oraş.

Primul lucru care i-a surprins cu adevărat în Con- coctville-ul viitorului a fost absenţa oricărui stabiliment de cult al Crezului. Au oprit un trecător şi l-au întrebat unde se afla cel mai apropiat tempall.

— Referiţi locaşul întrunitor Sectei Eternităţii? i-a întrebat, într-o limbă pe care pe moment au crezut-o incorectă, omul — un habitant între două vîrste, cu înfăţişare respectabilă, în ciuda costumului fastuos, numai falduri şi ornamente, privindu-i cu nişte ochi de o limpezime trădînd prezenţa unor lentile de contact, aparent destul de proeminente.

— Cel mai apropiat, a răspuns Bruno.

— Unică bazilescă în Conville, Faleza Jungard. Relativ departe, recomand subtax.

Faleza Jungard s-a vădit a fi fosta Faleză a Bunului Harry. Iar bazilesca se afla în

acelaşi loc în care, pe vremuri, se înălţa domul Marelui Tempall. Spre marea lor surpriză şi emoţie, micul dig lîngă care hotărîseră să se căsătorească era la locul lui, aproape neschimbat, cruţat de eroziunea a un secol şi jumătate de valuri de către un cîmp energetic amplu, ce stopa agitaţia apelor la o distanţă considerabilă de ţărm. Locaşul, în schimb... în locul grandiosului tempall, cu cupola sa de lumină aurie, o clădire atît de mică, încît trecea total neobservată printre coloşii ce o înconjurau. O emisferă opacă, dintr-un fel de sticlă (materială, evident!). Materială, în mijlocul mulţimii de ornamente holografice ale oraşului!, nedepăşind înălţimea unei case cu două etaje. Fanta de acces era deschisă. În interior i-a întîmpinat priveliştea dezolantă a unui amfiteatru pustiu, în formă de con cu vîrful în sus. Niei scaunele nu mai erau ca altădată, pneumatice şi comode. Rigide, păstrînd totuşi forma Emisferei Primordiale, înconjurau masa circulară a altarului, atît de mică, încît în spaţiul gol din centru deabia încăpea o imagine holografică statică, nu mai mare decît un om viu, a Celui Nesfîrşit. Asemenea hologramelor de altădată, era vizibilă numai din faţă, indiferent ce poziţie ocupau în bazilescă privitorii. Singurul sunet care se auzea era murmurul slab al unei melodii amintind vag de vechiul Imn.

Bruno şi Stella priveau cu inima strînsă prin sala pustie, incapabili să înţeleagă cum era posibil un atît de mare regres al Crezului. O singură bazilescă, mică şi nevolnică, într-un oraş cîndva... împînzit de domuri luminoase ce păreau să sprijine bolta cerească!... În sfîrşit, au auzit paşi apropiindu-se. Din partea opusă a amfiteatrului şi-a făcut apariţia un bătrîn scund şi slab, îmbrăcat în mantia alb-

albăstrie a clericilor Eternişti. Nu era nevoie de niei un efort pentru a observa că şi mantia era tot materială. Avea capul, conform regulii, complet ras şi ţinea în mînă nelipsita cutie emisferică (materială şi ea! tot materială!) cu o statuetă *(statuetă!!!)* a Eternului în partea de sus.

— Fericire, iubitorii Eternului Unic! i-a întîmpinat cu voce suavă oficiantul. Ce gînd cu voi în preasacra-ne bazilescă?

— Bun găsit, prea-sacre Eternist, i-a răspuns Stella. Sîntem turişti din anul 146...

— De cînd!? s-a luminat chipul bătrînului, trecînd dîntr-o dată la graiul străvechi. Din vremea nicicînd apusei Glorii A Celui Nesfîrşit Şi Fără De Seamăn?!?...

— Da, sacrissime. Am sosit aici pentru a ne căsători întru Legea Eternă...

Şi Bruno i-a explicat de ce aleseseră pentru cununie anul 300.

— Cu neasemuită înţelepciune aţi procedat, i-a răspuns zîmbind duios oficiantul. Uriaşă e bucuria noastră de a primi credatori din nicicind apusele glorioase vremuri, astăzi, în triştii şi trecătorii ani de restrişte.

— Iertaţi-mă, Eternitatea Voastră, a intervenit Stella, abia am sosit şi nu ştim mai nimic. Am dori să ne spuneţi ce s-a întîmplat cu marile bazilesci şi tempalle din secolul trecut. Cum se face că Legea şi Forţa nu mai dispun decît de acest locaş atît de mic?

— Trecem prin grele vremuri, scumpă credatoare, prin nespus de grele vremuri. De aproape o sută de ani, cumplite lovituri a primit Crezul, una după alta, şi nenumăraţi credatori ne-au părăsit. Nevrednice uneltiri ne-au înlăturat din poziţia grandioasă de la cîrma planetei, silindu-ne printr-a necredinţei putere să ne reducem tot mai mult ca număr şi forţă. În prezent lumea este condusă de o grupare care neagă

Legea şi Forţa Celui Etern Unic, iar noi, umilii Săi credatori, nevoiţi sîntem să ne trăim Crezul sub înjositoarea titulatură de „sectă tolerată”. Obligaţi la supunere sub a neomeniei talpă, totuşi aşteptăm cu neclintită convingere viitorul reviriment, prezis încă din glorioasele vremuri de către-Al Eternului Unic Glas, pînă la a cărui înapoiere niciodată timpul nu este prea lung...

— Înapoiere? Vreţi să spuneţi că a părăsit Cel Nesfîrşit lumea noastră? a întrebat Stella.

— Da, iubita mea credatoare. În 221, cînd pierdută s-a vădit Marea Luptă De Apărarea Crezului, Înaltul Conciliu a decis transmutarea Eternului Unic într-o epocă ulterioară puterii negatorilor. Data înapoierii nedezvăluită s-a hotărît a fi, spre a asigura persistenţa Crezului prin însăşi Forţa sa interioară. Aceasta este sacra noastră misiune: nestinsă să păstrăm flacăra Crezului pînă în ziua cînd din nou se va afla printre noi Cel Nesfîrşit şi Fără De Seamăn.

Bruno şi Stella au mai vorbit cu oficiantul despre vitregia condiţiilor cărora le făcea faţă Crezul şi au stabilit cele necesare în vederea căsătoriei. În urma unui decret al consiliului departamental, întrunirile Eterniştilor nu puteau avea loc decît o dată la zece zile. Cununia a fost programată pentru proxima dată de întrunire, pînă la care mai aveau de aşteptat patru zile. Spre marea lor fericire, aceasta coincidea cu Eterna întrupare, aniversarea a trei sute de ani de la naşterea Eternului Unic, şi ceremonia cununiei avea să aibă loc imediat după Marea Îmbucurare. Cei doi tineri au primit găzduire în complexul subteran al bazilescii: un apartament prenupţial cu două dormitoare. Spre deosebire de vremurile lor, cînd rigorile Crezului presupuneau o pregătire spirituală de un an

încheiat (sau un sfert, în condiţii de claustrare în complex), acum totul putea fi rezolvat în cel mult douăzeci de zile, sau cel puţin... una singură.

— Pregătiţi-vă pentru comunicare.

Bruno stătea într-un colţ, rezemat de perete, cu picioarele întinse, cufundat în amintiri. La auzul anunţului s-a ridicat încet, căutînd să-şi dea seama pe care perete avea să apară videograma.

— Pregătiţi-vă pentru comunicare.

Se pregătise. Acum aştepta.

„Comunicare”... Deci, într-adevăr, cercetarea luase sfîrşit.

— Pregătiţi-vă pentru comunicare.

A văzut apariţia videogramei oglindită în peretele din faţă. Se afla la spatele lui. A ocolit masa şi s-a aşezat.

Pe ecran, un chip necunoscut. Un bărbat cu trăsături colţuroase şi păr roşcat, creţ.

— Bună ziua. Sînt Adrian Coral, referentul dumneavoastră. Cu ce vă pot fi de folos?

— Bună ziua. Am înţeles că urmează să aflu concluziile cercetării.

— Aşa este...

— Înainte de aceasta, însă, aş dori să-mi exprim cîteva doleanţe...

— Vă ascult.

— Vă rog să-mi spuneţi dacă mai este necesar ca soţia mea să vină la Con’ville...

— Vă referiţi la credatoarea Poenar Stella?

— Bineînţeles că la Stella mă refer! a izbucnit Bruno, enervat de repetiţia absurdă a acestei întrebări ce urma fiecărei referiri la Stella. Stella este singura mea soţie, doar nu-s bigam! M-am căsătorit cu ea, întru Legea Eternă, în anul 300, şi se numeşte Stella Chrystal, nu Poenar!

— Vom reveni asupra acestui punct...

— „Veţi reveni...”!... a început Bruno, furios, dar Coral l-a întrerupt:

— În privinţa întrebării pe care mi-aţi pus-o, regret, dar regulamentul de funcţionare al Serviciului de Organizare Socială nu permite informarea credatorilor externi asupra măsurilor la care se procedează...

— Cum, dar e vorba de soţia mea...!....

— Vom reveni asupra acestui punct. Mai aveţi vreo doleanţă de exprimat?

— Nu! a pufnit cu ciudă Bruno, mutîndu-şi privirea în altă parte.

— În acest caz, vă voi comunica rezultatele cercetării, în conformitate cu datele înregistrate în topul dumneavoastră personal şi confirmate prin cercetare, s-a ajuns la concluzia că între anii 146 şi 186 aţi convieţuit în condiţii de concubinaj cu credatoarea Poenar Stella. Cădeţi prin aceasta sub incidenţa categoriei 250 a Sistemului Disciplinar din Legea Celui Etern Unic, fie-i-de-a-pururi- numele-binecuvîntat, care antrenează măsura disciplinară numărul unu. Veţi compărea în cadrul unei instanţe de confirmare şi stabilire a Serviciului de Organizare Socială.

— Concubinaj?!?!? a exclamat Bruno, stupefiat. Dar sîntem căsătoriţi de...

— Comunicarea a luat sfîrşit, a spus, indiferent, Coral. Bună ziua.

Linişte. Singurătate.

Deci, asta era!... Căsătoria lor era contestată! Dar de ce? Ceruse anume, înaintea călătoriei, părerea unui consultant S.O.S., care îi confirmase legalitatea deplină a procedeului! Iar la întoarcere căsătoria fusese înregistrată cu toate formele, valabilitatea fiindu-i încă o dată recunoscută! Pentru ca acum să afle că e acuzat (O, cumplită ruşine!) de concubinaj, şi disciplinat cu „măsura numărul unu”, care nu putea fi decît exilul!

A rămas prăbuşit pe marginea mesei, cuprins de disperare şi incapabil să înţeleagă. Exilul? Nimeni nu ştia unde se aflau coloniile de exilaţi, dar faptul că măsura aceasta fusese găsită ca soluţie a problemei demografice ducea gîndul la lucruri înspăimîntătoare.

Stabilitatea populaţiei era asigurată, de cîteva zeci bune de ani, prin expedierea tuturor celor ce se făceau vinovaţi de încălcări grave ale Legii într-un loc numit (atunci cînd, foarte rar, se făceau referiri directe) „Eternul Purgatoriu”. Dincolo de aberaţia denumirii înseşi şi de faptul că Eternul Unic demonstrase inexistenţa oricărei trepte intermediare între fiinţa efemeră şi fiinţarea eternă, acest eufemism nu putea desemna decît o aglomerare umană monstruoasă (sau mai multe), situată undeva în zonele excluse socialmente (calotele polare, porţiuni de deşert rămase nefertilizate, masive muntoase prea sălbatice pentru a fi populate). Un soi de ladă de gunoi a omenirii, în care erau aruncaţi de-a valma toţi cei pe care Eternul Unic şi Legea Sa îi identificaseră ca nocivi din punct de vedere social şi, prin asta, inapţi pentru transpunerea în eternitate. Despre ce fel de „purgaţie morală”, de „perfecţionare spirituală” în vederea transpunerii putea fi vorba, în condiţiile inevitabile ale unei colonii de exilaţi? Care putea fi densitatea demografică a acelor imense adunături în care se scurgea grosul populaţiei lumii, şi ce legi puteau domni acolo în afara celor ale junglei? Fără ca prin asta să conteste justeţea Legii şi Forţei Eterne, Bruno, cu spiritul său obiectiv, îşi pusese de cîteva ori întrebări serioase asupra eficacităţii „Eternului Purgatoriu”. „Etern” nu numai prin faptul că era un produs al Gîndirii Celui Nesfîrşit, dar şi pentru că drumul spre el nu cunoştea întoarcere. Exilaţii rămîneau acolo

pînă la moarte cînd, conform Legii, ar fi trebuit să fie supuşi transpunerii. Dar Bruno se îndoia profund că îi mai ardea cuiva să colecţioneze creierele milioanelor de mediocrităţi decedate zilnic în haosul Eternului Purgatoriu şi să le transpună datele informaţionale şi capacităţile de gîndire în structuri de calculator.

Stella, neclintită în credinţa ei, fusese întotdeauna de părere că orice îndoială asupra Eternului Purgatoriu nu putea fi decît consecinţa firească a limitelor gîndirii lor de simpli credatori, în vreme ce Conştiinţa Atotcuprinzătoare a Eternului rezolvase de mult tot ceea ce lor li se părea lipsit de sens. De altfel, nici unul nici altul nu se preocupaseră prea mult de problema coloniilor. Se ştiau nepătaţi de nici o încălcare a Legii Eterne şi nu aveau de ce să se teamă de exil. Nici nu era prea potrivit cuvîntul „teamă”. De vreme ce nimeni nu ajungea în Eternul Purgatoriu decît prin voia Celui Nesfîrşit, exilul era, prin, sine, o măsură justă, atît din punct de vedere social cit şi disciplinar.

Da, numai că acum pe Bruno îl ameninţa o disciplinare nejustificată, nedreaptă, antrenată de o inexplicabilă eroare a S.O.S.-ului! Nu aspectul sumbru al coloniei îl înspăimînta, ci pericolul de a fi exilat fără a fi călcat cîtuşi de puţin Legea Eternă! Era oare posibil ca Nesfîrşitul să îngăduie o asemenea greşeală? I se părea absurd şi monstruos.

— Pregătiţi-vă pentru consultaţie.

Nesfîrşite, asta ce mai era?

De-abia se încheiase comunicarea. Procedurile păreau să se succeadă mai rapid. O şansă, poate, de a lămuri lucrurile.

— Pregătiţi-vă pentru consultaţie.

Denumirea era încurajatoare. El, oricum, era pregă...

— ...tiţi-vă pentru consultaţie.

Videograma. Un tînăr cu faţa lungă şi subţire, mustăcioară îngustă ca o dungă trasată cu electrodermatogra- ful, buze groase, aproape feminine, urechi mari şi clă- păuge şi păr blond tuns atît de scurt, încît i se putea distinge pielea şi forma capului, mic şi teşit.

— Bună ziua. Sînt Joseph Avakian, susţinătorul dumneavoastră. Cu ce vă pot fi de folos?

Altul care-l întreba cu ce-i poate fi de folos! Toţi începeau la fel şi, de cum deschidea gura să le spună *cu ce-i pot fi de folos,* mereu acelaşi răspuns: „veţi fi informat”, „vom reveni asupra acestui punct”, „regulamentul de funcţionare nu prevede...”, „nu sîntem în măsură să...”

— Mă vedeţi? Mă auziţi? Mă înţelegeţi? l-a întrebat, îngrijorat parcă, noul apărut, probabil ca urmare a întîrzierii răspunsului.

— Vă văd, vă aud, vă înţeleg... a murmurat Bruno. Lăsaţi-mă numai puţin, să mă adun...

— Vă rog... a răspuns politicos tînărul, rămînînd în aşteptare.

— Spuneţi-mi, am vreo şansă ca măcar cu dumneavoastră să mă pot înţelege? a început prin a-l întreba Bruno. Să discutăm omeneşte, fără a-mi tăia vorba din două-n două fraze cu formulări oficiale şi categorii ale Legii? Şi fără să dispăreţi exact cînd sîntem pe punctul să ne lămurim?

— Sînt susţinătorul dumneavoastră, a surîs încurajator Avakian. Sarcina mea este de a vă consulta asupra tuturor amănuntelor cazului, de a stabili cît mai exact cuantumul disciplinar al încălcării comise şi a vă susţine în cadrul instanţei. Prin urmare, vă ascult.

— Am înţeles că sînt acuzat de...

— Nu. Nu „acuzat”! l-a oprit cu oarecare condescendenţă susţinătorul. Să nu folosim termeni de neconcordanţă cu principiile

generoase ale Legii Celui Etern Unic, fie-i-de-a-pururi-numele-binecuvîntat.

— Atunci cum să spun?

— S-a constatat că aţi convieţuit în concubinaj cu credatoarea Poenar Stella din anul 146 pînă în prezent.

— Exact. Or, adevărul este că m-am căsătorit cu Stella, dar nu în 146, ci în 300, efectuînd în acest scop o călătorie în timp. Atît înainte cît şi după călătorie mi s-a confirmat în repetate rînduri deplina legalitate a căsniciei noastre! Pentru ca acum să mă trezesc acuzat...

— *Constatat,* l-a corectat din nou Avakian.

— Constatat, bine! a pufnit nemulţumit Bruno. „M-am trezit constatat”, dacă aşa sună mai bine, deşi mie nu mi se pare deloc logic...

— S-a constatat că acea căsătorie nu este valabilă.

— Aşa e. Fiţi atît de bun şi lămuriţi-mă, ce anume o anulează?

Avakian a tăcut cîteva clipe, ca pentru a se gîndi cum să înceapă.

— Din cîte ştiu, locuiţi lîngă Quilt/Alma, într-o casă izolată.

— Da, ştiţi bine.

— De cît timp nu v-aţi mai părăsit locuinţa?

— De zece ani.

— Şi nu obişnuiţi să urmăriţi ştirile? Nu citiţi periodicele, nu urmăriţi emisiunile mass-media?

— Nu. Mă ocup doar cu grădinăritul şi creşterea animalelor domestice. De citit citesc numai cărţi, în genere destul de vechi.

— Un mod de viaţă cam limitat, dacă-mi permiteţi să observ... Vedeţi dumneavoastră, în anul 181, Legea şi Forţa Celui Etern Unic, fie-i-de-a-pururi-numele-bine- cuvîntat, au dobîndit, în mod firesc, supremaţia mondială. Vă daţi seama că

aceasta a dus la o şi mai mare extindere a domeniilor de cunoaştere a Gîndirii Eterne, soldată, inevitabil, cu rezultate adesea surprinzătoare pentru oricine nu este la curent cu mersul istoriei...

— Şi vreţi să spuneţi că unul dintre aceste rezultate surprinzătoare şi de importanţă istorică a fost constatarea ilegalităţii căsniciei mele?

— Să nu procedăm la remarci ireverenţioase faţă de Forţa Spirituală a Eternului Unic, fie-i-de-a-pururi-nu- mele-bineeuvîntat! a protestat eu blindeţe Avakian.

— Departe de mine gtndul. Ce este deci cu căsnicia mea?

—: Cu căsnicia dumneavoastră n-ar fi nimic în neregulă... Numai că, acum doi ani, Gîndirea Magistrală a Eternului Unic, fie-i-de-a-pururi-numele-binecuvîntat, a descoperit un fapt care a răsturnat radical cîteva concepţii aparent fundamentale asupra ordinii naturale a lucrurilor pe planeta noastră... Şi anume, tot ceea ce priveşte călătoria în timp. Cel Nesfîrşit şi Fără De Pereche, fie-i-de-a- pururi-numele-binecuvîntat, a ajuns la concluzia că de-plasarea temporală este o imposibilitate... O utopie, un concept ţinînd de un mod învechit şi limitat de a înţelege lumea. Şi, în chip firesc, ideea transtemporalităţii a fost complet eradicată din spiritul societăţii noastre...

— Glumiţi... a murmurat Bruno, după cîteva clipe de tăcere.

— Nu mi-aş îngădui.

— Vreţi să spuneţi...

De-abia era în stare să-şi găsească şi să lege cuvintele.

— Vreţi să spuneţi că... cea mai mare realizare a ştiinţei omeneşti... deplasarea în timp... după atîtea zeci de ani de cînd a fost în sfîrşit realizată... după ce de peste o

jumătate de secol oamenii explorează trecutul şi viitorul... pentru cercetare sau ca să se recreeze... după toate acestea... acum o contestăm... o blamăm şi o azvîrlim la gunoi?...

— Vă propun să priviţi lucrurile într-un mod realist, a răspuns Avakian. Înţeleg că ceea ce aţi aflat vă tulbură, dar, ca să vorbim cinstit, cui i-a fost vreodată uşor să se adapteze faţă de şocul progresului? În fond, aşa-numita călătorie în timp încă nu a apucat să atingă o răspîndire atît de mare încît să facă parte integrantă din modul nostru de viaţă. Expediţiile cu titlu „ştiinţific" au fost rare şi nu au jucat niciodată, prin pretinsele lor „rezultate", un rol hotărîtor în lume. Ca să nu mai vorbim de practicarea cronovoiajului în scop turistic. O curiozitate excentrică practicată de foarte puţini oameni pentru care se „alegeau", sub pretextul prea marelui preţ de cost, „epoci" întotdeauna nu foarte îndepărtate. Vă asigur că societatea noastră s-a dezbărat foarte repede de această credinţă fantasmagorică şi absurdă.

— Fantasmagorie?!? Bine, credatore, dar cum ră- mine cu toate descoperirile istorice realizate prin cronovoiaj? Cu elucidarea atîtor mistere, clarificarea tuturor acelor probleme privind viitorul?

— Şarlatanie, credatore Chrystal, înşelăciune şi înscenare. Cine a efectuat aşa-zisele „descoperiri"? Membri ai unei organizaţii închise şi, pînă la un punct, foarte greu de atacat. Nu făceau decît să povestească nişte scenarii foarte bine învăţate dinainte! Dovezi? Cîteva obiecte falsificate, cîteva pretinse „mostre", asta numiţi dumneavoastră „dovezi"? Nu vă credeam atît de naiv!

— Bine, dar viitorul, cu viitorul cum rămîne? Accidentul mortal al lui Abraham Kiriakides nu s-a adeverit? Cutremurul

catastrofal din 177 nu a fost prevăzut şi preîntîmpinat în urma călătoriei misiunii „Korda” în 183? Însăşi victoria mondială a Crezului, în 181…

— Cînd dispui de computere atît de avansate, nu e prea greu să prevezi o serie de evenimente sociale sau fenomene naturale de mare amplitudine… În ce priveşte faptele mărunte… Vi se pare imposibil să fie… „ajutate”… să se petreacă, în conformitate cu aşa-zisa „premoniţie transtemporală” şi… cu acoperirea acesteia?

Bruno nu a mai spus nimic. Argumentele susţinătorului erau perfect logice; tot ce crezuse despre transtem- poralitate se năruia de la sine. Era pe punctul să accepte, cînd...

— Şi cu cronovoiajul nostru de şi pentru nuntă cum rămîne? Am fost noi înşine acolo, în viitor, am văzut, am trăit... Te pomeneşti că şi noi, Stella şi cu mine, sîntem nişte şarlatani!?...

— Nu şarlatani, ci victime de şarlatani, credatore Chrystal. Amintiri false inculcate cu ajutorul unui program de sugestionare.

— Dar de ce? Numai pentru a scoate stili de la noi? O puteau face şi altfel, există şi turism obişnuit pe lumea asta...

— Da, numai că acela este real... Şi, prin aceasta... lipsit de rezultate practice...

— Ce vreţi să spuneţi?

— „Cronoturismul”, dincolo de cîştigurile considerabile pe care le prilejuia, mai avea un scop, mult mai subtil... Spuneţi-mi, cum se prezenta Crezul în Legea şi Forţa Eternă, în acel „viitor “ în care vi s-a dat impresia că aţi călătorit?

— Ca să fiu sincer… destul de jalnic! Redus la o sectă tolerată, cu un singur locaş de cult, foarte mic, undeva la periferie…

— Vedeţi? Faptele vorbesc de la sine. Despre Marele Proces al Reformei aţi auzit, nu?

— Relativ... Ştiu că a avut loc acum doi ani, că era vorba de Secta lui Harry cel Bun, ai cărei conducători urmăreau reformarea crezului şi au fost demascaţi de către Eternul Unic însuşi...

— Mda... Dacă aţi fi avut curiozitatea să studiaţi mai îndeaproape problema, aţi fi aflat că această grupare urmărea înlocuirea în secret a Eternului Unic cu Bunul Harry — mai exact, un impostor care să le servească ţelurile criminale. Proiect naiv şi dement, desigur, dar extrem de minuţios pus la punct, cu atît mai mult cu cît germenele reformei exista în sînul înaltului Conciliu încă din vremurile fiinţei efemere a Nesfîrşitului. Iar Harry „Cel Bun” nu urmărise niciodată altceva decît să-i ia locul. Însuşi martiriul său a făcut parte dintr-un program gîndit anume. Perpetuată pînă în zilele noastre, secta reformanţilor a găsit un excelent mijloc de a acţiona în ipoteza călătoriei în timp. Ei au girat, de fapt, toată activitatea de „cercetare” şi „realizarea practică” a fenomenului. Explorarea timpului era menită să le furnizeze argumente dintr-un viitor dezastruos pentru Crez; pe care numai reforma l-ar fi putut împiedica să se adeverească. În acest scop au şi evitat să tragă concluzii concrete cu privire la posibilitatea de a schimba mersul istoriei cu ajutorul transtemporalităţii. Trebuie să recunoaştem că mijloacele lor de propagandă nu erau deloc superficial concepute! Din fericire, o dată cu cîştigarea supremaţiei mondiale, Spiritul Eternului Unic, fie-i-de-a-pururi-numele-binecuvîntat, a dobîndit o asemenea forţă, încît a realizat neîntîrziat imposibilitatea ştiinţific-demonstrabilă a deplasării temporale şi, ca urmare, toată

conspiraţia a fost demascată. Reformanţii au fost identificaţi pînă la ultimul, cercetaţi şi supuşi măsurii disciplinare numărul unu, care cred că ştiţi ce înseamnă.

— Exilul...?

— Eternul Purgatoriu, Nici chiar o asemenea monstruoasă crimă la adresa umanităţii nu a clintit generozitatea supremă a Celui Nesfîrşit Şi Fără De Seamăn, fie-i- de-a-pururi-numele-binecuvîntat şi nestrămutata sa poziţie de ocrotitor absolut al vieţii şi libertăţii pe planeta noastră. Abolită o dată cu integrarea Eternului Unic, fie-i-de-a-pururi-numele-binecuvîntat, în existenţa noastră, măsura capitală, ca şi orice altă măsură cu caracter punitiv, a rămas doar o tristă amintire. Înşişi acei abjecţi criminali s-au bucurat, din partea Eternului Unic, fie-i- de-a-pururi-numele-binecuvîntat, de acelaşi sacrosanct drept la disciplinare şi recîştigare a integrităţii spirituale şi morale, prin exil perpetuu în Eternul Purgatoriu, unde, liberi şi stăpîni pe soarta lor, îşi aşteaptă Transpunerea Finală în Eternitate.

Bruno era covîrşit. Vasăzică, se căsătorise cu Stella în imaginaţie... *În vis!* Carta lor de căsătorie era un fals plăsmuit de o organizaţie subversivă... Şi cei patruzeci de ani de căsnicie fericită nu fusese altceva decît un concubinaj ruşinos şi pasibil de cea mai drastică măsură disciplinară...

Spre deosebire de cei dinaintea sa, susţinătorul nu părea grăbit să încheie discuţia. Aştepta calm ca Bruno să-şi vină în fire.

— Şi cu noi ce se va întîmpla, credatore susţinător? a întrebat într-un tîrziu bătrînul. N-avem nici o vină, vă daţi seama! Am fost convinşi de autenticitatea vizitei în anul 300, de a căsătoriei... Va trebui să plătim pentru falsurile unei adunături de răufăcători?

— Continuaţi să credeţi în posibilitatea deplasării temporale? l-a întrebat Avakian.

— Păi... cum să vă spun... E greu să accepţi dintr-o dată negarea unui fapt cu

care te-ai obişnuit de-a lungul unei vieţi întregi... Dar de vreme ce însuşi Nesfîrşitul i-a dovedit imposibilitatea... Ar fi caraghios să mă încăpăţînez...

— Nu caraghios, periculos, credatore Chrystal. Vă recomand cu căldură şi credinţă să nu mai vorbiţi niciodată, cu nimeni, despre transtemporalitate. Este un subiect care nu mai are ce căuta în preocupările bunilor credatori.

— Da, desigur... Dar noi? Vom fi supuşi unei măsuri disciplinare?

— În privinţa concubinajului, categoric nu, e limpede că aţi căzut victime unei înscenări şi nu-mi va fi deloc greu să demonstrez în instanţă acest lucru. Cel mult o măsură disciplinară avertizoare, neînregistrată decît în topul secret din arhiva Serviciului de Organizare Socială. Din nefericire, însă, problema mai prezintă un aspect, incomparabil mai complicat...

— Ce aspect...?

— Aşa cum v-am spus, în urma deconspirării refor- manţilor, măsurile organizatoric-sociale şi disciplinare au devenit foarte stricte. În lumina acestor schimbări, dumneavoastră şi credatoarea Poenar Stella sînteţi vinovaţi nu numai de concubinaj — delict involuntar şi minor, după cum am stabilit — cît, ceea ce este mult mai grav, de... complicitate reformantă...

— Complicitate?!? a exclamat Bruno, sărind, în picioare. Noi, doi bătrîni inofensivi, victime nefericite ale unor sceleraţi, noi să le fim consideraţi complici? Dar e absurd!

— Aţi vorbit cuiva despre cele constatate în... „viitor”?

— Da... Da, cred că da... Nu vi se pare normal ca oricine se întoarce dintr-o călătorie (mai ales una de acel gen!) să ardă

de nerăbdare să-şi împărtăşească impresiile?

— Chiar dacă aceste impresii presupun relatarea unui declin atît de violent al Crezului?

Tăcere.

— Aţi povestit, nu-i aşa?

— Dar nu erau părerile mele... Erau fapte... Nu fusesem dacît martor... Cel puţin aşa am crezut...

— Da. Aşa aţi crezut. După cum prevăzuseră şi re- formanţii care v-au înscenat călătoria.

Cine s-ar fi aşteptat?

— Vedeţi, credatore Chrystal... Cu sau fără voie, aţi luat parte la propaganda antiEternă iniţiată de refor- manţi... Fără voie, susţineţi dumneavoastră. Posibil. Dar, în acest caz, credinţa nestrămutată în Eternitatea Legii şi Forţei Celui Nesfîrşit şi Fără De Seamăn, fie-i-de-a- pururi-numele-binecuvîntat, unde v-a fost? Ruşinea, firească pentru orice bun credator, de a vorbi despre o imagine înjositoare a Crezului, de a şi-o păstra măcar în amintire, unde v-a fost? În loc să daţi uitării de îndată imaginile degradante pe care reformanţii vi le-au introdus cu forţa în creier, sau cel mult să vă puneţi întrebări serioase în privinţa lor, dumneavoastră ce aţi făcut? Aţi vorbit! Aţi defăimat Viitorul Luminos Al Crezului în Legea şi Forţa Eternă! Cum se numeşte atitudinea aceasta, credatore Chrystal? Nu cumva aşa cum am spus mai înainte? Adică... complicitate?

Bruno privea, pierdut videograma, de fapt *spre* vide- ogramă, în gol, incapabil să se mai dezvinovăţească, încă înainte de a avea ocazia de a-l susţine în instanţă, Avakian, revelîndu-i adevăratul delict de care se făcuse vinovat cu patruzeci de ani înainte şi fără să-i treacă măcar un moment prin gînd, îi retezase orice cale de a se mai apăra.

Într-adevăr! Din dorinţa unei căsnicii fericite, încheiate întru Legea Eternă, se făcuse vinovat de o crimă monstruoasă! Devenise unealta unui complot odios împotriva a tot ce aveau oamenii mai sfînt! Iată unde îl dusese libertinajul său de gîndire, aşa-numita „luciditate” a credinţei şi îndoielile cu privire la „fanatism” cu care se tot fălise! Nu-şi mai amintea, dar era convins că, spre deosebire de el, Stella nu scosese o vorbă despre „secta tolerată a eternităţii”. Profunzimea credinţei ei o păstrase curată, în vreme ce el, „raţionalul” şi „analiticul”, ajunsese să-l defăimeze pe însuşi Cel Nesfîrşit! Avuseseră dreptate să-l cheme la S.O.S.! Merita pe deplin şi cercetarea şi claustrarea în habitaclul 156 şi instanţa în cadrul căreia avea să compară. Dar înaintea instanţei, el însuşi îşi rămînea singurul judecător.

Frămîntat pînă la mutilare, Bruno Crhystal realiza abia acum cît însemna pentru el Crezul.

— Mai aveţi ceva de comunicat în susţinerea dumneavoastră?

— ...

— Mă vedeţi? Mă auziţi? Mă înţelegeţi?

— ...

— Mă vedeţi? Mă auziţi? Mă înţelegeţi?

— ...

— Mă vedeţi? Mă auziţi? Mă...

Instanţa de confirmare şi stabilire era reprezentată de o videogramă opacă, de acelaşi alb-albăstriu care domnea peste tot. Pe peretele din stînga, videograma lui Coral, referentul. Pe cel din dreapta, Avakian, Spre deosebire de toate procedurile anterioare, în instanţă s-au folosit pentru prima oară comunicările scrise. Reprezentare a justiţiei imanente însăşi, instanţa nu trebuia să prezinte nici o formă de umanizare, care i-ar fi putut

reduce din starea de obiectivitate. Pe videograma centrală au apărut cuvintele:

SE DESCHID LUCRĂRILE INSTANŢEI DE
CONFIRMARE A FAPTELOR ŞI STABILIRE
A MĂSURILOR DISCIPLINARE ÎN CAZUL
HABITANTULUI CRHYSTAL BRUNO

A urmat o serie de date şi simboluri privind identitatea lui Bruno, carta sa personală, carta de credit, domiciliul, data şi locul naşterii, alte date biografice precum şi o suită de particularităţi organizatoric-sociale ale cazului şi procedurilor. I s-a dat apoi cuvîntul referentului. Coral a comunicat actul de constatare. Nu conţinea nimic altceva în afara celor aflate deja de Bruno cu ocazia comunicării. În continuare, au fost prezentate înregistrările cercetării şi comunicării, într-o videogramă apărută pe peretele din spatele lui Bruno. Acesta nici nu s-a ostenit să se întoarcă pentru a le urmări. În ceea ce-l privea pe el, sentinţa se şi pronunţase. Era vinovat şi aştepta în linişte exilul. Eternul Purgatoriu era singurul lucru care i se cuvenea după ceea ce făcuse.

În sfîrşît, pe videograma din faţă au apărut cuvintele:

HABITANT CHRYSTAL BRUNO
CONFIRMAŢI CELE CONSTATATE?

— Parţial, a răspuns Bruno cu voce albă.

PRECIZAŢI

— Este adevărat că am convieţuit fără forme legale cu Stella timp de patruzeci de ani. Dar nu am fost conştient de acest lucru. Am efectuat călătoria...

L-a întrerupt inscripţia:

CHRYSTAL BRUNO CONFIRMĂ CONSTATAREA

Apoi:

HABITANT CHRYSTAL BRUNO

CONFIRMAŢI CATEGORIA SECUNDA A CONSTATĂRII?

— Care este categoria secundă? a întrebat Bruno.

— Faptul că susţineţi posibilă transtemporalitatca, a răspuns Coral.

— Nu. Am crezut în ea doar în vremea în care credea toată lumea. Abia cu ocazia consultaţiei am aflat că...

CHRYSTAL BRUNO INFIRMĂ CATEGORIA SECUNDĂ A CONSTATĂRII

CREDATORE SUSŢINĂTOR

PREZENTAŢI DOVEZILE DE INFIRMARE A CATEGORIEI SECUNDE A CONSTATĂRII

Avakian a prezentat fragmentul din înregistrarea con- sultaţiei în care Bruno recunoştea valabilitatea decretării transtemporalităţii de către Eternul Unic.

ARGUMENTELE PREZENTATE SÎNT DECLARAŢII ORALE

CREDATORE SUSŢINĂTOR

PREZENTATI DOVEZILE DE INFIRMARE A CATEGORIEI SECUNDE A CONSTATĂRII

— Constatare de natură mentală.

Lipsă dovezi materiale.

Natura constatării presupune valabile ca dovezi declaraţiile orale.

Codul 353537.

Posibilă prestare de Legămînt Etern.

ACCEPTATE DOVEZILE DECLARATE

ORAL CODUL 353537

SE INFIRMĂ CATEGORIA SECUNDĂ A CONSTATĂRII

HABITANT CHRYSTAL BRUNO

CONFIRMAŢI CATEGORIA TERŢĂ A CONSTATĂRII?

— Complicitate reformantă, a precizat Coral.

— Da, a răspuns Bruno.

CHRYSTAL BRUNO CONFIRMĂ CATEGORIA TERŢA A CONSTATĂRII

— Anulat informaţia şi concluzia, a intervenit Avakian.

Bruno l-a privit surprins. Ce urmărea? Doar el se ştia vinovat, acceptase deja măsura disciplinară ce avea să fie stabilită.

Între timp, pe videogramă reapăruse mesajul anterior:

HABITANT CHRYSTAL BRUNO

CONFIRMAŢI CATEGORIA TERŢĂ A CONSTATĂRII?

— Prezentare de date din partea susţinerii, a spus Avakian.

Mesajul de pe videogramă a făcut un mic salt în sus, rămînînd vizibil în partea superioară a ecranului. Dedesubt au apărut cuvintele:

CREDATORE SUSŢINĂTOR

PREZENTAŢI DATELE

— Complicitate reformantă. Date suplimontare.

Propagandă antiEternă involuntară.

Credinţă în Eternul Unic, fie-i-de-a-pururi-numele- binecuvîntat, profundă şi neîncetată.

Număr restrîns de receptori ai propagandei.

Lipsă de rezultate concrete.

Propagandă dublată de auto-întrebări privind probabilitatea unui eşec al crezului.

Îndoieli privind probabilitatea unui eşec al Crezului.

Codul 578649.

Propunere de măsură disciplinară: măsura disciplinară numărul opt.

Întrebarea adresată lui Bruno a rămas în acelaşi loc; în schimb, inscripţia de sub ea a fost înlocuită cu cuvintele:

CREDATORE REFERENT

CONFIRMAŢI PROPUNEREA SUSŢINERII?

— Nu, a răspuns Coral.

Întrebarea adresată referentului a făcut loc inscripţiei:

REFERENTA INFIRMĂ PROPUNEREA SUSŢINERII

CREDATORE REFERENT

PREZENTAŢI DATELE DE INFIRMARE.

— Lipsă dovezi involuntaritate a propagandei anti- Eterne, a spus Coral. Şi a mai adăugat:

— Lipsă dovezi număr restrîns de receptori ai propagandei.

Lipsă dovezi lipsă de rezultate concrete ale propagandei.

Lipsă dovezi auto-întrebări privind probabilitatea unui eşec al Crezului.

Lipsă dovezi îndoieli privind probabilitatea unui eşec al Crezului.

Propunere de procedură:

Solicitare dovezi conform categoriilor înregistrare.

Sub întrebarea iniţială către Bruno, rămasă permanent prezentă, a apărut o alta:

HABITANT CHRYSTAL BRUNO

PREZENTAŢI DOVEZI NUMĂR RESTRÎNS DE RECEPTORI AI PROPAGANDEI

— Anulat comunicarea, a intervenit din nou Avakian. De îndată ce întrebarea a dispărut, Avakian a spus:

— Propunere de procedură din partea susţinerii: reierarhizarea categoriilor înregistrate:

Numărul 1: auto-întrebări privind probabilitatea unui eşec al Crezului.

Numărul 2: îndoieli privind probabilitatea unui eşec al Crezului.

Anulare categoria necesitate dovezi număr restrîns de receptori ai propagandei şi categoria necesitate dovezi lipsă de rezultate concrete ale propagandei dacă se confirmă categoriile nou ierarhizate numărul 1 şi numărul 2; acceptare dovezi declaraţii orale categoria involuntaritate a propagandei antiEterne; cadul 353537.

Drept răspuns, videograma a „spus”:

HABITANT CHRYSTAL BRUNO

PREZENTAŢI DOVEZI AUTO-ÎNTREBĂRI PRIVIND PROBABILITATEA UNUI EŞEC AL CREZULUI.

Înainte ca Bruno să spună că nu dispunea de nici o dovadă în acest sens, Avakian a intervenit din nou:

— Anulat comunicarea (Întrebarea a dispărut). Susţinerea propune procedura: acceptarea Legămîntului Etern ca dovadă pentru categoriile numărul 1 şi numărul 2.

La fel de promptă şi de imperturbabilă ca pînă atunci, videograma a afişat:

HABITANT CHRYSTAL BRUNO

PRESTAŢI LEGĂMÎNTUL ETERN?

Derutat, Bruno a ezitat cîteva momente. Coral a profitat pentru a interveni:

— Anulat comunicarea. Propunere de procedură din partea referinţei, Habitantul Chrystal Bruno să îşi exprime părerea despre atitudinea unui om care nu se jenează să discute lucruri atît de penibile şi delicate despre Crezul în Legea şi Forţa Eternă. Să spună dacă i se pare aceasta o atitudine demnă de un bun credator.

Imediat, pe videogramă a apărut inscripţia:

HABITANT CHRYSTAL BRUNO

EXPRIMAŢI-VA PĂREREA DESPRE ATITUDINEA UNUI OM CARE NU SE JENEAZĂ SĂ DISCUTE LUCRURI ATÎT DE PENIBILE ŞI DELICATE DESPRE CREZUL ÎN LEGEA ŞI FORŢA ETERNĂ

SPUNEŢI DACĂ VI SE PARE ACEASTA O ATITUDINE DEMNĂ DE UN BUN CREDATOR

Bruno a stat un timp pe gînduri. Inscripţia continua să licărească uşor pe ecran. Coral şi Avakian aşteptau.

În fond, părerea lui despre ceea ce făcuse era clară. Şi la urma urmei începuse să se cam plictisească. Avea sentimentul că totul nu e decît o mascaradă fără rost, de vreme ce el însuşi îşi rezolvase singur cazul, în deplină conformitate cu Legea Eternă. Ce să facă acum? Să le spună că li se părea firesc ca orice credator să-şi trăiască

credinţa într-un mod matur şi lucid, străin de orbirea fanatismului? Că găsea o dovadă de inconştienţă nedemnă de un bun credator atitudinea dogmatică în faţa Crezului, refuzul de a lua în considerare şi a analiza chiar şi faptele negative pe care împrejurări tulburi le pot aduce pentru scurt timp în preajma Celui Nesfîrşit? Şi că numai păstrîndu-şi raţiunea trează, cu toţii, pot nădăjdui în faţa vicisitudinilor lumii? Să le spună toate astea? La ce bun? Erau gîndurile şi simţămintele lui cele mai intime şi mai profunde, care nu-l priveau decît pe el, pe Carmina şi pe Cel Nesfîrşit, în nici un caz pe alde Coral şi Avakian şi cu atît mai puţin pe creierul electronic care făcea pe judecătorul.

O clipă s-a simţit tentat să refuze răspunsul, dar a renunţat. Nu pentru că s-ar fi temut ca aceasta să fie privită ca o sfidare, la care „instanţa” computerizată din faţa lui ar fi fost cu totul insensibilă (doar dacă nu avea programată şi vreo asemenea reacţie, pe care Coral ar fi ştiut să i-o provoace cu promptitudine), dar îşi dădea seama că ar fi fost o atitudine infantilă şi inutilă. Nu fusese în viaţa lui teribilist şi în nici un caz nu avea de gînd să devină, acum la bătrîneţe. Aşa că a preferat să dea următorul răspuns:

— Naivitate, superficialitate... Prea mare credinţă, convingerea că e exclus ca cineva să îndrăznească un atac la adresa Celui Nesfîrşit. Lipsă de vigilenţă eternă. Cam asta ar fi...

Avakian s-a grăbit să intervină:

— Susţinerea propune confirmarea declaraţiei habi- tantului Chrystal Bruno prin prestare de Legămînt Etern şi în urma acestuia casarea tuturor categoriilor rămase.

Iar videograma a revenit la anunţul:

HABITANT CHRYSTAL BRUNO

PRESTAŢI LEGAMÎNTUL ETERN?

După un moment de tăcere, Bruno a răspuns:

— Da.

Ce rost avea să le refuze jocul?

În aceeaşi clipă, toate videogramele au dispărut. Mai mult, înşişi pereţii, plafonul, planşeul, masa şi banchetele, întreg habitaclul 156 s-a dizolvat, parcă, în neant. Deşi continua să simtă sub coate tăblia mesei şi era aşezat ca şi pînă atunci pe marginea uneia dintre banchete, Bruno nu vedea în jurul său decît un joc întunecat şi nedesluşit de culori fără consistenţă şi formă. Dintr-un amalgam vag de sunete se înfiripa, treptat, Imnul Etern. În acelaşi timp, luminile, crescînd în intensitate, au început să compună o siluetă omenească. Nu a trecut mult şi, într-o apoteoză sonoră şi luminiscentă, Eternul Unic s-a înfăţişat înaintea lui Bruno.

— Bruno, a vibrat, la fel ca odinioară, vocea caldă şi profundă. Îţi cer să-mi răspunzi din cel mai curat şi adevărat adînc al sufletului tău. Crezi în Mine şi Forţa Nesfîrşită şi Fără De Seamăn?

Bruno era cuprins de o emoţie la care nu s-ar fi aşteptat. Resemnarea, amărăciunea, plictiseala faţă de formalităţile sterile cărora le fusese supus, toate se risipiseră în

faţa acestei apariţii, imaginea era realizată cu ajutorul giganticului creier electronic ce perpetua în veşnicie spiritul Eternului, astfel încît, deşi simulate, imaginea. vocea, atitudinea Atotstăpînitorului erau adevărate. Iar credinţa lui Bruno devenise, în urma neaşteptatului proces de conştiinţă ce-i fusese declanşat, şi mai puternică. Simţea că Nesfîrşitul, în nemărginita sa bunătate, îi va primi căinţa pentru vorbele necugetate pe care le rostise şi-l va ierta. Ce mai conta dacă micul calculator erijat în postură de judecător îl va trimite în Eternul Purgatoriu, cîtă vreme Eternul Unic se afla în faţa lui?

— Cred, Nesfîrşite... a murmurat, aproape neauzit, Bruno.

Ar fi vrut să-i spună mai mult... Ar fi vrut să-i mărturisească el însuşi greşeala şi să-l roage să-l ierte... Ar fi legat un dialog, din adîncul inimii, cu Nesfîrşitul, prin intermediul maşinii în earc fusese transpus... Ştia, însă, că orice întîlnire cu Eternul Unic nu poate fi decît oficială, supusă celui mai strict program de protocol; mai bine zis, aceste întîlniri ale Eternului cu cei aleşi din mulţimea credatorilor Săi erau astfel concepute încît oamenii să nu poată lua contact decît cu mici programe fixe; accesul la fondul principal al memoriei electromagnetice ce constituia personalitatea propriu-zisă a Nesfîrşitului le era rezervat doar membrilor înaltului Conciliu Al Eternităţii, singurii intermediari între Părinte şi lume.

— Legea şi Forţa de-a pururi fie cu tine! a răspuns Eternul Unic, ridicîndu-şi braţele şi cufundîndu-l pe Bruno, în lumina orbitoare, dar cu nimic supărătoare ochilor, ce izvora din palmele sale, mai puternică, mereu mai puternică, pînă ce însăşi imaginea Sa s-a topit în- tr-însa. Imnul atinsese apogeul. S-au şters apoi încet, lumină şi cîntec, şi

Bruno s-a regăsit în habitaclul său, în faţa celor trei videograme.

Era încă puţin ameţit. Forţa de sugestie a ritualului contactelor cu Eternul Unic era cunoscută de toată lumea; Coral, Avakian şi videograma mată îl aşteptau cu răbdare să-şi revină.

Dacă mai persistase, înainte, vreun grăunte de nelinişte, de teamă în faţa celor ce-l judecau, acum se liniştise într-adevăr cu totul. Simţise, în vocea şi lumina Eternului Unic, izbăvirea. Ceea ce aveau să decidă apli- canţii Legii, cu ajutorul computerului lor, nu mai avea nici o însemnătate.

În momentul în care privirea lui Bruno s-a limpezit cu totul, capul şi umerii i s-au îndreptat şi un oftat slab a dat de înţeles că era gata pentru continuarea procedurii, videograma a anunţat:

CONFIRMATĂ PRIN PRESTAREA LEGĂMÎNTULUI ETERN CATEGORIA NUMĂRUL 1 A CONSTATĂRII TERŢE.

CONFIRMATĂ PRIN PRESTAREA LEGĂMÎNTULUI ETERN CATEGORIA NUMĂRUL 2 A CONSTATĂRII TERŢE.

CONFIRMATA PRIN PRESTAREA LEGĂMÎNTULUI ETERN AFIRMAŢIA ORALĂ ÎNREGISTRATĂ LA INFORMAŢIA PRECEDENTĂ.

După care:

CREDATORE CHRYSTAL BRUNO (Era pentru prima oară că i se adresa cu „credatore”!)

PREZENTAŢI DOVEZI NUMĂR RESTRÎNS DE RECEPTORI AI PROPAGANDEI.

În timp ce Bruno căuta să-şi reamintească la ce anume se referea formula în cauză, Avakian a spus:

— Anulat comunicarea. (Mesajul s-a şters). Propunere procedură:

casarea categoriilor numărul 3 şi numărul 4 ale constatării terţe, în urma prestării Legămîntului Etern.

Din nou:

CREDATORE CHRYSTAL BRUNO

PREZENTAŢI DOVEZI NUMĂR RESTRÎNS DE RECEPTORI AI PROPAGANDEI.

Avakian a mai încercat de două ori să obţină închiderea procedurii, dar fără rezultat. Atunci a propus o nouă variantă:

— ...Anularea categoriei pînă ce referenţa va prezenta dovezile numărului *extins* de receptori ai propagandei.

De astă dată, computerul a acceptat:

CREDATORE REFERENT

PREZENTAŢI DOVEZI NUMĂR EXTINS DE RECEPTORI AI PROPAGANDEI.

Coral nu s-a lăsat nici el:

— Referenţa propune anularea necesităţii de dovezi în sprijinul constatării.

Codul 193700.

În lipsa dovezilor pro şi contra, constatarea se confirmă din oficiu. Se poate infirma numai cu dovezi concrete contra sa.

Şi computerul a revenit la vechea formulă:

CREDATORE CHRYSTAL BRUNO.

PREZENTAŢI DOVEZI NUMĂR RESTRÎNS DE RECEPTORI AI PROPAGANDEI

— Bine-aţi venit, însurăţei transtemporali! i-a întîmpinat cu un zîmbet larg cît toată faţa sa măslinie, Johann Ampère. Cum vă simţiţi? Ceva greţuri, ceva vertijuri... „intelectuale”?

— Nu, dragul meu, mulţumim, ni-i excelent! i-a răspuns vesel Bruno. Pe-aici ce mai e nou?

— Mai nimic, fleacuri, vorbim noi mai pe larg, după examen. Hai! La medical cu voi, că nu se ştie niciodată!

În drum spre blocul examinator, Stella l-a strîns uşor de braţ pe Bruno şi i-a şoptit:

— Aş vrea să nu spunem nimănui ce-am văzut...

— Cum să nu spunem?!? s-a mirat Bruno. Şi ce-o să facem cînd or tăbărî toţi cu întrebările?

— Nu, vorbeam despre Crez... Nu vreau să pomenim nimic de starea în care l-am găsit. Mi-ar fi foarte neplăcut...

— A, asta era... Bine, de acord. Şi-aşa Johann cred că ştie şi în fond ai dreptate. Discuţiile pe tema asta nu pot fi decît groaznic de plicticoase. Cu fanaticii noştri...

— Bruno, te rog! l-a strîns de braţ ceva mai tare Stella, jignită.

— Bine, bine, iartă-mă!

Şi n-au vorbit.

Stella din devotament Etern, Bruno din prudenţă. Prudenţă faţă de divagările penibile la care predispunea subiectul, desigur, nu-i trecea prin minte că vreodată va trebui să dea seamă de taclalele fireşti înapoierii lor. Dar prudenţă; nicidecum „îndoieli asupra unui posibil eşec al Crezului” sau „pudoare Eternă”. Fapt este, însă, că nu au vorbit. Cu nimeni.

Acum şi-o amintea.

La ce bun?

În faţa unei instanţe care pleca de la premisa că ei pot fi vinovaţi, neinteresînd-o

probe în acest sens, ci ce- rîndu-le lor să dovedească, dacă pot, contrariul. Dacă pot. Şi dacă nu...?

Întrunirea instanţei se încheiase şi i se pusese în vedere să aştepte rezultatul, care nu avea să întîrzie. (Sigur că nu avea să întîrzie, de vreme ce judecătorul fusese un computer! Rezultatul fusese stabilit în secunda încheierii întrunirii! Atunci, ce Eternul Unic mai avea de aşteptat?) Se ghemuise într-un colţ, pe banchetă, cu genunchii la piept şi braţele petrecute în jurul lor. În aproape şaptezeci de ani de viaţă, nu cunoscuse niciodată anchiloza.

Se gîndea la Stella.

Avea s-o mai vadă vreodată? Înaintea plecării în exil, îi vor da voie să o mai întîîinească, pentru cea din urmă oară? Pentru asta ar veni ea şi singură la Concoctville, sărăcuţa, dacă ar putea! Dar, de fapt, oricum va fi adusă în oraş. Singură, îi va fi cu neputinţă să trăiască mai departe în căsuţa lor. Or s-o integreze într-un cămin al Serviciului de Asistenţă Socială şi acolo îşi va trăi, singură printre mii de alţi bătrîni, ultimii ani din viaţă. Fără el. Fără Bruno, singurul om pe care-l iubise şi care o făcuse fericită.

Bruno nu clipea, nu se clintea. Nici chiar acest lucru nu i se părea nedrept. Fusese voinţa Eternului Unic. Aplicată de membrii S.O,S.-ului, care, după cum avusese cu prisosinţă prilejul să se convingă, nu pricepeau nimic din tot ce se întîmpla, dar meritată. Se îndoiseră de perenitatea Crezului. Amîndoi. Aveau să înveţe din nou să creadă pînă la capăt în Cel Nesfîrşit, el în Eternul Purgatoriu, Stella în anii de singurătate care o aşteptau, în „purgatoriul” ei.

Acum aşa gîndea.

L-au ridicat la mai puţin de o zi după întrunirea instanţei.

— Pregătiţi-vă pentru eliberare.

...Iar Stella acceptase din prima clipă: „Oriunde, dragul meu, şi pînă la sfîrşitul Timpului, dacă trebuie!... Numai să pot trăi alături de tine, întru Legea şi Forţa...”

— Pregătiţi-vă pentru eliberare.

Ce? *Eliberare?* Auzise bine? Să fi mers oare generozitatea Eternului pînă la...

— Pregătiţi-vă pentru eliberare.

În clipa următoare peretele din spatele său a culisat rapid, o dată cu bancheta pe care stătea ghemuit. Bruno s-a rostogolit pe spate, în coridor, la picioarele însoţitorului.

Era o însoţitoare. Nefiresc de înaltă pentru o femeie, tunsă bărbăteşte, cu faţă mare, colţuroasă şi sîni imenşi ce căutau parcă să străpungă materialul uniformei.

— La anunţul „Pregătiţi-vă pentru eliberare” vă ridicaţi în picioare, vă corectaţi ţinuta şi aşteptaţi deschiderea fantei de acces.

Voce impersonală, dură, aproape metalică. Dacă nu ar fi văzut-o în carne şi oase lîngă el, ar fi crezut-o o simulare videografică.

Bruno s-a ridicat, puţin ruşinat, sub privirile reci ale însoţitoarei şi a rămas în aşteptare.

— Urmaţi-mă!

Aşadar, Nesfîrşitul îl iertase! Nesfîrşitul, cel atît de bun şi generos...! Dar el, Bruno, un simplu om, el îşi putea oare ierta greşeala? Mai ales acum, cînd Eternul Unic îşi dovedise suprema clemenţă, mai ales acum, se putea el împăca, omeneşte, eu erezia îndoielilor cărora li se lăsase pradă? în locul Eternului Purgatoriu, din nou casa lor de pe malul Almei, viaţa liniştită de la ţară... Liniştită? Liniştită va putea fi, cu gîndul permanent că, demult, cînd era tînăr,

crezuse, fie şi pentru o clipă, că viitorul îi va putea aduce Crezului degradare şi umilinţă?

Au ajuns în dreptul unei alte fante care s-a deschis pe loc. Ascensorul. Însoţitoarea a atins tasta din capătul inferior al coloanei.

Bruno şi-a amintit că, la sosirea sa în habitaclul 156, însoţitorul atinsese cam a douăzecea tastă de sus în jos, ceea ce însemna că habitaclurile, laolaltă cu cea mai mare parte a încăperilor sediului S.O.S., se aflau la subsol. Văzuse acum că însoţitoarea a atins tasta corcspunzind ni- valului ultim. Continuau, deci, să coboare? Pe unde aveau să-l elibereze, dar? Sau, poate, mai erau de perfectat unele forme, undeva într-o secţie din josul complexului subteran?

Ascensorul s-a oprit, fanta s-a deschis... Alt coridor, ceva mai sus, în rest similar cu cel dinainte. După cîţiva paşi, Bruno a fost introdus într-o încăpere nu cu mult mai mare decît habitaclul 158, cu aceiaşi pereţi semireflectorizanţi, unde se afla o canapea centrală, lungă cît un stat de om, avînd lîngă un capăt o cutie emisferică suspendată pe un picior. O altă femeie aştepta, aşezată alături. Tînără, slabă, cu păr cînepiu tuns la fel de scurt. În afara uniformei, purta o pereche de mănuşi de plastic, de aceeaşi culoare.

— Vă rog să vă culcaţi, i-a arătat ea lui Bruno canapeaua.

Un examen medical? înainte de eliberare... părea să aibă sens.

Ceea ce a urmat, însă, nu părea deloc să aducă cu un examen medical, oricît de sumar. Femeia şi-a tras pe cap o cagulă opacă (probabil de transparenţă unidirecţională) cu un filtru rotund flexibil în dreptul gurii, a deschis cutia, a scos din ea o calotă metalică şi i-a fixat-o lui Bruno pe cap, a reglat nişte şaltere aflate la baza cutiei şi a atins scurt o tastă din apropierea

lor. Apoi a pus la loc calota şi şi-a scos cagula de pe faţă.

— Urmaţi-mă, a spus însoţitoarea.

Bruno s-a supus. Ce-i făcuse oare femeia cu cagulă? Chiar simţise un mic şoc în creier, în momentul atingerii tastei, sau fusese numai o părere?

Un nou ascensor, mai strîmt şi de formă cilindrică, fără nici o tastă la vedere, care a şi pornit cu viteză, în jos, după cum îi dădu de veste lui Bruno golul pe care-l simţi în stomac. Mereu în jos. Pînă unde aveau s-o mai ţină aşa?

I-a întîmpinat un coridor circular. După ce au străbătut circa un sfert din circumferinţa sa (cam aceeaşi cu a clădirii de la suprafaţă) au intrat într-o cameră în care aştepta, aşezat în spatele unui terminal mic, un om pir- piriu. Bărbat? Femeie?... Avea nasul lung şi subţire ca al unei păpuşi de jucărie.

— Chrystal Bruno, a spus însoţitoarea.

— Recepţionat.

După ce femeia a plecat, năsosul i-a indicat lui Bruno o emisferă rigidă:

— Luaţi loc şi aşteptaţi!

Apoi, tăcere.

Eliberarea se afla la doi paşi. Fusese voinţa Celui Nesfîrşit Şi Fără de Seamăn, nu putea fi deci decît justă... Şi totuşi... Şi totuşi...

Omul cu nas lung stătea în fotoliul său, nemişcat, privind în gol.

— Cam cît mai durează pînă voi fi eliberat? a întrebăt Bruno.

— Eliberat? s-a mirat omul. Dar sînteţi liber...!

— Deja? Şi atunci ce mai am de făcut aici?

— Urmează aplicarea măsurii disciplinare stabilite de instanţă.

Bruno iar nu mai înţelegea nimic.

— Cum adică? sînt liber, şi totuşi...? Adică, mi s-a stabilit o măsură disciplinară în libertate?

— Dar orice măsură disciplinară se aplică în libertate, credatore dragă! Doar trăim într-o societate în care libertatea habitantului este un drept sacru şi inalienabil.

— Şi cît timp am fost ţinut în habitaclu, tot liber eram?

— Bineînţeles! Vi s-a oferit acel spaţiu de locuit pentru a se facilita procedurile, dar nu aţi fost privat de libertate!

— Atunci pentru ce „eliberare” am fost anunţat să mă pregătesc?

— Pentru eliberarea habitaclului, evident!

Bruno n-a mai apucat să spună nimic. Fanta de acces s-a deschis şi un însoţitor înalt şi ciolănos a împins înăuntru un fotoliu rigid rulant în care era aşezată Stella.

Stella! Slăbită, cercănată, cu obrajii adînciţi ca nişte caverne, ochii duşi în fundul capului, buzele subţiate şi străvezii... Părul, care înaintea sosirii citaţiilor încă mai păstra cîteva şuviţe blonzii, acum era complet alb. Femeia privea în gol, cu ochi abia întredeschişi în care dacă mai licărea o scînteie palidă de viaţă. Nu l-a văzut pe Bruno decît în clipa cînd s-a repezit înnebunit la ea.

— Stella! Stella, dragostea mea, ce-i cu tine-aici? Unde-ai fost, ce ţi s-a-ntîmplat?

Bătrîna a tresărit şi în obrajii ei pergamentoşi a părut să se ivească o undă de roşeaţă.

— Am gîndit greşit... a murmurat ea, cu voce abia auzită, chinuindu-se să-şi vadă soţul. Am călcat Legea Nesfîrşitului... Noi...

Eforturile ei de a vorbi erau evidente.

— Lasă acuma, odihneşte-te! Îmi spui mai tîrziu! a mîngîiat-o Bruno pe obrazul scofîlcit. Între timp, însoţitorul Stellei

plecase. Omul cu nasul lung s-a apropiat de ei, cu cartele personale în mînă.

— Acestea sînt cartele dumneavoastră individuale?

— Da’ ce crezi că sînt?!? a izbucnit Bruno, tremu- rînd. Erau în pragul ispăşirii unei erori capitale, soţia sa îşi dădea duhul alături, şi ăstuia-i mai ardea de formalităţi!

Activantul nu a protestat. Pînă la exil distanţa era scurtă. Nu mai aveau rost formulele protocolare şi procedurile ipocrite.

Aşadar, şi Stella fusese adusă la S.O.S., cercetată şi judecată... Rigiditatea procedurilor, austeritatea condiţiilor de locuit (greu de crezut să i se fi „oferit” altceva decît tot un habitaclu) dar, mai ales, şocul cumplit al revelării greşelilor înfăptuite, fără a-i trece prin minte măcar, faţă de Cel Nesfîrşit, o secătuiseră cu totul... Dar poate era mai bine aşa. Aveau să ispăşească împreună. Aşa cum trăiseră o viaţă întreagă, nedespărţiţi, păşeau acum spre porţile Eternului Purgatoriu...

— Urmaţi-mă, a spus rece activantul.

— Poate-o laşi puţin să-şi revină! s-a răstit Bruno. Nu vezi eă abia mai respiră? Crezi că e uşor să te obişnuieşti cu gîndul că ai încălcat Legea Eternă?...

— Veţi avea timp pentru asta în Eternul Purgatoriu. Urmaţi-mă de bună voie, altfel voi fi silit să solicit sprijinul însoţitorilor.

În fond, omul avea dreptate. Resemnat, Bruno s-a ridicat şi a trecut în spatele fotoliului rulant.

Într-un perete s-a deschis o fantă. Au trecut toţi trei într-un tunel de tranzit, un şir de mici holuri pătrate ale căror fante intermediare se deschideau pe rînd şi se în- chideau imediat în urma lor. Şi au ajuns într-o sală spaţioasă, rotundă, aflată, după cît se părea, în centrul cercului descris de coridorul exterior. Într-o parte, un perete de

sticlă, în cinci straturi, lăsa să se vadă cîteva zeci de chipuri aplecate deasupra unor display-uri ce le scăldau într-o lumină galbenă, pîlpîitoare. Jumătatea opusă a sălii era ocupată de o instalaţie complexă, un sistem de cilindri curbaţi, sfere dispuse aparent haotic, conuri lungi şi înguste aşezate cu vîrfurile în afară, asemenea unor ace de arici uriaş, şi nenumărate alte dispozitive şi aparate, legate între ele printr-un păienjeniş de conductori. În centru, o pată neagră. Probabil sferică, deşi nu se vedea decît ca o simplă pată, lipsită de volum, de substanţă, de spaţiu, mai neagră decît întunericul cel mai dens. Ducea spre ea o planşă metalică, îngustă, în pantă, lîngă care se afla un pupitru semicircular. Aşezat la pupitru, cu spatele, un bărbat în uniformă, cu părul lung şi argintiu.

— Nesfîrşite…! a strigat, abia auzit, Bruao, la vederea instalaţiei. Dar ăsta e…

— Da, Bruno, a răspuns, întorcîndu-se spre el, bătrînul de la pupitru. Era normai să-l recunoşti.

Ar fi recunoscut oricînd atît aparatul, cît şi pe omul cu faţa lată şi măslinie care-i coordona funcţionarea.

— Johann!

— Eu, prietene… Îmi pare rău că ne-a fost dat să ne revedem aic…

Îl priveau amîndoi muţi, neînţelegînd… sau, mai bine zis, începînd, în sfirşit, abia acum, să înţeleagă.

Omul care îi adusese aştepta în spatele lor. Ampère l-a expediat cu un gest, apoi i-a privit din nou pe soţii Chrystal:

— Va să zică aşa… Şi voi… Sincer să fiu, vă aşteptam. De ani de zile, de cînd s-a schimbat Legea, eram sigur că într-o zi veţi ajunge şi voi aici. Deşi am sperat tot timpul, credeţi-mă, tot timpul, că, poate, totuşi… În fine, asta e. Noroc că de mine depind toate coordonatele. O să aranjez să ajungeţi cît mai bine.

Puţin îngrijorat, Bruno a aruncat o privire involuntară înspre cei din spatele peretelui de sticlă.

— Nici o grijă, nu ne aud, a rîs uşor Ampère. Aici nu sînt sisteme de supraveghere automată, nu le-ar servi la nimic. Pentru cei care pleacă secretele nu mai au rost. Iar eu, dragii mei, ca dispecer-aplicant, le sînt prea preţios ca să mă tem de vreo măsură disciplinară. Şi-aşa ştiu că-mi voi petrece restul vieţii în văgăuna asta. Aşa că vă pot vorbi deschis.

— Unde-ai să ne trimiţi?

— Undeva în Premergător, categoric, asta-i regula. Dar fiţi fără grijă, pentru voi o să am grijă s-aleg un loc unde să puteţi trăi omeneşte. Să nu spuneţi nimănui, acolo, cine sînteţi şi de unde veniţi. Nu v-ar folosi

la nimic şi oricum întoarcerea e imposibilă. Vedeţi, e obligatoriu ca exilaţii să ajungă în timpurile premergătoare ultimei conflagraţii, cînd transtemporalitatea era încă prea depărtată pentru a mai exista vreo posibilitate de revenire. Ba chiar din partea noastră, în eventualitatea unei schimbări de regim, nu se poate pune problema recuperării, de vreme ce sînt obligat să lucrez fără înregistrarea coordonatelor unei singure călătorii măcar, pentru siguranţă. Iar Istoria Premergătoare, dragii mei, e atît de întinsă, încît şansele de a găsi, întîmplător, vreun exilat sînt infinitezimale. O singură dată, de cînd mă îndeletnicesc cu treaba asta scîrboasă, am avut o surpriză: tocmai trimisesem o familie (în timpi diferiţi, normal, ce vă-nchipuiţi! şi, cînd să închid transtemporalizatorul, mă trezesc că iese din el o femeie. Printr-o şansă unică, se aflase în apropierea cîmpului de expulzie-absorbţie; l-a recunoscut imediat şi a intrat în el. A trebuit să o trimit înapoi (într-un alt „înapoi”, normal) dar ajutat de vreo cinci însoţitori care-au băgat-o cu forţa în incintă, parcă-şi ieşise din minţi, săraca. La fel de mici sînt şi şansele ca exilaţii să se întîlnească între ei acolo. Ţi-am spus, îi împrăştiem pe o durată de peste zece mii de ani!

— Nu prea vă zgîrciţi la preţurile de cost...! a remarcat sarcastic Bruno.

— De, prietene, Ordinea Socială nu cunoaşte sacrificii... Pot să-ţi spun că transtemporalizatorul ăsta funcţionează anual la nivelul întregii economii mondiale pe zi. Şi, la urma urmei, poate că merită. Zilnic exilăm circa treizeci de persoane. Şi mai sînt cîteva mii de transtemporalizatoare în activitate în toată lumea. Altfel, cu rata natal/mortal la care s-a ajuns, cu deştepţii ăia de sus şi medicina lor, crezi

că ar mai încăpea oamenii pe pricăjita asta de planetă?

— Dar nevinovaţi, Johann, nevinovaţi...!

— Vinovaţi ca şi nevinovaţi... De fapt, mai mult nevinovaţi, ai tu dreptate. INJUSTITIA FIAT, NON PE- REAT MUNDUS! Şi? Ce pot eu să fac! execut nişte sarcini. Altul, în locul meu, poate nici măcar nu şi-ar da osteneala, ca mine, să-l plaseze, în ciuda dispoziţiilor, cît se poate de bine. Dar îţi dai seama că, în ritmul în care-mi sînt trimişi, cele mai multe determinări le fac aproape la întîmplare. Dac-aţi şti cîţi nimeresc pe căi ferate, pe autostrăzi, în pline războaie premergătoare... ca să nu mai vorbesc de cei ce se pomenesc în plin deşert, în tundră, în largul oceanului, în înaltul cerului, în adîncurile pămîn- tului... Ştiţi cam cîţi supravieţuiesc călătoriei? Cinci la sută. Şi cîţi din totalul acestor cinci la sută nimeresc în- tr-un loc unde sînt şanse să trăiască normal mai departe? Trei la sută. Determinări de timpuri de pace, de zone populate, de regiuni litorale, mă rog, de locuri proprii vieţii omeneşti, ştii în ce ritm reuşesc să fac? Cam una la douăzeci de zile. Şi nici asta nu-i de ajuns. Şi asta se consideră că poate prezenta riscuri, acolo, în hăul Premergător, pentru Ordinea Socială Eternă, sau măcar pentru cuantumul demografic din vremurile sosirii. Ştii ce vi s-a făcut înainte de a veni la mine?

— Unde, în cabinetul ăla?

— V-au sterilizat, prietene!

— Ce?!?!?!?!...

— Sterilizat. Electrolobotomie. Castrare pe creier.

— Pe noi?!? La vîrsta noastră?!?!?

— Inflexibilă e Legea şi Forţa Eternă...! a rînjit amar Ampère.

Apoi s-a întors spre pupitru, a atins o tastă şi a întrebat:

— Sînteţi gata cu determinarea?

— Aproape, credatore aplicant, a răspuns o voce bărbătească. Dacă vreţi, vă dăm propunerea de coordonate.

— Te rog...

Pe un display au prins să se înşiruie cu viteză o serie de numere şi cifre. Ampere a manevrat cîteva dispozitive şi a citit alte date, de pe un display alăturat:

— 1447... Peninsula Yber... Nţţ... încercaţi altceva, asta nu-mi convine!

— Cum doriţi. Vă dăm un apel imediat ce...

Dar Johann Ampère tăiase legătura şi se întorsese din nou spre Bruno şi Stella:

— Şi tu, Stella? Mai îl adori pe Eternul Unic?

— Da, Johann... a răspuns şoptit bătrîna.

— Crezi? Că e bun şi drept? Că ne veghează şi ne ocroteşte?

— Da... Ceea ce se întîmplă, nu de la el porneşte... Asta este adevărata conspiraţie, nu ficţiunea aia inventată de ei ca să-şi justifice tirania. Ăştia sînt... nu „reformanţii”, ci „Deformanţii”, din vina cărora Crezul se va destrăma şi va ajunge, peste o sută şi mai bine de ani, de ruşinea istoriei. Dar Nesfîrşitul... el nu are nimic de-a face cu toate astea.

— Te cred că nu are nimic de-a face! Nesfîrşitul, aşa cum ştie toată lumea, dar nimeni nu îndrăzneşte să recunoască măcar faţă de sine însuşi, s-a sfîrşit demult... Creierul electronic care, zice-se, îl „perpetuează în Eternitate”, nu e decît un obiect... O unealtă... în mîinile lor...

Din pupitrul de comandă s-a auzit un semnal sonor.

— Ampère, te mai cîcîi mult cu boşorogii ăia doi? Deja s-au bulucit încă două serii la uşă?

— Mai du-te-n...! înjură dispecerul. Luă totuşi legătura cu sala de predeterminare:

— Aţi găsit ceva mai bun, băieţi?

— Da, credatore aplicant! a răspuns prompt vocea dinainte, în timp ce un alt şir de numere şi semne se înşiruiau pe display. Ampere a atins o tastă şi, pe un ecran alăturat, a apărut o imagine difuză. Părea o stradă, undeva într-un oraş...

— Asta-i! a exclamat bătrînul, cu ochii scînteietori. În regulă, ţineţi-o-aşa cît puteţi de mult! Apoi, atent la pupitrul său, fără să se mai întoarcă:

— Bruno! O poţi lua pe Stella-n braţe?

— Ca întotdeauna... a murmurat Chrystal.

— Ia-o şi porniţi pe cărare. N-aţi uitat, nu?

„Cărarea” cobora într-o pantă lină. Era uşor alunecoasă. Cu soţia sa în braţe, Bruno Chrystal trebuia să facă eforturi destul de mari pentru a-şi menţine echilibrul.

— Caută să te grăbeşti, s-a auzit în urma sa vocea lui Johann. Cîmpul nu stă mult şi se pare că ne apropiem de un moment foarte bun...

În jurul lor vuiau slab, şi murmurau, şi licăreau, cilindrii, şi sferele, şi conurile... „Cărarea” vibra abia perceptibil. În faţă, jos, în fundul adînciturii încăperii, în capătul conului uriaş al sistemului subteran ascuns în adîncurile de sub Concoctville, în „gaura neagră”, prindea să pîlpîie uşor o imagine.

— Fantastic ce bine se leagă! Le-am tras o păcăleală straşnică, n-am ce zice, credatorilor noştri! Haide, Bruno, haide, un mic efort! Te rog, e păcat să...

Vocea lui Johann Ampère se-auzea tot mai slabă, mai îndepărtată... O acopereau, treptat, alte sunete, noi, străine...

Purtîndu-şi soţia în braţe, conform unui obicei dintr-un timp de mult uitat care reînvie în jurul lor, Bruno Chrystal coboară prin mijlocul unei străzi largi şi frumoase, însorite, mărginite de copaci (copaci! Copaci în mijlocul oraşului!) şi de două şiruri de clădiri scunde şi prietenoase, cu cel mult zece-douăsprezece nivele, împodobite discret cu arcade, colonade şi basoreliefuri, printre vehicule duduind vesel şi mişcîndu-se încet, fără graba dementă a subtaxurilor computerizate, care îi ocolesc, sco- ţînd sunete melodioase, aude cîteva strigăte, voci omeneşti, nişte oameni îmbrăcaţi ciudat se apropie în fugă de ei, îi trag la o parte, pe marginea străzii, vin şi alţii, tot mai mulţi, totul în jur răsună de ropote de paşi pe caldarîm şi de exclamaţii şi întrebări rostite într-o limbă necunoscută.

Constantin Cozmiuc

MAIDANUL CU EXTRATEREŞTRI

1. Ora 18,00. La „Calul bălan”. 14 sept. 1963

Din fericire, la ora aceea era încă destulă lumină pentru ca imaginea trotuarului, pavat cu resturi de cărămizi, să se poată strecura prin fanta îngustă a pleoapelor întredeschise numai atît cît să nu-l usture ochii, iritaţi de fumul de tutun din crîşma mahalalei. Vecinul i-a spus că pînă la el acasă poţi număra 573 de paşi. Scăzînd douăzeci, distanţa dintre ei, rămîn 450. Pardon, îşi spuse după un moment de cumpănă. 550. Plus, minus zece, corecţie pentru lungimea pasului, adăugă mîndru că pricepuse ceva din lecţiile de matematică ale nepotului, elev la liceu.

Mintea, tulburată de o porţie bună de secărică, începea să se moleşească, ideile, pînă acum atît de cristaline şi de limpezi, curgeau tot mai greu. Privea în jos, puţin înaintea vîrfurilor pantofilor, să nu-i vadă cît sînt de stropiţi cu noroi (de unde poţi găsi atîta „imală”. cînd n-a mai plouat de două săptămîni?), atent să nu dea ochi cu linia orizontului.

Nu o făcea des, de două-trei ori pe an, dar, cînd se întîmpla, era de pomină în cartier. Şi de fiecare dată i se făcea rău privind îmbinarea aceea misterioasă dintre cer şi pămînt, pe deasupra caselor, cînd de

la „jumate” în sus, linia frîntă părea că se îndreaptă brusc şi începe să valseze...

Altfel, nimeni nu putea spune că-i băiat rău, nu mai sărea de mult pîrleazul şi oricum Mariţa nu ştia, nici n-avea de unde, că de treizeci şi cinci de ani, de cînd era cu ea, s-a lăsat de sportul ăsta. Spre deosebire de Emil, beţivul cartierului, post pe care-l ocupă cu onoare de peste douăzeci de ani şi pe care doar ciroza o să-l facă vacant, spre deosebire de el, nu-şi datora muşchii antrenamentului la cinzeacă, ci barosului.

Cele cîteva escapade anuale nu erau decît prilejul de a se întîlni cu vechii prieteni de la „chefere”, cei care încă n-au gustat din bucuria sălcie a „penziei”, după ce o viaţă întreagă au dat cu barosul, în şuierul locomotivelor (şi acum îi aduce lacrimi în ochi cînd fluieră noaptea peste case, stîrnind corul cîinilor, distraşi din contemplarea Lunii).

174. 550 minus 174 cît fac? La ce bun să mai facem avans la mizerie. Cînd se vor împlini cei cinci sute cincizeci, va auzi-o pe Mariţa, ţipînd din poartă cu o mînă în şold şi cu o mătură în cealaltă, ce să-i faci, ea are treabă şi el uite în ce hal vine!

Liniştea, lăsată pe nesimţite, nu-i spunea nimic, urechile obosite de ani şi de tînguirea nicovalei au început de cîţiva ani să se odihnească, parcă atrase de... Ducă-se-n potcă şi aia, cînd o fi o fi, toţi sîntem datori! Mirosul bălţilor, răsfrînt în serile de toamnă în tot cartierul — bucuros că valul de ţînţari a trecut şi nici broaştele parcă nu mai tulbură somnul, mirosul îi aminti de zarva ultimelor zile, cînd mahalaua vuia de zvonuri, cică iar a căzut un balon din ăla, lansat de americani cu scopuri mîrşave, au mai făcut-o ei prin cincizeci şi ceva şi iar aşa, au murit vaci, copiii de ţîţă n-au mai vrut să sugă, iar babele se cruceau şi spuneau, cui avea urechi s-audă, că uite s-

apropie ziua şi ăştia tineri nu mai merg la cuminecătură şi se fac că nu-s acasă cînd vine popa de bobotează, iar a lu' Chioru nici nu l-o botezat pe ăla micu, să vezi c-o s-ajungă moroi...

284. Numa' că nepotu', băiat deştept, păcat că profesorii nu-l înţeleg şi-l cheamă toată ziua pe Costică, fiul său, acum maistru la chefere, elev şi el la seral, să-i spună că s-o nărăvit să citească zdrenţe d'alea de un leu şi că altceva nu mai ştie, că mîine se termină anul şi rămîne de căruţă şi de ruşinea clasei. Georgică, aşa-l cheamă pe nepot, îi spusese că n-a fost nici un balon, ci un „obect d'alea ce nu ştim ce-s" şi că ăla vine din Lună, din Luceafăr sau din steaua aia roşie de zicea moşu, odihneas- că-se-n pace, că are ceva cu războiul, că s-a făcut ca sîngele şi-n nouă sute paişpe şi-n patruzeci, că el a luptat în amindouă şi din ultimul a venit c-o schijă-n plămîn şi un picior mai scurt, stîngul,

290. Era mîndru de Georgică, aşa de tînăr şi cum pricepe el năzbîtiile alea pe care le citeşte toată ziua. Uneori, cînd lua note proaste la şcoală, mai ales în ultima vreme, se punea pe lîngă el, în fundul curţii, la umbra nucului cu frunze bogate, împletite cu un gutui şi un vişin, şi-i citea, apoi îi lămurea, că mintea bătrînă încă îi umbla la cum să potrivească bătaia ciocanului să nu strice fierul, că-i scump şi se cheamă rebut şi iar nu ieşim primii la întrecere, trecute vremuri... Aşa a aflat că oamenii nu-s numai albi, negri şi galbeni, ci că-s puzderie, împrăştiaţi printre stele, oare ce-or fi făeînd acolo, în întunecimea aia! Şi tot Georgică îi povestea cum fac ei un fel de avioane care merg pe Lună, da' nu din alea cum au ruşii şi americanii, ci ca o farfurie, nu merg cu foc, ci împotriva greumîntului cu care le trage, cum îi spune? a, „planeta lor natală", adică tot un fel de Pămînt.

418. Oare cît face 550 fără 418? Cui îi mai pasă acuma, trebuie că-i în capul străzii, cărămida a făcut loc pămîntului uscat şi-i fu frică să ridice capul, noroc că-i niţel fudul de urechi, altminteri ar fi auzit-o deja pe Mariţa răcnind s-o audă vecinele, la care se va văita mîine dimineaţă la „Alimentara” şi la „Aprozar”, cît îi ea de chinuită, şi cum poate el să-l ia de braţ pe Emil şi să joace amîndoi hora popească, beţivii dracului.

Şi inima i se făcu ghem, o gheară i se puse în coşul pieptului, aşa cum păţea de cîte ori femeia se-ncrunta la el şi dădea drumu la gură, şi avea la ce, că-i mai tare ca sirena depoului, că pe aia n-o aude dimineaţa şi, după ce ţipă seara, nici cocoşul nu mai cîntă a doua zi la răsărit.

Mai zicea Georgică, şi cîte nu ştie ţîncu’ ăsta, o s-ajungă departe, numai’ de-o vrea şi el să intre ucenic, poate îl fac maistru dacă termină şcoala, zicea că farfuriile alea vin şi umblă în toată lumea, să nu ne lase să ne batem iar ca chiorii sau, doamne fereşte, să dea cu atomica, aşa cum au făcut cînd s-a terminat războiul ăsta din urmă, în care era cît pe ce să-şi lase oasele, că-n primul abia-i mijiseră tuleiele şi cu greu îşi aduce aminte cum or fugit dintr-un loc în altul de frica nemţilor, dar i-o păzit ăl de sus, de care Georgică zice că nu-i nimic ori, cel mult, unul din ăia din obiectele care nu ştim ce-s. Feciorul spune eă „ăia” sînt mici şi verzi, dar nu-i sigur, îl simte el; n-are şcoală, că n-or avut ai lui bani să-l dea şi d-aia or fost toţi mulţumiţi cînd l-or primit la ehefere s-aducă bani în casă, dar, chiar şi aşa, are şcoala vieţii şi asta-i cea mai grozavă, te-nvaţă ce nici la facultate nu afli, şi el, prostul, nu s-o dus cînd l-or chemat; cine ştie, poate ieşea la penzie inginer, ca nimeni încă din neamul lui.

510. Ciuli urechile, da’ nu auzi nimic. Stomacul se revolta, nu mai are anii să ţină

ţoiu’ cu ăştia mai tineri, oameni munciţi şi învăţaţi cu băutura; unii dintre ei, cum sună sirena, ţuşti la „Calul bălan”, la una mică, de se lasă seara şi supa-i rece de mult, iar gura muierilor mută, au văzut că n-au cu cine şi se bucură că vin drept, cu pieptul umflat şi basca dată pe ceafă şi se culcă fără să facă scandal, iar mîncarea o iau a doua zi în sufertaş, s-o mînce cînd sună sirena de pauză.

Ar trebui s-audă de-acum glasul Mariţei, s-ar uita, dar îi e frică să n-o provoace, să nu zică, în gura mare, că după ce vine cum vine, o mai şi-ncontrează. Nu-i a bună, încă nu s-a-ntîmplat să nu-l aştepte, aşa cum şi el o aştepta în tinereţe cînd ieşea de la croitoreasă, cu un bucheţel de flori pierdut între degetele butucănoase, pline de zgîrieturi, în palmele bombate de bătături şi cu urme de ulei, care nici acum, după doi ani de penzie, n-au ieşit complet, încă mai erau subliniate cu negru ca şi alte zeci de riduri, al căror nume nici baba Filomeea din colţ (specialistă ghicitoare în cafea, cărţi, ghioc şi în palmă, cu studii la Cairo) nu le putea spune pe toate, sau se încurca şi pe fiecare îl boteza altfel. Şi de la Filomeea îi veni în minte că ultima oară, acum vreo două săptămîni, Mariţa era îngrijorată aflînd că o paşte „necaz mare şi boală în casă”, o bănuia chiar că a scos de la naftalină hainele de moarte să se aerisească şi să iasă mirosul din ele şi a pus în schimb levănţică, sigur că da, doar toată casa mirosea...

Îi revăzu chipul, ţărîna parcă se plămădea sub picioarele lui, trecea peste pămîntul amestecat cu lut, neted ca obrazul fostei ucenice croitorese, care nu şi-a făcut niciodată meseria decît în casă, cîrpind ciorapii şi cămăşile bărbatului ei, chcferist între cheferişti, căci aproape toţi lucrau la depou şi abia-i deosebeai sub stratul de

funingine amestecată cu ulei, nu după vorbă, nu după port, ci,

în cel mai bun caz după statură. Se simţea singur, îi era dor pînă şi de labele de gîscă întinse spre tîmplelc femeii, îşi amintise că ieri tuşise şi ochii îi străluceau a febră şi se gîndi că, cine ştie, Georgică-i un prost că se ia de Filomeea, sau poate numai pentru că n-a trecut prin şcoala vieţii. Ca mîine o să rămînă singur, tolerat şi mutat de colo pînă colo prin casă de către noii veniţi pe lume, prea tineri să mai aibă timp şi de mofturile lui de moş cu un picior în groapă şi cu celălalt tremurînd.

O lacrimă găsi făgaşul unui rid, se scurse pe obraz, umilindu-i mîndria de bărbat sub mîinile căruia pînă şi fierul, cît îi de tare, se muia şi se supunea, după cum îi era voia şi trebuinţele chefereului. Îndrăzni să ridice privirea, căutînd ochii Mariţei, cu vitejia eu care se uitase odinioară în ambrazurile cazematelor nemţeşti, dar fără frică, ci cu milă şi hotărît să-i spună că „nu-i nimic, mami, gata, nu mă mai ţin baierele, deh, bătrîneţile, bată-le vina”, dar nu văzu nici gardul din lăteţe, nici petele colorate ale straturilor de flori, nici casa, ci doar cîmp şi bălţi, gropile bombelor din paşpatru şi, în zare, linia orizontului, frîntă de acoperişurile caselor, cum se-ntinde brusc şi se clatină şi, o dată cu ea, pămîntul de sub picioare.

Căzu pe spate. Şocul, atenuat de iarba mare şi grasă, îl trezi puţin, atît cît să-şi dea seama că-ncurcase stînga cu dreapta, că a nimerit pe cîmpul mărginit de două cartiere şi de zidul de cărămidă tencuită al chefereului. Rîse ca un copil la gîndul că l-ar putea vedea vecinii cum arată, om bătrîn, ieşit la „penzie”. Încercă să se ridice, dar mîinile îl ascultau greu, picioarele deloc şi, în plus, îi era greaţă. Parcă stînd pe-o parte era mai bine şi iarba moale îmbia dulce la somn.

Adormi mulţumit, dar şi înfiorat, dîndu-şi seama că se află într-o groapă, dar nu „aceea” (cum spunea maica: „apăi om mere şi noi la casa noastră”), ci una lăsată de un obuz, le cunoştea el pe astea, aici nu mai cade nimic; nici baloane, nici „obecte din alea care nu ştim ce-s”, poate doar, ferească sfîntul, o ploaie cu grindină. Avu vise multe şi colorate, cu poveştile citite de Georgică din fiţuicile alea de un leu, de care toţi profesorii ziceau că nu fac doi bani, oameni învăţaţi, dar, cine ştie, unde-i carte multă...

2. Strada Dunărea, nr. 256, ora 21,30. Aceeaşi dată.

Mergea greu, cu pieptul bombat, încercînd să păstreze linia dreaptă a trotuarului. După ce că reumatismul bătuse de mult la poarta larg deschisă a trupului, iar stomacul îi făcea figuri mai ales la prînzul de duminică, în urma meciului de la stadionul chefereului, după toate astea îl mai durea şi capul, junghiuri ascuţite la cea mai mică mişcare, pe care i le ură şi lui Mitică, crîşmarul, să aibă parte de ele în fiecare dimineaţă că nu-ş' ce dracu bagă în secărică, de l-o şi prins o dată garda financiară, da' o scăpat după doi ani, la amnistie.

Ţipătul Mariţei îl înfruntă deschis, bărbăteşte, adop- tînd pentru prima oară privirea îngrijorată şi speriată în locul celei jalnice, de cîine bătut, care nu găseşte locul în care să i se piardă urma şi atunci văzu şi el că izbînda-i de partea celui mai tare, adică nici ea nu mai ţipă, nici el nu mai trebuie să se ascundă-n şopru, unde găsise locul în care se pitula Georgică, atunci cînd n-avea chef să se ducă la şcoală; nu putea umbla prin cartier, că-l cunoşteau toţi vecinii ca pe-un cal breaz.

Şi Mariţa se uită la el ciudat, nu cu ură, căci ea nu se măritase „a la rigueur", cum zicea coana Matilda, adică „dacă baş, îi musai", ci l-o văzut ca pe un zburător, aşa înalt, spătos şi cu părul ca pana corbului, arătîndu-şi dinţii albi ca laptele de sub mustaţa stufoasă; ceva nu-i a bună, ştie ea că se simte cu musca pe căciulă cînd vine acasă afumat, da' n-o mai fost aşa din aprilie, cînd s-or dezgheţat bălţile şi era să cadă-n apă şi niciodată n-a stat atît de mult, ceva trebuie că s-o-ntîmplat, parcă nici nu-i chiar aşa de... totuşi, prea-i sticlesc ochii.

— Ce-ai păţit? îl întrebă ea cu glasul îngrijorat, spre mirarea vecinilor care nu auzeau nimic, deşi şi-au deschis ferestrele, nu mult, cît să nu piardă un cuvînt din ce va spune, şi ei, ce oameni, n-au ţinere de minte, că ea tot aia spune de zece ani, doar ordinea o mai schimbă — şi mîine, oricum, se va povesti cu totul altceva.

— Eh, am păţit-o şi eu. M-or prins ăia din „alea care nu ştiu ce-s”!...

Mariţa îşi duse mîna la gură, icnind a mirare şi a spaimă, auzise multe de la vecine, da’ toată lumea zicea că-i un balon american, ba chiar îşi amintea de zarva dintr-o noapte cînd pe maidan s-au văzut lumini ciudate, s-a auzit un vuiet şi cîinii lătrau a moarte, dar ea n-a ieşit afară, că-i era frică, şi bărbatul a zis să-l lase-n pace, că n-au decît să-l prindă şi pe Pralea şi pe cine vor, numa’ să nu-i strice lui somnul. „Săracu, îşi spuse, tot mai visează că dă cu ciocanu-n fierul înroşit, nu-ş’ ce dracu’ i-o fi plăcut atîta, că pe cînd lucra tot zicea că abia-aşteaptă să iasă la penzie şi-n ziua de a ieşit a plîns ca un copil de ţlţă”.

— Şi... te-or bătut? întrebă ea cu milă, văzîndu-i hainele mototolite, cu urme de verdeaţă în coate şi genunchi, că, dacă ar fi fost mai tînăr, s-ar fi gîndit la altceva, însă acum, cine ştie, poate că şi nătăfleaţă ăsta de Georgică ştie ceva, deşi nu-l auzise să zică de bătaie, dar în mintea ei de femeie îmbătrînită între lăteţele curţii nu putea şti ce or să vrea oamenii furişaţi de departe.

El nu putea recunoaşte că ar fi fost bătut, în cartier îl ştia lumea cumsecade, da’ cu nărav, că dacă se-ncrunta o dată, nu-i mai stătea nimeni în cale, ştiau toţi cît de iute-i la mînie, de cînd aruncase cu obada unei roţi după şefu’ de tură, care nu-l cunoştea şi venise să-l muştruluiască pentru că-i băut la serviciu. Or, el niciodată n-a făcut aşa ceva, lucru-i lucru şi casa casă.

— Nu m-or bătut, da’ nu-ş’ ce mi-au făcut de am înţepenit tot şi atunci m-or luminat cu ceva şi nu mai ştiu nimic, improviză el, nemaiştiind dacă a visat numai şi minte de se lasă-ngheţul mai devreme, sau toate astea s-au întîmplat aievea.

— Haide înăuntru să mănînci, ţi-am ţinut supa caldă, îl îmbie ca, făcîndu-i-se ruşine de toate scandalurile pe care le iscase aşa, de ochii lumii, să nu creadă mahalaua că ea-i proastă şi-i rabdă bărbatului toate toanele, ca femeia lui Emil, că de-aia a ajuns unde a ajuns, să mături şanţurile laolaltă cu porcii.

— Nu pot, răspunse el cu suferinţă-n glas, mă doare capul şi, cînd vorbesc, mi-e aşa de greaţă, cred că mi-or dat ceva, o injecţie sau, mai ştii, m-or fi radiat cu ceva...

Mariţa îl luă de braţ, cum se plimbau odinioară duminica pe Corso, înainte de a merge la Pădure, la „Ţînţarul”, să mănînce mititei şi să bea bere (el, ea numai gusta un pic şi surîdea jenată, spunînd că nu-i place) şi după aceea mergeau seara la film, vara la grădină, se-ntorceau tîr- zlu acasă, uneori cu ultima cursă a tărăboanţei ăleia de tramvai, care-i legăna ca pe prunci înainte de a adormi.

Simţi şi mirosul tare de alcool şi nu se-mbufnă, numa’ se-ntoarse către el şi-l întrebă galeş, aproape glumind:

— Ţi-au dat şi de băut?

— Nu mi-or dat, m-or forţat, da’ eu le-am zis că nu-mi trebuie, că am şi-acasă, dar după injecţie nu mai ştiu.

Se opri aici şi i se făcu ruşine. Om bătrîn şi minte, ceva se răsculă în el şi, cum nu putu recunoaşte adevărul, acum că Mariţa îl ţinea aşa drăgăstoasă de braţ, începu şi el să creadă ce zicea, sau măcar că pe lîngă ce a fost la „Calul bălan” i-au mai dat şi ăia.

3. O lună mai tîrziu. Acelaşi loc. ora 14.

Georgică se simţea mîndru, astăzi urma să apară Colecţia şi poate că redactorul şef va răspunde şi scrisorii lui, la care adăugase, ca din nebăgare de seamă, şiretenie de copil, cîteva file rupte din caiet, pe care scrisese o povestire din alea care apar în Revistă, cu bandiţi americani şi farfurii zburătoare care scapă lumea de ei.

Mîndria sa provenea şi de la privirile încărcate de invidie ale colegilor de clasă de cînd povestea bunicului făcuse înconjurul celor două cartiere care mărgineau maidanul. Unul, din păcate mai mare, că i-ar fi arătat el, îi spusese în pauză: „Băi ăsta... a' lu' Petrache Lupu din Maglavit" şi rîsese singur, ceilalţi ar fi rîs şi ei, dar nu ştiau dacă-i de bine sau de rău şi, orişicît, Georgică era de-al lor.

Cînd cîinele lătră, ştiu imediat că-i poştaşul; sări să fie primul la cutia de lemn, mîncată de carii, înnegrită de vreme şi de fum, unde găsi ce trebuia şi tare se mai bucură; Revista, cu o rachetă zburînd spre Lună pe copertă şi „Poşta redacţiei" pe ultima filă. Lîngă ea, o scrisoare într-un plic lung, cu timbre frumoase şi adresa bătută la maşină, iar în colţul din stînga cinci litere care ardeau ca focul: NICAP, iar dedesubt: *„National Inves- tigation Comitee for Aerial Phenomena"* şi adresa.

Nu îndrăzni să intre în casă, ci se furişă în şopru, în ascunzătoarea dintre lemne, unde ţinu strînse la piept Revista şi plicul, căznindu-se să-şi amintească scrisoarea trimisă pe adresa din ziarul cu multe femei, pe care îl găsise Costică sub tribunele stadionului şi i l-a dat pe douăzeci de timbre, cinci bile de sticlă verde şi un bri-ceag ruginit. Îl luase numai pentru pozele cu farfurii zburătoare, problema femeilor

avea să-l preocupe mult mai tîrziu, cînd amintirea ziarului se va şterge cu totul din minte. La americani scrisese aşa:

Tovarăşe Nicap,

Eu sînt un elev din România şi vreau să vă spun că bunicul meu a fost răpit de un OZN, unde l-au ţinut prizonier pînă seara, dar bunica nu l-a certat, ci l-a crezut că el zice că nu l-au bătut, ci numai s-or uitat la el să vadă cum îi făcut şi i-or dat ceva de băut.

Cu salutări tovărăşeşti,
Georgică
TRĂIASCĂ LUPTA PENTRU PACE!

Timbrele le-a luat din banii economisiţi, mama îi dădea doi lei în fiecare zi să-şi cumpere sandvişuri de la bufet, numai să aibă grijă să nu fie salamul vechi sau nu cumva să se pună muşte pe mîncare, dar nu-şi luase o săptămînă, împărţind ujina lui Mihă, lasă că şi el i-o dat cînd a avut şi, uite, acum primeşte răspunsul, tocmai din capătul celălalt al lumii, scrie şi că a venit „Par Avion" — Via Aerea, cum s-ar zice, cu avionul.

Se hotărî în cele din urmă să deschidă Revista la ultima pagină, unde-şi văzu numele, al doilea cum numeri în sus, şi inima i se sui în gîtlej, încît de-abia reuşi să citească literele ce-i jucau în faţa ochilor:

„Georgică 5" (scrisese „5", deşi nu ştia ce-nseamnă, dar pe toate numerele caselor din cartier scria „Circumscripţia 5").

Mulţumim pentru aprecierile la adresa colecţiei şi pentru detaliile în legătură cu îniîlnirea bunicului dv. Credem că a fost vorba mai curînd de un fenomen natural. Cît priveşte povestirea trimisă, ea nu se ridică peste nivelul compunerilor de şcoală. Reveniţi după ce terminaţi liceul.

Rămase stană de piatră, împărţit între pornirea de a rupe broşura în bucăţi şi cea de a plînge, dar se forţă să fie tare, cum se cuvine unui bărbat şi îşi spuse că, lasă, o să le arate el de ce-i în stare mai tîrziu, acuma are alte treburi, de pildă să citească scrisoarea.

Apoi se consolă cu ideea că n-au înţeles-o, ce frumos le-a spus el cum se curbează spaţiul şi că paradigma de azi nu pricepe cum devine chestia. Luă scrisoarea în mînă şi, tremurînd de emoţie, o deschise, pipăind uimit hîrtia japoneză pe care se înşiruiau o serie de litere pe care nu le putea lega în cuvinte. Ştia că e scrisă în engleză, dar spera că ar putea înţelege măcar cîteva vorbe din care să-şi dea seama, cel puţin în parte, de conţinutul scrisorii.

Lucrurile însă se puteau rezolva. Nu departe de el stătea nenea Relu, advocat în penzie, şi care precis vorbea americana, că toată lumea ştie, a stat vreo zece ani la ei, l-a prins războiul acolo şi nu s-a putut întoarce şi după aia s-a hotărît greu că s-a încurcat cu una de acolo, o chelneriţă, şi totul a fost bine pînă cînd a aflat băr- batu-su şi a pus mîna pe pistol, cu americanu' nu-i de glumă dacă are şi gloanţe, şi el avea, aşa că nenea Relu, ştie toată lumea, a şters-o de-acolo cu primul vapor şi cu ce-o avut pe el, ba, spun unii, că nici echipamentul nu-i era complet, ce-o apucat să ia la repezeală cînd a sărit pe geam. Aici Georgică avea dubii serioase, înţelegea în linii mari ce s-a întîmplat, însă toate astea i se păreau haotice, poate şi din cauză că nu pricepea ce înseamnă „să te încurci”, că doar n-o fi ca atunci cînd îl scoate pe el ca din oală la tablă.

Cu nenea Relu lucrurile erau limpezi şi Georgică ştia cum să le limpezească şi mai bine, aşa că se furişă în cămară, găsi una din sticlele ascunse de tatăl său (şi, dacă

vede că nu-i, o să creadă că a luat-o mama sau bunicul şi n-o să zică nimic), o înveli în ziare şi într-o cîrpă, îşi luă scrisoarea şi-o zbughi repede, pînă nu prinde de veste că iar nu şi-a făcut lecţiile.

Intră la avocat uitînd să bată de uşă, el şi cu Ioşca-baci se purtau cu copiii ca de la egal la egal, unii spuneau că-s la aceeaşi vîrstă, numai că ăştia micii mai şi cresc, se miră că de ce închide aşa repede radioul, dar nu spuse nimic, bătrînii au ciudăţeniile lor, şi-l rugă într-un suflet să-i traducă şi lui scrisoarea.

„Nenea Relu-avocăţelul”, aşa-l strigau copiii, îi luă scrisoarea din mînă, îşi puse ochelarii de citit, se uită la ea aşa cum se uită bunica la ramura de măslin adusă de la Ierusalim, apoi îl măsură pe Georgică de sus pînă jos cu o privire admirativă şi începu să citească greu, lumea spune că era mai bun de gură decît de citit, da’ cîte nu spune lumea-n mahala:

— *Dir Georgi,* adică dragă George. *Ui uere veri glad,* adică ne-am bucurat foarte mult, *listening iur letăr,* primind, cum s-ar zice, scrisoarea ta. *Iur riport on UFO uere veri interesting,* adică ce i-ai zis tu de UFO, asta nu ştiu ce-i...

— Obiecte care nu ştim ce-s, sări mîndru Georgică, bucuros că-şi putea da importanţă, fără să observe cum hatrînul păleşte brusc şi mîna prinde a-i tremura, copiii n-au ochi pentru asemenea amănunte, dar să-l auzim pe nenea Relu:

— Mă rog, zice că i-a interesat, *end uil bi pablişed,* adică o să-l publice, în *severăl giuornăls,* în cîteva ţăitun- guri d’ale lor, *undăr ză taităl,* cu titlul, *flaing Sausărs ovăr Romania, ist iurop,* adică farfurii zburătoare peste România, Europa de est, *closd incontăr,* întîlniri de-a- proapelea.

Şi termină cu: *gritfuli iurs,* ai dumitale recunoscători. *Năşional investigheişăn*

comiţii of airiel finomena, sau comitetul naţional de investigare a fenomenelor aeriene.

Lui Georgică i se păru că ultimele cuvinte fuseseră spuse cu uşurare, vru să-i mulţumească şi să plece, dar bătrînul advocat îl opri spunîndu-i că are şi un „pe se" şi, văzîndu-i mutra întrebătoare, îl lămuri că mai are ceva de zis după ce s-a semnat.

— Zice; *auăr last riports inticheit zat tri misterius men in blec,* adică în ultimele lor rapoarte se vorbeşte despre trei oameni în negru, misterioşi, *zat are hăutind ză UFO uitnăs,* care-i vînează pe martorii ălora care nu ştim ce-s, *tending tu convinsing zem tu not send eni riport,* încercînd să-i convingă să nu mai trimită rapoarte. *Bi ker ful zei ar denjăruz,* ai grijă, sînt periculoşi.

— Uite ce-i tu, băiete, lasă sticla aici, ia-ţi scrisoarea şi nu mai spune la nimeni că ai fost la mine! Şi să nu mai aud de-alde astea, cu ăştia nu-i de glumă, ascultă la mine, una două pun mîna pe găn, adică pe pistol şi te, şi-mpuşcă.

Georgică nu mai zise nici săru'mîna, îşi luă scrisoarea şi-o şterse uitîndu-se des în urmă, să nu-l urmărească cineva, intră ca un vifor în casă şi, tremurînd, îi povesti maică-si tot, iar ea, înainte de a veni tata de la depou, le spuse vecinelor din stînga şi din dreapta, care, la rîndul lor, n-au spus nimănui, decît care pe unde a apucat. Aşa se face că, atunci cînd se-ntoarse tatăl, fu ultimul din cele trei cartiere care află de noul pericol ce se abătea asupra familiei, prea încercată în ultima vreme, după atîţia ani de linişte relativă, cînd singurele evenimente notabile erau escapadele bărbaţilor pe la „Calul bălan", şi astea notabile, pentru că se-ntîmplau rar, la Emil, de pildă, notabil ar fi fost să fie dimpotrivă.

Tatăl nu se sperie, deşi în sinea lui simţi nelămurit ceva ce nu mai simţise din război, cînd ţiuiau gloanţele lîngă el şi-i cădeau camarazii, unii prieteni din copilărie, seceraţi ca grîul copt. Îşi căută securea şi o puse la-nde- mînă în hol, curăţă şi puşca de vînătoare cu care împuşca lişiţe la Ţirigă, balta de către Săcălaz, iar patru cartuşe le puse în buzunarul hainei, să le aibă la nevoie.

Apoi se gîndi bine şi după o oră termină sticla de vin, prinse curaj, luă scrisoarea, îl mai puse pe Georgică să-i spună cu de-amănuntul totul şi se duse la sectorist. Aici fu bine primit, îi povesti de-a fir a păr ce ştia, ajunseră amîndoi la concluzia că ăia trei sînt fie bandiţi, fie „işpioni”, cum spunea tot cartierul, poate şi celelalte două, bătîndu-şi joc de babe, ele, care erau prima sau a doua generaţie stabilită în oraş, majoritatea pe lîngă depouri, fabrica de ţigări, foarte puţini — domnii, funcţionari care pe unde.

4. Peste două săptămîni. Ora 15,00. Depoul C.F.R. Remiza.

Sile era proaspăt tuns la moş Regep, cu care, ca de obicei, jucase şi o moară, muşcîndu-şi buza să nu rîdă cînd îi spunea nerăbdător „no, mută, nu sta ca o gugă!”

Primăvara, prin mai, copiii aruncau cărăbuşi în „salon”, ştiind bine că moşul nu-i suportă, face alergie la ei şi de fiecare dată se urca pe masă, ţipînd cît îl ţinea gura că el „are cu inima” şi că-i bătrîn şi nu se cuvine să-şi bată joc mucoşii de el. Sile îşi plimba ceafa, eliberată de podoaba capilară pînă către creştet (Regep tundea numai „nemţeşte”, dar repede), prin depoul în care mişuna un furnicar de oameni în salopete rareori curate sau în uniformele albastru-închis ale căilor ferate.

Lîngă podul rulant îi întîîni pe Hanzi şi pe Ioji, şi-i întrebă de unde vin, bănuia că de la „Zorile”, lîngă pasarelă, de la o sticlă de bere, din acelea cu gîtul lung şi subţire, ţinute la gheaţă pînă cînd simţi că merge şi un rom alături, să-ţi apere gîtul de răguşeală.

— Ai auzit ce s-a întîmplat cu meşterul? îl întrebă Ioji înfrigurat, uitînd să-i dea bineţe.

— Ce să fie, acuma l-am văzut, s-o dus la „Pacificul” ăla care-i în revizie la depoul 1.

— Nu, mă, îl lămuri Hanzi, nu ăsta, meşterul nostru care ne-o pus ciocanul în mînă.

— N-am auzit nimic. Doar nu...

— Nici vorbă, continuă Ioji, numa’ c-o păţit una nemaiauzită, cică l-or luat nişte oameni din Lună, sau naiba să-i ia de unde or fi, şi l-or sucit pe toate feţele, s-or uitat la el şi i-or tăiat unghiile, auzi, mă, ce să-i facă, şi i-or zis americanii că or să vină trei oameni în negru, să-l silească să-şi ţină gura şi să nu spună la nimeni că ce-o văzut la ei în avion...

— Rachetă, îl corectă Hanzi.

— Că mare bai n-o fi nici dacă-i avion, insistă Ioji, băiat bun, dar cam încăpăţînat; nu-i plăcea să-i ia cineva vorba din gură, mai ales să i-o şi întoarcă, răsucită altfel de cum simţea el că trebuie.

— No, şi? întrebă Sile, neştiind ce să creadă. Să-i spună sectoristului, că are el grijă de ei şi-o să-i trimită gaşca lui’ Jaga, să se-nveţe şi ei cu munca, nu să se ia de ăi bătrîni...

Apoi tăcu, amintindu-şi de palma grea pe care o încasa peste ceafă ori de cîte ori nu-i intra în voie meşterului şi i se încurca în picioare sau nu venea destul de repede cînd îl trimitea după ţigări sau să-i ia „ce-o găsi şi el pe acolo, da’ să nu fie roşu,” că-i urcă tensiunea. Hanzi şi Ioji îşi aminteau şi ei de scatoalcele îndurate, la rîndul lor, din

diverse motive, ba pe Ioji îl bătuse bine, de i-a spart şi nasul, cînd s-a împiedicat de era să-l calce locomotiva de manevră. Dar nu-i purta pică, învăţase atunci că viaţa în depou nu-i „traiul de pe lume”, că aici, într-o pădure de linii şi de vagoane care ba se duc, ba vin, ba’ trebuie băgate la revizie, aici viaţa depinde de cît de bine poţi ţine ochii deschişi şi, dacă reuşeşti, să-l căşti şi pe ăla din ceafă, al soacrei.

Şi toţi trei simţiră nevoia să glumească puţin pe socoteala bătrînului, nu să-I sperie prea tare, dar numai cît să rîdă împreună după aceea, aveau dreptul, erau şi ei muncitori cu categorie mare, Ioji chiar o să se-nsoare cu Roji; spuneau, cînd Luna era sus pe cer, că sufletele lor rimează ca şi numele, dar mariajul a rămas în proiect.

Gîndul de a se îmbrăca în negru, ca malagambiştii care pînă nu de mult bîntuiau cartierul, mai ales sîmbăta şi duminica după-amiază în drum spre Corso, unde-şi toceau pingelele (puse de moş Wanyek) între teatru şi catedrală, ore-n şir, pînă cînd, năduşiţi, intrau la Lloyd să se bucure de-o baterie rece şi fără sifon, că nu mai poţi dansa la bal, la „16 Februarie” sau la „Ada Marinescu”, gîndul de a se îmbrăca la fel şi de a-i juca meşterului o festă, că şi el îşi bătuse joc de ei cînd i-o pus să bată cuie-n şina trenului, gîndul de a rîde apoi împreună la „Calul bălan” sau la „Dunărea”, ori chiar la amîndouă, nu putea fi cerut de nimeni ca fiind numai al lui, ci le veni la toţi o dată, cum le venea şi cheful, după ce suna sirena, să bea una mică înainte de a merge la gazdă, unde primeau şi de mîncare în schimbul unei sume modeste, da’ s-o şi ajute în treburi, că-s tineri şi nu le strică.

— De unde costum? întrebă Sile, amintindu-şi că Ioane are şi i l-ar da, numa’ că al lui îi albastru închis, să fie bun la mai multe ocazii: nunţi, botezuri, reuniuni şi

înmormîntări, şi lumea zice clar că ăia de-or să vină (zvonuri scoase de babe, desigur) or să poarte ţoale negre.

— De la Kreuser, propuse Hanzi, cu un pol ne dă pe două zile la toţi trei, şi' mai mergem după aia şi la grădină, la „Răchita", şi-a doua zi la bal la „Ada", să-şi sucă gîtul fetele după noi. Kreuser împrumuta costume de toate felurile, avea de la opincă la costum de mire tot ce vrei, numa' baiul era că avea dugheana-n Fabric şi ei, toţi trei, aveau o trebuşoară cu băieţii de acolo, pentru o fată din Kunz, care dansase prea mult cu Sile şi cei din Fabric răspundeau s-o ducă nevătămată acasă, că fratele ei era fierar la U.M.T. — cu ăştia nu te pui, au mîna grea — şi, ziceau ăia din Kunz, o făcut şi cinci ani de box.

Dar se rezolvă şi problema asta; l-au trimis pe Mişi, băiatul vecinilor gazdei, care pentru patru „Orientale", din care una a fumat-o pe loc şi a ameţit, a încălecat pe bicicletă, un NSU uitat de un neamţ fugit în grabă-n pa'ş'patru, sau cel puţin aşa susţinea tată-su, şi le-a adus costumele, lăsînd un buletin amanet şi mai cerînd încă trei ţigări, pentru că, zicea el, dar ei nu-l credeau, a trebuit să fugă de gaşca lui Jaga, care dăduse după el cu pietre, de era să-i spargă capul.

S-au îmbrăcat repede, ca la armată, admirîndu-se îndelung în oglinda mare din camera gazdei, şi-au dat cu briantină-n părul negru şi lucios şi au pornit, mîndri că se ştiau urmăriţi de ochi curioşi de după leaţuri sau de după perdele, la cei ce aveau casa la stradă.

Au mers pe lîngă zidul tencuit al chefereului şi, mai în jos de pasarelă, au aprins o ţigară (o „Naţională", căci „Orientalele" le ţineau doar pentru cînd erau străini de faţă), cu ochii spre bălţi, căutînd-o pe aia unde se vor duce duminică

dimineaţa la pescuit, sau mai bine sîmbătă seara, după bal, cu lanterna şi năvodul.

Au trecut de două ori prin faţa casei meşterului, fă- cîndu-se că n-au treabă (ori poate că aşteaptă o fată), să vadă cine umblă-n curte, că dacă-i şi coana Mariţa acasă mai bine se-ntorc pe la barieră şi trec iar pasarela, nu-i a glumi cu ea, ştiau ei, au văzut şi cucuie pe capul meşterului, mai ales cînd venea la slujbă cu ochii roşii.

Dar nu mişca nimeni, meşterul dormita-n curte, sub umbra nucului — şi asta era bine, buimac de somn nu-i putea recunoaşte, doar nu s-or văzut de şase ani şi cum se mai schimbă băieţii la vîrsta lor, făcuseră şi armata între timp, iar cînd s-au întors nimeni nu i-a mai cunoscut la depou.

S-au pus în faţa lui, Hanzi cu sticla de vin ţinută la spate, să n-o vadă meşterul şi să-şi dea seama că nu-i decît o glumă — cine vine cu gînduri negre şi cu sticla plină? — şi au început să tuşească, apoi cînd au văzut că meşterul, ce-o mai îmbătrînit, săracul, clipeşte din ochi şi răsuflă mai repede, s-au pregătit imitîndu-l pe ăla pe care l-o cusut unul din bucăţi şi umbla bezmetic speriind lumea, cum au văzut într-un film.

— Mă! tună Sile, simţind că-l pufneşte rîsul şi nu mai poate. Meşterul se uită ţintă la ei, nu se speriase, dar nici treaz nu era, dormita încă în sinea lui cu ochii deschişi, crezînd poate că visează.

— Tu să nu mai povesteşti ce ai păţit, noi sîntem tari, mă, şi te luăm sus la noi şi te dăm de-a dura dintre nori.

Bătrînul deschise ochii larg şi-i privi îndelung. Sile îi văzu pumnul strîngîndu-se şi-şi apleacă ceafa din instinct, dar Hanzi întinse sticla cu un gest poruncitor şi meşterul
o luă, o mirosi, gustă întîi cu grijă, apoi oftă, de, dacă aşa î-a fost scris, să-i dea de băut ăştia din obiectele care nu ştim ce-s, cu

destinul nu te poţi pune, mai ales că are şi gust de tămîioasă; vinul îl făcuse tata lui Hanzi, de fel de prin Recaş.

Dar abia-nghiţi bătrînul o duşcă bună, că Ioji, cu ochii-n patru, văzu în capul străzii fusta înflorată a Mari- ţei care venea cu sacoşele pline. Zise un „şase, mă” şoptit şi se grăbiră să plece. Bătrînul îi urmări din ochi, mulţumit că-i lăsaseră sticla, remarcă frizura lui Sile, îşi zise rîzînd în sinea lui că şi ăştia or fi avînd pe acolo un Regep şi oare ce moară s-o fi jucînd prin lumile alea pe care nu le pricepea, dar nici nu-şi bătea capul cu ele, că trebuie că-i ca pe la noi, doară uite ce vin bun ştiu să facă.

Mariţa intră în curte, îl văzu eu sticla-n mînă, dădu să ţipe: ce, acuma face birt în ogradă, avu însă un fel de presimţire şi se uită în lungul străzii, unde-i văzu pe cei trei îmbrăcaţi în negru, grăbindu-se pe lîngă gardul chefereului, pricepu imediat că soarta s-omplinit şi începu să plîngă, de mila ei şi a bărbatului, oameni sărmani, vîriţi într-o gîleeavă pe care n-o puteau nicidecum pricepe.

Dar firea ei tare, de femeie care răzbise singură-n război, îşi spuse cuvîntul, şi şi-l spuse aşa, că dac-o mai fi să dea ochii cu ei, o să le-arate ea lor, drept care se duse-n bucătăria de vară şi puse la-ndemînă sucitorul, şi-ntr-un loc numai de ea ştiut două kile de palincă de Bihor, o dată şi făcuse focul cu ea, cînd i se terminase gazul şi nu a vrut să ceară din vecini, că, de, tu-i ceri un ou şi ea-ţi ia mîine şi cocoşul.

Apoi se linişti şi îi aşteptă să vină.

5. Punctul lagrangean nr. 2.
Anul galactic 34,535

Kvisq se plimba agitat între aparatele staţiei, dînd cu pumnul ici şi colo, pe unde

nu erau butoane, grijuliu să nu facă vreo năzbîtie. Se-ntrupase de curînd, venit tocmai de pe Huva, de lîngă centrul din care ţîşneau braţele spiralei înstelate, furios pe soarta care-l aruncase cine ştie pentru cît timp în mahalaua asta galactică, unde ăştia vor să-şi facă de cap. Le-ar arăta el, dar cine-l lasă? Le-a propus şefilor că, dacă tot se-nteresează de marginalii ăştia, să le umfle-bonetele şi să le spele creierii, dar ei i-au spus că, dacă încearcă aşa ceva, acolo-i putrezeşte informaţia şi să ia aminte, că-n mahala entropia-i mare...

În timp ce el, copia lui Kvisq, îşi omoară vremea studiind istoria planetei ăsteia, cu locuitorii ei belicoşi (de cîte ori n-au tras după el cînd se ducea cu treburi, la bazele secrete de la poli), „originalul”, e bine mersi acasă şi cine ştie ce treburi interesante face.

Nu se linişti pînă cînd nu-şi rîse în barbă, gîndin- du-se că, după ce o să termine treaba aici, memoria i se va transfera ăluia, ca şi eventualele modificări ale perso- nalităţii, să vadă şi el, originalul, ce înseamnă plictisul în mahala, unde pînă şi galactoviziunea abia se vede şi n-ai cu cine vorbi, decît cu tine însuţi. Cu ăştia n-ai despre ce discuta, nici n-ai voie, ca să nu-i influenţezi, deşi el, Kvisq, crede că mai curînd şefii se tem de o contaminare.

După care începu să se certe cu Spectra, şi asta se crede deşteaptă, domnule, n-ai mai văzut aşa ceva, cum dai drumu’ la un computer, nu-i mai ajungi cu prăjina la nas, se uită de sus la tine, nu-i poţi spune nimic că-i sare siguranţa (bine că măcar la asta s-au gîndit cînd l-au programat!), îi simţi aroganţa în spatele puzderiei de date cu care te-mproaşcă şi pe care orice om normal le-ar uita chiar dacă şi-ar pune extensia de memorie.

— Totuşi, insistă Kvisq, simţind că i se umflă vinele la tîmple, cine a fost acolo, pe maidanul de lîngă depou? Scrie clar în fiţuica aia că au răpit un bătrîn, l-au cercetat şi i-au dat drumul. Ei, ce ai de spus?

— Nu avea cine, răspunse Spectra, cu glasul ei feminin care-l scotea din sărite şi n-avea voie să-l schimbe. Spectra este o entitate inviolabilă, scrie şi pe scală, cum te atingi de îmbinări, cum strigă la Centru. Nu s-a apropiat nici o navă de sistemul acestei stele, continuă ea, iar noi n-am făcut incursiuni de cinci ani patru luni şi trei zile, dacă e să numărăm după calendarul lor.

— Bine, se linişti Kvisq, temîndu-se nu de o invazie. asta numai mahalagiii îşi pot imagina, ci de o inspecţie inopinată... şi era o dezordine pe staţie... Şi asta pentru că Spectra n-a fost programată să fie femeie de serviciu,

n-au găsit post în schema memoriei, aşa-i la periferie, dar ce să-i faci, trebuie să afle neapărat ce naiba se-ntîmplă cu lumea asta, prea s-au îmulţit cazurile de rapoarte în care nu-i vorba de ei şi, dacă nu află cine se plimbă pe planetă, îi scade calificativul şi, ferit-a Centrul, poate mai face un stagiu în mahala.

— S-ar putea să se fi teleportat... încearcă Kvisq o explicaţie.

— Cînd am spus că nici o navă, asta include toate procedeele de transport cunoscute, i-o tăie Spectra.

— Cercetează memoria bătrînului, îi comandă Spec- trei, bucuros că a găsit şi el ceva la care ea nu se gîndise.

— Am făcut-o imediat după ce înregistratoarele mi-au transmis nota, răspunse triumfător maşina. Există înregistrări ale evenimentului, însă foarte confuze, imaginea nu se poate detalia nici cu cele mai drastice tratamente...

Kvisq rămase pe gînduri. Asta era într-adevăr ciudat. Puţini martori ai rarelor sale treceri pe lîngă suprafaţa planetei şi-au păstrat memoria, în ciuda încercărilor de a le şterge informaţia, desigur că nu a rămas la fel de vie ca înainte, în orice caz însă într-o stare mai bună decît a bătrînului.

Şi nu mai exista decît o soluţie, cea mai neplăcută, să se deplaseze personal; în formaţia clasică de lucru, multiplicat la trei, pentru ca, în caz de ceva, măcar unul să aducă informaţia; nu-i era frică, oricum el rămînea pe staţie, chiar şi în cazul cînd staţia însăşi ar fi păţit ceva, asta, din cîte ştia el, nu s-a-ntîmplat niciodată, dar chiar şi atunci rămînea originalul.

— Îmi permit să sugerez, începu Spectra suav, dar Kvisq i-o tăie scurt;

— Ştiu, trebuie să mă duc acolo, apoi rîse fericit că i-a luat-o înainte şi-i porunci să

pregătească înregistrarea şi multiplicarea personalităţii pe suporturile din depozit.

— Avem şase seturi activate, spuse Spectra, şi vorbea degeaba, pe el nu-l interesa, dar aşa era regula, omului trebuie să-i aminteşti tot timpul, numai maşina nu uită.

Era aici de cînd Spectra raportase că „ăştia, politic, se bat ca chiorii”‘ şi că, zicea ea, „nu-i exclus să-şi dea singuri foc la valiză”. Atunci s-a hotărît să-l trimită pe el, observator federal de rangul întîi, să înregistreze cît mai

mult, pentru ca mai tîrziu, după ce federaţia scapă de belea, să vadă şi ei cum evoluează boala asta. De sinucidere n-a auzit decît curînd, a învăţat cuvîntul de la ei, de fapt era la modă ca servitoarele părăsite să bea gămălii de chibrituri diluate în vermut, poate că şi ăştia se simt părăsiţi şi uitaţi, dar cum să te încurci cu ei, că odată-ţi pun picioru-n prag după ce se simt destul de tari pe poziţie, că pînă atunci sînt ca mieluşeii. Şi rîse, gîn- dindu-se că se şi antrenează, undele radio erau pline de „ie, ie, ie”, sunete care, în conformaţia urechii Iui Kvisq, se auzeau la fel ca „bee, bee, bee”.

Spectra îl informă grav că totul e pregătit pentru înregistrare-transfer, sonda pentru dus-întors a fost expediată, va ateriza pe fundul unei bălţi nu prea adinci de pe maidan, să n-aibă grijă, nu se udă, va fi hidrofug ca o gîscă şi, pentru orice eventualitate, sonda va rămîne activată permanent, pe maidan s-au semnalat conflicte nocturne în zona pasarelei, cu motive obscure pe care mintea ultrarapidă a Speetrei le-a înregistrat, dar nu le-a putut da de cap.

Şi Kvisq se aşeză pe fotoliu, cu sentimentul straniu că entropia va învinge informaţia personalităţii lui, deşi exista originalul şi, cine le mai ştie, două-trei copii păstrate în arhivele biroului de cadre al galaxiei. Marginalii ăştia tot au spus o chestie mare, că să pleci înseamnă să mori puţin şi Kvisq nu se mai mişcă pînă cînd apărură copiile îmbrăcate în negru, ca nişte miri de mahala şi ăştia, cu costume de pe vremea bunicilor, aşa-i la mahala, nimeni nu se mai interesează de modă.

Nu le spuse nimic, ce să Ie fi zis, erau proaspeţi, mai gîndeau ca el, îi urmări doar cum se-ndreaptă spre cilindrii de emisie-recepţie, cum intră, se-ntorc spre el şi aşteaptă ca Spectra să activeze

transmiterul, privindu-l intens a rămas bun, ca o imagine multiplicată în oglindă, pînă cînd cilindrii se goliră. Atunci oftă şi se duse să se culce, poruncidu-i Spectrei să-l lase dracului în pace să doarmă pînă se-ntorc cei trei, oricum va trebui să se trezească, să reunească informaţia şi să trimită trupurile-n depozit, pînă vin ei ce să facă, stă de douăzeci şi ceva de ani de-ai ăstora aici şi mai are de stat vreo trei sute, nu se face gaură în ccntrul galaxiei dacă doarme şi el o zi-două.

6. Pe maidan, 5 nov. 1963, ora 10,30 (timpul local).

Dimineaţa cîmpul este aproape pustiu. Cîţiva pescari înrobiţi pasiunii şi la pensie, puţini tineri din tura de după masă sau mecanici în zilele libere stăteau pe marginea cîte unei bălţi, din acelea cunoscute pentru recolta bogată de peşte. Au fost aşa pînă cînd un deştept s-a apucat să dea cu carbid şi de atunci nu se mai prind decît lipitori.

Sonda lansată de Spectra s-a materializat, din fericire pentru copiile lui Kvisq, într-una din bălţile cu trestii. Un mal nisipos era liber şi de aceea copiii îi spuneau „ştrand”, făcînd baie ori de cîte ori aveau ocazia, în ciuda avertismentelor părinţilor, temători să nu se înece odrasla sau să nu facă „bube dulci”.

Cînd apa s-a-nvolburat şi din bulboane a ieşit un abur violet, împrejur nu a fost nimeni să se mire, doar cîteva ciori şi-au luat speriate zborul, iar din ziua aceea lipitorile au dispărut. Apei cu miros stătut i s-a atribuit din primăvara următoare proprietăţi balneoterapeutice. Copiii au fost primii care au observat, cîteva săptămîni mai tîrziu, cînd au îngheţat bălţile, că pe lîngă malul nisipos gheaţa este foarte subţire şi cu o nuanţă violacee, părinţii însă nu i-au crezut, mulţi au spus că, dacă se mai joacă împreună cu smintitul de Georgică, nu-i mai lasă afară. Dar rumoarea nu a trecut de străzile care mărgineau maidanul, cei mai îndepărtaţi ori n-au dat doi bani pe zvonuri, ori şi-au spus că „p-ăştia i-a înţepat anofelu” şi şi-au văzut de ale lor.

Cei trei au ieşit precauţi, au stat cîteva secunde să se scurgă apa de pe ei, s-au orientat rapid şi au pornit spre casa

meşterului, hotărîţi toţi ca unul şi fiecare ca şi Kvisq să lămurească taina memoriei buclucaşe a bătrînului. Au găsit repede cărăruia ce-i purta, printre gropi şi bălţi, spre trotuarul de lîngă zidul chefereului, pe care tencuiala căzută desena pete roşcate, ca o rugină a pereţilor.

În faţa gardului cu lăteţe de la numărul 256 s-au oprit, şi-au potrivit ceasul pe funcţia de sesizor de prezenţă şi au zîmbit cu satisfacţie văzînd inscripţia aşteptată: „o persoană în vîrstă, sex masculin, pe o rază de 30 m.”

Sărmanii... dacă ar fi format sensibilitatea mai mare, ar fi putut citi dedesubt: „o persoană în vîrstă, sex feminin, pe o rază de 45 m...” Dar, oricum, n-ar fi dat nici o importanţă, subtilitatea extraterestră nu-i cu mult deosebită de a noastră, şi ei, ca şi noi, dacă nu au date concrete, sînt ca şi morţi: iar cînd le au totul depinde de Spectra sau de omologii ei tereştri.

Au intrat, ghidaţi de umanoscop, în bucătăria de vară, unde l-au găsit pe fostul maistru meşterind ceva la maşina de gătit cu petrol marca „Gloria”, dar numai marca era de ea, că-n Ronaţ cică i-o explodat la unu’ şi era să-i ia foc casa, noroc că s-a întîmplat în timpul unei ploi torenţiale şi pompierii făceau nu-ş’ ce exerciţii prin apropiere.

Bătrînul nu s-a speriat, gustul tămîioasei îi era încă viu în cerul gurii, se gîndi doar „ce au ăştia, dom’le, cu mine, s-or prostit ori îi adevărat că au o crîşmă acolo la ei şi n-au clienţi, de caută să ne momească pe noi, alde ăştia, pămîntenii”. Ba chiar le zîmbi, observînd imediat că cei trei sînt alţii, de, personal numeros, o fi local de soi, şi că nici unul nu era tuns la Regep, amănunt care-l instrăină de ei, punţile iubirii galactice trecînd totuşi prin locuri în care ai impresia că recunoşti ceva.

— No, ce drac mai vreţi? întrebă meşterul pe un ton care se voia supărat, de om care nu-i lăsat să-şi facă trebuşoarele lui.

Cei trei s-au uitat lung la el, unul scoase o sticluţă cu amorsant pentru memorie şi i-o întinse moşului fără un cuvînt, cu invitaţia mută de a o bea. Nu-i spuse nimic, deşi puteau vorbi spontan orice limbă terestră graţie contactului permanent cu Spectra, dar preferau să tacă pentru că observaseră că-s mai autoritari aşa, muţi şi-n costume negre, fără dungi, dar tot de pe vremea lui Al Capone.

Bătrînul luă sticla, o mirosi şi o dădu pe gît dintr-o mişcare. Dar, în locul arsurii aşteptate sau a parfumului de strugure copt, nu întîlni decît gustul leşios al apei, aşa cum i se mai întîmplase cînd dăduse pe gît sticla cu aghiasmă ascunsă de Mariţa lîngă cea cu rachiu de dude.

Expresia de mirare de pe figura lui îi derută pe cei trei, ca şi vorbele ce urmară şi cărora nici Spectra nu le găsi înţelesul.

— Asta ce mai e, aţi dat de fundul butiei, ori vă bateţi joc de mine? Io-s om bătrîn, ieşit la penzie, mueoşilor. Să vă fie ruşine!

Toţi patru aşteptară. Cei trei în negru nu înţelegeau; de obicei lumea se sperie de cum îi vede, iar bătrînul, neobişnuit ca regulile să se schimbe de la o zi la alta, voia ca malagambiştii să treacă „la obiect”, adică să scoată sticla şi s-o şteargă precum „inglezii”, despre cei din urmă însă nu ştia cum şi de unde au fugit.

Celor cîteva clipe de tăcere le-a pus capăt Mariţa, intrînd furtunos în bucătărie şi agitînd sucitorul împrumutat de la vecin, de la geamul căreia pîndise terenul, să pună ea mîna pe beţivii care-i strică bărbatul.

— Bagabunzilor, becherilor ce sînteţi (şi aici Spectra pierdu 30 de secunde vitale, căutînd echivalentul în memoria ei şi negăsind nimic, încercă în memoria galactică: tot degeaba), de ce-l siliţi pe bărbatul meu să bea? Las’că vă-nvăţ eu minte!

Fiind trei contra unu, pe bărbatu-su nu conta, el era în mintea ei „partea ademenită”, nu mai stătu pe gînduri şi începu să-şi croiască loc cu sucitorul, bucătăria nu era prea largă, aşa se făcu că nu apucă să asude bine şi cel trei se şi înghesuiră în spatele bătrînului, apărîndu-şi capul, sediul informaţiei, precum şi alte centre vitale, scoţînd sunete nearticulate, şi

asta numai din vina Spectrei, ocupată cu cercetarea dicţionarelor.

Lovindu-i peste mîini, le sparse ceasurile, la toţi trei, şi acest amănunt, după cum se va vedea, are importanţa lui, la unul îi strîmbă nasul, pe altul îl pocni la fluierul piciorului drept iar de la cel de-al treilea rămase cu un smoc de păr în mînă.

Văzîndu-se biruitoare, luă o mină marţială, străduin- du-se să semene cu tabloul lui Napoleon din sufragerie, cel dintre poza ei de nuntă în culoare sepia şi fotografia cu Maica Precistă, tablou care, după tradiţie, un străbunic de-al ei îl luase de la un franţuz în timpul campaniilor napoleoniene, capturînd şi întreaga provizie de vin bur- gund destinată statului major, lucru pentru care a primit o medalie care atîrnă şi acum deasupra patului, dar i s-a confiscat captura. După cîteva priviri de sus, aşa o privise şi pe Săftica (cea care în urmă cu un sfert de veac îi făcuse ochi dulci bărbatului ei), după ce mai întîi o lăsase fără zulufi, de nici azi nu-şi mai vorbesc, deci, după ce-i privi pe cei trei ca din loja centrală, deschise ascunzătoarea secretă (nu-i păsa că o vede bărbatul, mai avea destule locuri) şi scoase sticlele cu lichid gălbui, care face mărgele dacă-l scuturi.

Mai luă şi trei căni de ceai, apoi, după un moment de gîndire, un păhăruţ din sticlă verde, şi le umplu ochi, pe ultimul mai cumpătat, spunînd fioros vorbele ce le învăţase de la Relu cînd povestise la coadă la gaz ce păţise bărbatu-su cu ăia trei văndroci:

— Be, mă, ori *ai kil iu!*

Aici Spectra îşi reveni, semnală „Alertă” şi recomandă celor trei să se supună pretenţiilor pînă cînd vor găsi un prilej să scape.

Cei trei luară cănile, unul mai şmecher (ori nu vedea bine), întinse mîna spre

păhăruţ, dar Mariţa îi dădu cu sucitoru' peste degete şi omul în negru luă cu stînga cana fără să zică nimic, doar că bău ultimul, căci avea gura plină, ocupat să-şi sugă degetele. Apoi Mariţa îi făcu semn şi lu' bărbatu-su, spunîndu-i:

— Bea, mă, şi tu că-i bună! Da' altu' nu mai vezi!

După ce-şi recăpătară suflul şi ochii şi-au revenit în orbite, cei trei au fost forţaţi să mai bea un rînd, dar la al treilea, pe care Mariţa îl cumpăni bine, căci nu ajungea la toţi cana plină, profitară de neatenţia ei şi se aruncară unul pe geam, altul prin sticla uşii şi cel de-al treilea trecînd de-a dreptul prin peretele de văiugă, asigurat fiind de Spectra că acesta-i drumu optim şi că poate s-o facă.

Au sărit pîrleazul cum nici Iolanda Balaş n-ar fi fost în stare, urmăriţi de cîinele slobozit de Mariţa înainte de a da buzna şi de vecinele care stăteau la pîndă, alarmate de femeie, unele înainte, altele acum, la ţipetele, de „Tulai, doamne, or vinit văndrocii din America." Dar forţele supraumane ale copiilor lui Kvisq şi-au spus cuvîntul şi, în ciuda ploii de pietre şi a-sucitoarelor aruncate după ei de peste garduri, au reuşit să ia un avans suficient ca să ajungă primii la maidan, la „ştrand", să sară în apă unul după altul, urmăriţi de juma' de mahala, neimpresionată de perfecţiunea şi graţia mişcărilor, căci îl văzuseră şi pe Johnny făcînd pe Tarzan în film şi era tot de-al lor, din mahalaua de lîngă Fabrica de zahăr.

S-au mirat doar cînd au apărat bulbuci în apă şi un abur violet, o clipă s-au temut să nu fie o „bombă" rămasă din război, apoi au prins curaj şi, văzînd că nu iese nimeni afară, şi-au suflecat rochiile de stambă şi au început să-i caute prin apa care abia trecea de genunchi.

La început s-au temut că şi-au frînt gîtul, dar, dîn- du-şi seama că-n apă-i doar nisip, pietre şi cîte-o lipitoare, au prins a-şi face cruce scuipînd în sîn şi s-au depărtat, ţinîndu-se la distanţă de mal, unde le-au şi aflat bărbaţii, furioşi că au venit de la lucru şi au găsit mîncarea nefăcută.

Pînă către seară au scotocit din nou balta, au adus şi năvod, dar tot degeaba. Femeile au îngăduit bărbaţilor să mănînce la birt, a fost o seară de pomină de-or adus şi lăutari din Ronaţ. A doua zi Mariţa a chemat popa să-i sfinţească ograda cînd toţi erau la lucru şi bărbatu-su dormea încă, pe cap cu o dîrză muiată-n apă şi cu aceasta entropia a început să-şi spună cuvîntul, uitarea s-a aşternut peste mahalaua absorbită de alte întîmplări, ba a făcut trenu bucăţi pe unu, ba s-or tăiat doi, ba pe unu’ !-o prins la coteţu de găini al vecinului, ba... cine le mai ţine minte.

Nimeni n-a ştiut însă niciodată ce scandal de pomină a fost între Kvisq şi Spectra cînd cei trei au făcut delirium tremens şi au început să aiureze, cu cîtă greutate i-au scos din comă şi ce părere a avut Consiliul Galactic de dispariţia sondei — imposibil de readus fără ceasurile distruse de Mariţa — şi de toată povestea asta care, să recunoaştem, nu a fost de natură să grăbească stabilirea unui contact trainic între lumile Galaxiei.

Au trecut ani buni de atunci. Molozul adus cine ştie de unde, cu migală de furnică, a acoperit bălţile şi rănile lăsate de bombe pe iarba maidanului. Au început să apară blocuri care, treptat, au acoperit tot terenul şi-n ele s-au mutat o parte din cei sătui să se afume cu cărbuni, să care apă în găleată şi să facă baie la duşurile cefereului.

Ultimul act legat de dispariţia celor trei oameni în negru s-a petrecut cu puţin timp în urmă, cînd în blocul construit deasupra „ştrandului” a izbucnit un scandal monstru, pornit de la disparţia repetată din boxă a unor damigene de zaibăr şi a unor sticle de palincă. Boxa respectivă a fost obiectul disputei între mai multe familii, din cauza faptului că era tot timpul uscată, nu avea furnici sau alte insecte şi nu se strica nimic în ea, chiar dacă puneai alimentele neconservate.

Cînd primul proprietar al boxei s-a tras către centru (nimeni nu ştia de ce a plecat) şi-au disputat-o mai mulţi, grăbiţi să facă rocada cu boxa lor înainte de a se muta noul locatar.

Administratorul însă a pus capăt scandalului, arătîn- du-le că nu-i frumos să se certe ca nişte mahalagii pentru un chilipir, apoi şi-a mutat lucrurile în boxa cu pricina. La prima damigeană dispărută n-a zis nimic (poate fiu-su ăl mare...), a pus semne, dar a dispărut şi ţuica.

Atunci a stat la pîndă, însă degeaba, că de Anul Nou a băut vin cumpărat de la restaurant. Apoi şi-a pus alarmă, dar parcă şi-a băgat coada necuratul, tot ce se poate bea dispare din boxă fără urmă; uneori, dar mai rar, rămîne sticla sigilată, însă goală.

Georgică, azi inginer, stă la scara cealaltă; a auzit de toată întîmplarea la o nuntă (se-nsurase vecinul) şi, după ce a rîs bine, a vărsat puţin vin pe parchet în amintirea bunicului şi a zis doar atît: „Or fi prins ăia gustul şi cred că la noi curge la robinet”.

Apoi a tăcut şi a început să cînte, dînd tonul celorlalţi:

Oare pentru ce te-am cunoscuţî
Şi de ce în braţe te-am ţinutî??
Gura tu de ce mi-o sărutaiii...
Dac-ai vrut uitării să mă daiii...

(Mesenii prinseseră ritmul legănat şi cîntau, apăsînd ultima vocală, în timp ce Georgică privea, în gol, întristat de o imagine care-i dădea tîrcoale: coperta broşurii unde apăruse „Cor Serpentis”, cu profilul diafan al unei femei extraterestre, văzut parcă de Modigliani: prima femeie pe care o iubise, cu ardoarea adolescenţei. Acum, amintindu-şi de cei trei, simţea că a trecut foarte aproape de Ea.

Şi cine ştie dacă povestea aceasta nu s-a născut atunci, în acea infimă picătură de timp irepetabil, cînd mintea i s-a înfiorat de atingerea altei lumi...)

Dorin Davideanu

ZECE SECUNDE

Sosit la destinaţie, Mesagerul se materializează şi se pregăteşte să-şi înceapă misiunea.

Totul îi apare confuz, înceţoşat. Destul de repede, însă, îşi dă seama că se află într-o încăpere vastă, unde se găsesec mulţi oameni.

Oamenii l-au recunoscut imediat. A fost pregătit pentru asta. Misiunea lui e să îi observe, să observe cît mai multe lucruri.

Priveşte atent în jur. Încăperea pare să fie locul de desfăşurare al unei experienţe ştiinţifice. Înseamnă că a nimerit cum nu se poate mai bine. Încearcă să reţină cît mai multe amănunte. Un perete întreg e ocupat de etajere cu flacoane şi recipiente etichetate. Ceva mai departe, mai mulţi bărbaţi stau aşezaţi la cîteva mese, studiind preocupaţi nişte fişe. Totul în jur pare nemişcat.

Sesizează, în schimb, sunetele. Aerul încăperii vibrează, e plin de sunete; sunete prelungi, unele uşor modulate, cele mai multe uniforme. Plutesc persistent, insistent.

Mesagerul îşi întrerupe firul gîndurilor pentru a privi atent o fiinţă de o frumuseţe deosebită, o fată aflată la cîţiva paşi de el. O vede dintr-o parte, are un profil fin şi liniştit, de o nespusă delicateţe. Ochii îi sînt mari, iar genele prelungi.

Iată, frumuseţea — gîndeşte Mesagerul — frumuseţea e aceeaşi pretutindeni, dacă eu,

venit dintr-o altă lume. o pot percepe şi înţelege.

Se concentrează din nou asupra sunetelor ce umplu încăperea. Le analizează atent şi curînd distinge un sunet deosebindu-se prin timbru de celelalte şi dominîndu-le prin claritate. Îi urmăreşte vibraţia plină, pînă cînd sunetul e înlocuit de altul, mai ascuţit.

Priveşte în jur şi reuşeşte să descopere sursa acestor sunete deosebite. Provin de la un aparat de dimensiuni medii, aflat în imediata lui apropiere. În faţa tabloului de comandă e aşezat un bărbat vîrstnic, preocupat cu totul de manevrarea aparatului.

Dar şi el e nemişcat. În toată încăperea, nimeni nu se mişcă!

De ce?! — se întreabă Mesagerul, îngrijorat. Poate se află într-un muzeu... Iar toţi oamenii pe care-i vede sînt manechine! Sau statui! Mesagerul priveşte spre fata cu ochi mari, aşteptînd parcă de la ea infirmarea presupunerilor sale.

Fata are acum pleoapele pe jumătate coborîte şi această schimbare abia perceptibilă îl asigură pe Mesager că se află în mijlocul unor fiinţe vii.

Într-unul din colţurile încăperii, pe jumătate cufundat în întuneric, zăreşte cîţiva bărbaţi plasaţi în jurul unei mese mari, pe care sînt aşezate corpuri sferice, închipuind un sistem stelar sau, poate, o neobişnuită structură moleculară.

Liniştit, Mesagerul observă acum că, de fapt, toţi cei prezenţi se mişcă, dar cu o deosebită încetineală.

Poate nu vor să-mi atragă atenţia într-o direcţie greşită — gîndeşte Mesagerul. Dar atunci, încotro trebuie să-şi îndrepte atenţia? Ce încearcă oamenii aceia să-i spună, iar el nu e în stare să înţeleagă?!

Fata cu genele prelungi are pleoapele cu totul coborîte acum. Poate e obosită.

Sunetele, trebuia să asculte sunetele, să le priceapă mesajul... Priveşte o clipă spre aparatul care emite în continuare sunete pline, prelungi, şi spre bărbatul aşezat în faţa acestuia. Urmăreşte cu mare atenţie sunetele. Observă că au durate egale iar în succesiunea tonurilor de înălţimi deosebite există o anumită ordine. Se prea poate să

alcătuiască un limbaj. Timpul pe care îl are Ia dispoziţie este însă mult prea scurt pentru a încerca să-l descifreze. O vor face alţii, altădată, mai tîrziu.

O caută cu privirea pe fata cea frumoasă şi aceasta are ochii mari deschişi, luminîndu-i misterios chipul.

Mesagerul priveşte apoi spre ceilalţi oameni aflaţi în jurul lui şi are impresia că toţi îl privesc acum pe cl, ur- mărindu-l concentraţi.

Auzul îi este lovit de un zgomot mult mai puternic decît toate celelalte, izbucnit dintr-o dată, prelungindu-se apoi şi scăzînd treptat în intensitate. Încearcă să identifice sursa acestui zgomot şi se miră că abia acum îl observă pe bărbatul puternic, blond, care s-a desprins dintre ceilalţi. În mîna dreaptă ţine un instrument ciudat, îndreptat spre el şi în jurul căruia pluteşte o ceaţă uşoară. Un aparat de emisie, poate. Dar Mesagerul nu reuşeşte să înţeleagă nimic.

Priveşte distrat o insectă mică, de culoare roşiatică, lucind stins în lumina slabă, care zboară în direcţia lui. Apoi se uită în treacăt spre fata cu gene lungi şi nu se mai miră văzînd că are iarăşi pleoapele coborîte.

Majoritatea celorlalţi, însă, îl privesc nemişcaţi, insistent, şi nu ştie cum să considere privirile lor intense.

Timpul pe care îl are la dispoziţie e pe sfîrşite. Mesagerul se întreabă dacă l-a folosit cum se cuvine. Desigur, totul va fi interpretat; dar e sigur că îi scapă ceva. Există un obstacol care îl împiedică să înţeleagă ce se întîmplă acolo, în faţa lui.

Fata s-a întors şi ea spre Mesager şi îl priveşte cu ochii ei mari. I se pare că pe chipul ei citeşte mirarea, surpriza. Poate se înşală.

Mutîndu-şi privirea, Mesagerul observă din nou mica insectă arămie. Acum e mai aproape şi continuă să se apropie rectiliniu.

Brusc Mesagerul îşi dă seama că nu e vorba despre o fiinţă vie. Insecta e un obiect, de formă cilindro-conică, şi se apropie de el rotindu-se în jurul axei longitudinale.

Un mesaj! Poate îi trimit un mesaj! Trebuie să analizeze obiectul acela, care acum e foarte aproape.

În acest moment însă, Mesagerul aude chemarea Centrului şi părăseşte instantaneu încăperea vastă, plină de oameni.

*

În „Saloon”-ul înecat de fum, rumoarea e în creştere. Glasuri încă speriate se întretaie:

— Aţi văzut cu toţii! O stafie!!!

— Ba bine că nu! A apărut aşa, deodată, la doi paşi ’naintea noastră!

— O fi fost vreun duh rău! Am auzit că în munţii ăştia...

— Dar şi Tommy!... Asta zic şi eu bărbat! Nu s-a temut să scoată Coltul şi să tragă!...

— A izgonit-o cît ai clipi!

Cel numit Tommy e un tînăr înalt şi spătos, cu plete blonde. În mîna dreaptă strînge Coltul din a cărui ţeavă se ridică o şuviţă subţire de fum.

— Nu este om, în tot ţinutul, de care să mă tem! — zice. Credeaţi că o să mă sperii de-o stafie?! Învîrteşte arma pe deget şi o vîră la locul ei în tocul de la centură.

Liza, o fată drăguţă, îl priveşte admirativ şi, după obiceiul ei, clipeşte repede, coborînd peste ochii mari pleoapele cu gene lungi.

Stăpînul „Saloon”-ului şi-a părăsit locul din spatele tejghelei şi se pregăteşte să ceară socoteală tînărului curajos. Glontele s-a oprit tocmai în rafturile ce acoperă un perete întreg al încăperii, distrugînd cîteva sticle cu whisky de cea mai bună calitate.

Scena e urmărită de bărbaţii de la mese, care au uitat pentru cîteva momente de veşnica lor preocupare: jocul de cărţi.

Ceva mai departe, cei cîţiva pasionaţi de biliard au întrerupt partida şi comentează recentul eveniment. Bilele uitate pe postavul verde par a alcătui o ciudată structură chimică sau, poate, macheta unui sistem planetar îndepărtat.

Un singur om a rămas impasibil: bărbatul în vîrstă, aflat în mijlocul încăperii. Aşezat cu spatele, nu a observat apariţia stafiei şi, fiind obişnuit cu împuşcăturile, continuă să-şi plimbe nepăsător degetele pe claviatura vechiului său pian.

Dan D. Farcaş

INCIDENTUL DE LA SERA 123

Înţeleptul Sath se reîntorcea din concediu: un concediu lung, dar fără îndoială binemeritat. Trecea pulsînd satisfăcut de-a curmezişul structurilor şi reţelelor binecunoscute, coordonîndu-şi alene mădularele prin nenumăratele dimensiuni la care îi dădeau dreptul gradul şi experienţa sa profesională. În sezonul trecut rezultateie laboratorului pe care-l conducea întrecuseră toate aşteptările, succes recunoscut pînă şi de către şefii ierarhici... Acum Sath se gîndea cu încîntare la faptul că, în sera 123, ultimul rînd de culturi, abia mijinde la vremea cînd plecase, trebuie să se afle la pragul coacerii. Se mai gîndea la apropiata revedere cu asistenţii şi laboranţii săi, harnici, inteligenţi şi plini de idei, care au fost în atîtea dăţi garanţia bunului mers al delicatelor experimente.

Vibraţiile de simpatie îl întîmpinară încă de departe. Cura de bioregenerare urmată în concediu îi permitea să le simtă parfumul întocmai ca în vremea primei tinereţi. Pe măsură ce pătrundea în incintele laboratorului, coordonatele şi informatoarele artificiale se conectau unul după celălalt la complexul creierelor sale, gata să-i prezinte rapoartele de activitate ori să răspundă prompt, pînă şi la întrebări aproape negîndite.

În sera centrală, sera numărul 123, pluteau într-o ordine savantă cîteva zeci de *universuri* sferice, (3+1) — dimensionale,

prevăzute cu legi entropice selectate cu grijă. Prin ascunzişurile fiecărui univers exista o cultură înaintea plecării în concediu toate aceste culturi se găseau riguros în acelaşi stadiu: toate prospere, toate promiţătoare. Desigur, între timp, unele se vor fi dezvoltat mai bine, altele mai puţin; nu era exclus chiar ca unele să fi pierit (deşi, conform regulamentelor, aşa ceva nu se admitea decît în cazuri cu totul excepţionale).

După consumarea efuziunilor de rigoare, Sath ceru să i se prezinte raportul de ansamblu. Aparatura se focaliză pe prima dintre culturi, numită codificat E-11, şi selectă automat cele mai semnificative imagini, nu mai multe de cîteva mii simultan, fiecare considerabil încetinită, însoţite de sunete, mirosuri, biocîmpuri etc., cu alte cuvinte de tot ce era necesar unei corecte aprecieri. Informatoarele artificiale aduceau în paralel torente de date despre fiecare obiect, despre fiecare făptură, despre fiecare fenomen înfăţişat.

— Tii! Ce porcărie...! comunică telepatic şeful în clipa cînd văzu primele fiinţe. Cum aţi reuşit să-i aduceţi în halul ăsta?

Toată lumea ştia că Sath avea un stil colorat de a gîndi şi că era foarte mîndru de acest stil. În consecinţă, coordonatoarele şi informatoarele îşi apelară în grabă subrutinele de veselie, iar asistenţii şi laboranţii rîseră din toate inimile cu care erau înzestraţi. Informatorul pentru problemele ştiinţifice, programat să-şi regăsească primul seriozitatea, îşi activă terminalele pentru a răspunde; se autoblocă însă respectuos în ultima clipă, sesizînd că asistentul Asmos doreşte să ofere personal explicaţiile cuvenite.

— După cum ştiţi, programul de lucru pentru E-11 prevedea menţinerea fiinţelor inteligente în starea iniţială de „paradis”,

adică o climă blîndă, să n-aibă nevoie de îmbrăcăminte, plus hrană din belşug, doar s-o culeagă din copaci. Au fost îmblînzite toate fiarele şi multe altele...

— Exact conform programului general stabilit, adăugă timid informatorul ştiinţific.

— Şi... he, he... cu inteligenţa... cum mai stau? se interesă vioi şeful, arborînd un zîmbet plin de subînţelesuri...

— Conform aşteptărilor, s-au îndobitocit complet. Au uitat pînă şi graiul articulat... În schimb coeficientul de fericire a fost destul de mare — aproape cel mai mare dintre toate culturile...

— Excelent! Înăspriţi condiţiile de viaţă cu cinci gradaţii standard; să vedem cum o să se descurce... Altă cultură vă rog!

Cîteva clipe, cît se perindară primele imagini din E-l2, asistenţa se foi străbătută de sentimente care oscilau între jenă şi oroare. Informatorul ştiinţific se simţi dator să vină cu precizări:

— Sînt cei cărora li s-au programat cele mai aspre condiţii de viaţă; fără alte compensaţii. Igienă nulă, confort nul, nici un pic de răgaz, boli de toate soiurile. Drept rezultat, speranţa medie de viaţă este minimă, inteligenţa practică excelentă în activităţile curente, dar inteligenţa abstractă aproape inexistentă. În patru sute de generaţii, de cînd durează experimentul, s-au rărit, rămînînd doar a suta parte din cîţi erau la început... au supravieţuit nu atît geniile cît cei care se mulţumeau cu mai puţină mîn- care... Celelalte vieţuitoare s-au împuţinat încă şi mai tare. Practic, din lipsă de hrană, s-au devorat unii pe alţii...

Informatorul prospectiv, sesizînd întrebarea născîndă în complexul de creiere al şefului, continuă:

— Se prevede ca situaţia să se stabilizeze peste alte cinci sute de generaţii, la un efectiv încă de zece ori mai redus. Apoi va

rămîne staţionară timp de cîteva mii de generaţii. După aceea există premisele unui oarecare progres, chiar al unuia de o formă nouă şi foarte interesantă. Din păcate, datele sînt insuficiente pentru o extrapolare mai precisă...

— O înăsprire a climei doar cu un singur grad standard ar fi dus Ia stingerea speciei inteligente — adăugă informatorul ştiinţific. Menţionez că de fapt experimentelor E-11 şi E-12 li s-au aplicat tratamentele extreme...

— Continuăm deocamdată cu E-l2 în parametrii actuali, decise Seth. Următorul!

Echipa de cercetători parcurse în acelaşi mod cîteva zeci de culturi. Influenţele incluse în scenarii erau nuanţate cu subtilitate şi rafinament; cu toate acestea, diferenţele în evoluţie se dovedeau de multe ori brutale, spre marea încîntare a şefului.

— Cu E-43, anunţă informatorul ştiinţific, începe lotul pe care ne-am propus să verificăm principiul „contradicţiile sînt motorul progresului”.

— Aha! se bucură şeful — bănuiesc că ăştia sînt cei mai evoluaţi dintre toţi...

— Întocmai, întări Belth — asistentul responsabil de lot; totuşi s-au semnalat şi unele ciudăţenii...

— Ciudăţenii?! dar asta-i excelent! se veseli Sath.

— La primele şase cazuri, pe lîngă includerea programelor de iscat şi promovat contradicţii, s-au prevăzut şi

mici intervenţii culturale directe — inoculări de precepte, doctrine, ideologii...

— Strict limitate şi aprobate din timp de comisia pentru deontologie — preciză informatorul pentru ordine şi disciplină.

În timp ce aparatura automată selecta imagine după imagine, informatorul ştiinţific continua explicaţiile. Fiinţele de pe E-43 avansaseră uluitor de rapid. Li se programase cultul contrazicerii în gradul cel mai înalt, într-atîta încît ajunseseră pur şi simplu obsedate de dorinţa de a se dovedi mai deştepte, mai pricepute, mai puternice, de a se depăşi unele pe altele, în cadrul unor nesfîrşite confruntări. Era suficient să afle că undeva s-a realizat o nouă descoperire că se şi repezeau să demonstreze că ea nu-i valabilă decît cel mult în situaţii cu totul particulare...

— Şi reuşeau, bineînţeles — rîse Sath.

— Fireşte! Dar, ceea ce-i mai important, reuşeau extrem de repede. Apoi o luau de la capăt cu o altă descoperire. Pe de altă parte, nu-i interesa nici un adevăr atîta vreme cît cineva nu era gata să-şi dea viaţa pentru a demonstra contrariul său. Aritmetica lor a bătut pasul pe loc pînă ce un curent filozofic avînd drept deviză „unu şi cu unu niciodată nu fac doi” şi-a numărat primii martiri, ucişi cu pietre de o mulţime indignată de conservatori. Din păcate, progresul rapid a fost plătit cu nenumărate suferinţe; spiritul exagerat de contrazicere i-a dus la războaie nesfîrşite ca şi la inegalităţi şi frustrări de tot soiul. Fiinţele de pe E-43 nu concepeau, între altele, decît un singur mod glorios de a-şi încheia existenţa — moartea violentă pentru un crez; şi au reuşit să facă din acest mod una dintre cele mai importante cauze de deces. Au izbutit să-şi pîrjolească planeta cu ajutorul armelor nucleare încă în urmă cu cincizeci de generaţii. Au fost suficient de

inteligenţi pentru a supravieţui (caz rar), desigur, în grupări mărunte şi răzleţe, şi suficient de nebuni pentru ca s-o ia de la capăt... Informatorul prospectiv aprecia că în două sau trei generaţii exista o şansă de 90% ca să-şi facă planeta bucăţele, graţie noilor arme sub-nucleonice la care lucrau de zor.

— Ce facem? Modificăm programul sau.... îi lăsăm? întrebă uşor preocupat asistentul Belth.

Şeful transmise problema coordonatorului central. Decizia urma s-o ia mai tîrziu, în posesia tuturor informaţiilor necesare. Nu-i plăcea să-şi suprasolicite complexul de creiere dacă nu era strict necesar şi, în plus, avea bunul simţ de a nu se crede competent în orice. Ştia de altfel că coordonatoarele, în ciuda puterii lor uriaşe de a raţiona, vor avea nevoie de mai mult timp ca să ajungă să examineze toate datele şi să propună soluţii.

În programele destinate culturilor E-44, E-45 şi E-46 s-a introdus ceva mai puţin spirit de contrazicere, dar ceva mai multă credinţă în şefi şi în logica matematică. Rămînerea lor în urmă comparativ cu E-43 era evidentă, în schimb şi numărul războaielor a fost mai redus. Sath părea frămîntat de un amalgam de mulţumire şi nemulţumire:

— Interesant! Foarte interesant! Păcat că lotul e prea mic; statistic nesemnificativ. Dar dacă cei de sus n-au vrut să ne dea mai multe fonduri, asta e!... Următorul!

— Cu E-47, reluă întrucîtva încurcat asistentul Belth, e o poveste... Era poate cel mai frumos experiment din toată sera. Pregătisem un program echilibrat; în mod normal, la ora actuală puteau fi pe primul loc. Luaseră un start excelent, ca apoi, din motive nu prea clare, să înceapă să bată pasul pe loc ori să progreseze enervant de lent...

— Înregistrează o rămînere în urmă de circa patruzeci de generaţii, faţă de primele extrapolări — completă informatorul prospectiv.

— Oh! se îngrozi Sath. Şi care-i totuşi cauza?

— Datele par să indice că în primul rînd e ceva în neregulă cu religiile... începu informatorul ştiinţific, dar se opri

respectuos când recepţionă intenţia asistentului Belth de a continua expunerea.

— Să spun drept, pur şi simplu nu înţeleg! Cunosc şi eu, bineînţeles, care e rolui propagandei religioase în dirijarea unor minţi insuficient evoluate către o direcţie dorită, însă tuturor experimentelor din lotul „contradicţiile sînt motorul progresului”, deci şi experimentului E-47, li s-a programat exact aceeaşi religie — aceea cu zeii care se contrazic veşnic între ei, se înşală, se războiesc, se răstoarnă de la putere, uneori se mai şi

omoară… Peste tot a dat rezultate excelente… anomaliile au apărut numai la E-47… aparent fără nici o cauză sesizabilă…

Asistentul ezită cîteva clipe a neputinţă, răgaz suficient pentru ca informatorul pentru ordine şi disciplină să intervină discret:

— Dacă îmi permiteţi… Am depistat eu care-i cauza… Pur şi simplu programele destinate culturii E-47 au fost schimbate în urma unei intervenţii externe neautorizate. E un caz foarte grav, aşa că mi-am permis să întocmesc un raport detaliat. Deţin peste două sute treizeci de mii de înregistrări, care s-ar putea constitui în tot atîtea capete de acuzare…

Se iscă o rumoare rar întîlnită în analele laboratorului.

— Şi nu ne-ai spus nimic! se indignă informatorul ştiinţific.

— Ştiţi foarte bine că programele mele conţin obligaţia să păstrez în orice împrejurare secretul asupra investigaţiilor, răspunse modest informatorul pentru ordine şi disciplină. Acum însă pot să vă spun că vinovatul este tînărul nostru laborant Yahoo, care a încălcat grav etica cercetării şi legea de neintervenţie, impunînd din proprie iniţiativă experimentului E-47 un program diametral opus obiectivelor urmărite…

— Dar ce căuta Yahoo la lotul ăsta? se burzului şeful. Dacă nu mă înşeală memoria auxiliară, individul ăsta lucrează la culturile din grupa următoare, la cele care au drept principiu de bază că „totul a fost programat perfect, deci nu e nevoie de contradicţii”…

— Aşa e! La mijloc a fost însă un pariu!

— Pariu?! Într-o lucrare atît de serioasă ca a noastră?! De necrezut! Şi ce pariu, mă rog?

— Yahoo susţinea că la lotul său, dacă „totul a fost programat perfect”, evoluţia va

fi mai rapidă decît la un lot cu „contradicţii”...

O undă de consternare înfioră asistenţa. Nimeni nu se aşteptase ca laborantul să fie chiar atît de stupid... Acel „perfect” nu era, bineînţeles, decît cea mai bună soluţie găsită de creierelc învăţaţilor şi ale coordonatoarelor; or, aceste creiere, oricît ar fi fost de multe şi de mari, erau

foarte departe de puterea însumată a tuturor minţilor dintr-o societate, fie ea şi „de seră”...

— A făcut prinsoare cu un alt laborant, cu Abadeu — continuă informatorul — şi se fixaseră pe E-47 şi E-60 pe care le luaseră drept culturi martor. A venit desigur şi momentul în care Yahoo şi-a dat seama de greşeala făcută. Şi ce credeţi că a comis atunci pentru ca să nu piardă rămăşagul? A inversat pur şi simplu, în taină, programele de propagandă religioasă de la cele două culturi, ca şi alte cîteva programe care i s-au părut mai importante. Ştiţi, desigur, la culturile de tipul „totul a fost programat perfect” se folosesc, în mod firesc, religii cu un singur dumnezeu, şi el perfect... A profitat de un moment de neatenţie a personalului din laborator, într-o zi în care pauza de prînz coincidea cu revizia coordonatoarelor şi informatoarelor. A pierdut însă din vedere că, prin construcţie, terminalele mele sînt peste tot şi nu dorm niciodată...

Aici informatorul pentru ordine şi disciplină se opri, arborînd o vagă nehotărîre.

— Nu-ţi fă probleme — îl linişti Sath — n-are rost să te jenezi; în fond, asta ţi-e meseria...

— O, nici vorbă! Mă gîndeam doar că există nişte precedente — semeni de-ai mei demontaţi definitiv sub diverse pretexte...

— Fii pe pace! Doar eşti sub protecţia mea... Ce naiba! am ajuns să ne temem pînă şi de laboranţi?

— Nu uitaţi de cine a fost recomandat... mai îndrăzni informatorul.

— Lasă că o să-i explic personal! Poţi să-i dai drumul! Rezumă-ne esenţialul!

— Păi... în mod normal simpla inversare de programe n-ar fi trebuit să aibă efecte atît de dramatice. Ştiţi, el schimbase doar

programele primare; cele secundare, terţiare etc. erau deja bine consolidate; ca să le schimbe şi pe astea i-ar fi trebuit prea mult timp. Atunci lui Yahoo i-a venit ideea să realizeze, în compensaţie, tot pe furiş, evident, cîteva „întrupări” pe E-47 ca propovăduitor de religii. În timpul acestor întrupări le-a zis celor de acolo că există un singur dumnezeu şi, de la caz la caz, le-a mai zis fie că el este acela, fie că e un colaborator apropiat al său. A încercat să-i convingă că în Univers totul e rînduit

perfect, că deci E-47 este „cea mai bună dintre lumile posibile” şi că toate mizeriile au fost anume create spre binele lor... Atunci cînd, mai tîrziu, ajunsese să se încurce în propriile sale afirmaţii, a admis că mai apar uneori şi neajunsuri, dar că ele se trag numai şi numai de la... ăăă... că dumneavoastră vă vîrîţi coada (chiar aşa zicea) ori de la faptul că, la început de tot, aţi comis „crima” să oferiţi primilor indivizi darul înţelepciunii, capacitatea de a deosebi răul de bine...

— Şi cei de pe E-17 i-au crezut toate balivernele?! se îngrozi Sath.

— Din cauza programelor schimbate... La început a mers mai greu; şi-a susţinut partizanii şi cu forţa... Le-a dat şi o listă de propoziţii în care trebuiau să creadă cu toţii. Zicea că lista aceea conţine „adevărurile absolute şi ultime”...

— Ce adevăruri?!! izbucni Sath. Asta-i una dintre cele mai mari tîmpenii pe care le-am recepţionat în toată existenţa mea...

— Am reprodus textual... A mai lăsat să se înţeleagă că o dată ce programarea este perfectă, e mai bine ca locuitorii de pe E-47 să se ocupe mai puţin de inteligenţa lor... să creadă şi să rămînă săraci cu duhul dacă vor să fie fericiţi...

— Asta explică o dată în plus rămînerea în urmă, se însufleţi brusc informatorul ştiinţific...

— ...Le-a spus că orice îndoială, orice părere contrară cu lista de „adevăruri”, vine de la aşa-zisul „spirit care neagă totul”... Dacă îmi permiteţi, făcea aluzie la dumnea-voastră... uneori vă punea chiar şi coarne...

— Aşa deci...

— Şi, printr-o reacţie în lanţ, o mulţime de capete încoronate l-au copiat: ziceau că sînt unşii acelui unic dumnezeu şi că posedă prin aceasta şi infailibilitatea lui... Norocul experimentului este că Yahoo e un laborant

începător şi nu foarte inteligent, drept pentru care a şi făcut o mulţime de greşeli...

Sath simţea cum i se umflă creierele — treptat, unul după altul. Porunci aspru informatorului:

— Ajunge! M-am lămurit! Luăm o pauză!

Coordonatorul medical începuse deja să-i administreze sedative. Încă două-trei istorii de astea şi va avea nevoie, te pomeneşti, de o nouă perioadă de refacere...

În timp ce lui Yahoo i se întocmeau formele pentru o lungă detaşare disciplinară la secţiile exterioare de compactat filamente subcuantice, Satîi încă mai continua să bombăne în gînd:

— Auzi deşteptul!... Infailibil!... Auzi!... Adevăruri absolute şi ultime!...

Bogdan Ficeac

INOROGUL

Rezemat de trunchiul unui pin, Dennyson armă carabina.

Zgomotul rece se răsfînse printre copaci, pierzîndu-se rapid. Se mai auzi zborul unei păsări speriate, apoi tăcerea redeveni la fel de profundă. Asculta încordat. Pădurea încremenise, aerul părea de sticlă, nici un foşnet nu se desluşea, nici o adiere nu înfiora tufele de arbuşti.

O undă de nelinişte îl străbătu, repede înăbuşită. Nu, nu era teamă ceea ce simţea. Dimpotrivă, părea o chemare căreia nu i se putea împotrivi, venită din adîncul pădurii, o chemare parcă spre o fericire încă necunoscută, pură, fără nici o umbră de ameninţare. Şi totuşi nu reuşea să-i priceapă sensul. Alungă îndoielile. Intuiţia lui de vînător profesionist nu-l trădase niciodată.

Reluă drumul urmărind cu privirea amprentele acelor copite uimitor de fine imprimate în cetina uscată a potecii. Le cerceta din obişnuinţă, deşi acum ajunseseră inutile. Simţea, ştia că irezistibila chemare îl călăuzeşte. Se făcea tot mai intensă pe măsură ce înainta, îi accentua starea de beatitudine, îl ameţea.

Grăbi pasul, faţa îi ardea, ochii începură să-i strălucească dilataţi. Ridică privirea şi abia acum observă că pădurea devenise de-a dreptul feerică. Pini uriaşi îşi desfăceau

coroanele la zeci de metri înălţime, dinspre cerul înalt, de un albastru intens, coborau draperii nesfîrşite de raze, făcînd să scînteieze diademele de rouă ale tufelor de ferigi activînd firele fine de argint ce pluteau în aer, răspîndind liniştea aceea adîncă, senină, prevestitoare de miracole.

Deodată copacii începură să se rărească sugerînd apariţia unui luminiş.

Senzaţia de fericire i se accentuă brusc. Începu să alerge, ferindu-se instinctiv de ramurile ce îi barau calea, lăsîndu-se zgîriat de ţepii tufelor de arbuşti fără să simtă durerea. Nimic nu-l mai putea opri. Ştia, era sigur că-l va întîlni aici.

Şi, într-adevăr, cînd pătrunse în luminiş îl văzu.

Era neasemuit de frumos. Învăluită de razele soarelui, pielea lui albă, catifelată, tremura peste muşchii încordaţi părînd că emană ea însăşi lumină. Avea coama lungă, aurie, răsfirată rebel peste grumaz, picioarele suple, cu glezne fine, dar puternice, capul cu nări fine, fremătătoare şi urechi ascuţite. Dar podoaba lui cea mai de preţ era cornul răsucit din frunte care strălucea intens, de aur.

Inorogul nu se speriase. Îşi aţintise ochii mari, adînci şi umezi asupra lui şi aştepta.

Fără să-şi dea seama, Dennyson scăpă carabina din mînă. Pentru el acum nu mai exista nimic în jur în afara inorogului şi a fericirii aceleia lăuntrice, profunde, cum nu mai simţise niciodată.

Căzu în genunchi...

*

— Al dracului cretin! — înjură Carlsen zgîlţîindu-l de umeri, apoi se depărta puţin şi îl lovi scurt, cu sete, peste faţă.

Un fir subţire de sînge apăru în colţul buzelor zdrenţuite şi Dennyson păru că-şi

revine. Privirile lui îşi pierduseră fixitatea şi urcau acum lent spre faţa celui care îl lovise. Era încă ameţit şi îl recunoscu greu.

Întrebă abia şoptit:

— Unde e?...

Carlsen fierbea. Se înroşise la faţă şi începuse să strige, pradă unui teribil acces de furie:

— Unde să fie?! A fugit, înţelegi, a dispărut, s-a evaporat! Ce, credeai c-o să rămînă aici de dragul tău, să te vadă cum stai ca o vită în faţa lui şi suspini? Nu, domnule Philip Dennyson, nu, el a şters-o liniştit, fără probleme, prin faţa ochilor tăi leşinaţi. Cretinule! De ce n-ai tras? Îţi dai seama cît am fi luat pe el?! Numai cornul de aur valorează o avere! Eram bogaţi, înţelegi, eram bogaţi...

O tuse violentă îl cuprinse şi nu reuşi să continue.

Între timp, Dennyson se ridicase în picioare şi îşi culese carabina. Îl lăsă pe Carlsen să se calmeze şi vorbi rece, uşor iritat:

— Este ultima oară cînd îţi mai suport accesele astea de isterie. Data viitoare s-ar putea să te liniştesc rapid şi definitiv. N-am putut să vînez inorogul. O forţă mai presus de voinţa noastră îl protejează. Nu ştiu cum aş putea să ţi-o descriu şi nici n-am chef să mă obosesc degeaba.

Tăcu enervat de faptul că fusese obligat să ofere explicaţii.

Se aplecă să-şi scuture acele uscate de pin de pe pantaloni.

Carlsen stătea întors cu spatele la el şi-şi muşca nervos, mecanic, buza de sus. Îşi stăpînea cu greu furia.

Deodată Dennyson încremeni şi un zîmbet fugar îi ilumină faţa. Se uită la celălalt, ezită pentru o clipă, apoi se hotărî şi rosti cu o voce egală, aparent indiferentă:

— Am un plan. Dacă va reuşi, ne va aduce mai mulţi bani decît ai visat vreodată. Să mergem!

Porni spre locul în care lăsaseră camioneta fără să privească înapoi.

*

La „Anaconda” nu erau decît trei mese ocupate. Barmanul moţăia la tejghea toropit de căldura amiezei. Un ventilator anemic, montat în tavan, producea singurul zgomot din încăpere. Prin uşa deschisă la perete se vedea şoseaua de asfalt pustie la ora aceasta. Dincolo de ea, clădirile cu etaj păreau că tremură în aerul de sticlă topită.

Treptat, de afară se auziră păcăniturile unui motor hîr- buit şi pe şosea apăru o limuzină roşie, zăngănindu-şi tăblăria. Coti

scurt şi opri undeva lîngă peretele localului. Se auzi o portieră trîntită şi, după cîteva secunde, în uşă apăru un bătrîn scund, scheletic, în haine uzate. Sub pălăria cu boruri largi, ochii îi jucau vioi. Se opri şi îşi roti privirea prin încăpere. Descoperi imediat la masa de sub oglinda imensă, atîrnată de perete, silueta bondoacă, îndesată, cu claia de păr roşu şi barba încîlcită a lui Carlsen care stătea în faţa a două halbe de bere cu tînărul brunet, înalt şi suplu, cu cartuşiera petrecută în diagonală peste haina de piele, care era Dennyson.

Îl aşteptau. Un rînjet prietenesc se lăţi pe faţa uscată a bătrînului. Strigă vesel, încă din uşă:

— Salutare, băieţi! Îmi pare bine că v-aţi adus aminte de bătrînul Frankie.

Se aşeză la masă uitîndu-se dispreţuitor Ia halbele de bere şi se întoarse spre barman:

— Hei, Jimmy, un rachiu dublu! Din ăla de sub tejghea.

Barmanul dădu din cap zîmbind şi-i pregăti paharul, Bătrînul îi privi din nou pe cei doi. Vocea îi coborî aproape în şoaptă:

— Cum a mers? L-aţi prins?

Dennyson răspunse morocănos:

— Nu. Nu poate fi împuşcat. Degeaba mă priveşti aşa, nu-l pot ucide. Ca să spun drept, nici nu mai vreau...

— Eşti nebun?! — serîşni bătrînul. Vrei să ni-l sufle alţii de sub nas?

Se opri cînd barmanul îi aduse paharul. Îl bău pe nerăsuflate şi îşi şterse gura eu mîneca hainei. Continuă mînios:

— Începe să-mi pară rău ca v-am vîndut tocmai vouă pontul.

Dennyson îl întrerupse:

— Nu te grăbi, Frankie, lasă-mă să termin. Voiam să spun eă nu trebuia să-l omorîm. Dacă ne închiriezi partea ta din

pădure, în cîteva luni vei cîştiga de zece ori mai mult, fără să mişti un deget.

Bătrînul se posomorî.

— Cîteva luni?! Pînă atunci se află de el în zece districte. Vor veni cu miile aici...

— Asta şi vreau. Crede-mă, închiriază-ne pădurea şi n-o să-ţi pară rău.

Frankie se lăsă moale pe scaun. Vorbi alb:

— Nu pot. Nu mai este a mea.

Carlsen se repezi peste masă, vărsînd halba de bere şi îl prinse de reverele hainei.

— Ascultă, hodorogule, pe noi nu ne duci!

Bătrînul îi desprinse mîinile şi îşi aranjă haina. I se adresă lui Dennyson, ignorîndu-l pe celălalt:

— Am închiriat-o aseară.

— Cui?

— Unui străin. Nu ştiu de unde a picat, nu l-a mai văzut nimeni prin oraş. Cînd m-am pomenit cu el în uşă, mi s-au înmuiat picioarele. Credeam că e un strigoi. Şi Kud a simţit ceva. S-a zbătut în lanţ şi a urlat tot timpul cît a stat la mine. Mi-a dat o grămadă de bani.

— Unde stă?

— I-am închiriat şi cabana de lîngă lac. Oricum n-o foloseam.

— Crezi că am putea aranja ceva cu el?

— Dracu' ştie. Numai cînd îmi aduc aminte de privirea lui încep să transpir.

Carlsen se porni pe rîs.

— Te-ai ramolit, moşule.

Bătrînul nu-i dădu atenţie. Se ridică de la masă,

— Încercaţi totuşi. N-aveţi ce pierde.

*

Lăsară camioneta pe drum, în faţa porţii larg deschise. Cabana se afla pe coasta dealului, la umbra unor brazi uriaşi. În spate, lacul strălucea incendiat de ultimele raze ale soarelui. Se întuneca repede,

Înaintară. La marginea platformei bătătorite din faţa casei, în partea opusă acesteia, se afla un şopron dărăpănat.

Carlsen se opri şi-l prinse pe Dennyson de braţ.

— Uite, acolo, în şopron...

Ceva strălucea palid, albăstrui, printre scîndurile desprinse ale peretelui. Voiră să cerceteze mai îndeaproape, dar o voce baritonală îi opri, făcîndu-i să tresară.

— Pe mine mă căutaţi?

În pragul cabanei apăruse un bărbat neobişnuit de înalt, într-un costum negru, elegant. Faţa măslinie nu i se desluşea bine în obscuritatea serii. Numai ochii îi strălu-

ceau fascinanţi. Coborî treptele şi veni spre ei.

Dennyson înaintă şi el şi i se adresă uşor crispat:

— Am venit să vă propunem o afacere.

— Ascult.

Dennyson se opri nehotărît. Aştepta ca străinul să-i invite în casă. Dar, cum celălalt nici nu se gîndea să facă un astfel de gest, se hotărî să continue.

— E vorba de pădurea de la Colţii Pumei. Am vrea s-o închiriem.

Ochii străinului străluciră.

— Sînt de acord.

Vînătorul rămase blocat. Nu se aşteptase atît de repede la un astfel de răspuns. Carlsen stătea şi el cu gura căscată. Străinul reluă grăbit:

— Vă voi trimite actele mîine dimineaţă.

Dennyson îşi reveni primul.

— Bine, dar n-am stabilit în ce condiţii...

— Gratis.

— Nu înţeleg...

— Am zis că v-o închiriez pe gratis. Nu mă interesează banii. Vreau doar să am acces liber ori de cîte ori doresc să mă plimb pe acolo. Ei, ce ziceţi?

— S-a făcut!

— Bine. Cred că putem încheia aici discuţia noastră.

Cei doi înţeleseră că trebuie să plece. Salutară scurt şi se întoarseră spre locul în care îi aştepta camioneta, în dreptul şopronului se uitară din mers, cu atenţie, printre stinghiile rupte. Zăriră porţiuni translucide, de un albastru luminiscent, ce s-ar fi încadrat perfect într-o sferă cu diametrul de cîţiva metri. Nu încercară să se apropie mai mult, deşi curiozitatea îi măcina. Simţeau prezenţa apăsătoare a străinului, care rămăsese pe loc urmărindu-i cu privirea şi nu voiau decît să dispară cît mai repede din apropierea lui.

Căţărat pe o scară înaltă, dublă, în faţa porţii masive de lemn ce bara drumul, Carlsen tocmai terminase de pictat ultima literă de pe pancarda în arc de cerc. Îşi reciti satisfăcut opera: „REZERVAŢIA: INOROGUL ALB”.

Strigă spre Dennyson, care afişa pe peretele exterior al gheretei din stînga intrării regulamentul de ordine internă şi tarifele pentru vizitatori.

— Hei, Phil, ce zici? nu sînt un pictor formidabil?

Dennyson îşi părăsi lucrul şi veni în faţa porţii privind în sus către el. Zîmbi mulţumit:

— A ieşit la fix. Haide, coboară. Trebuie să întindem de-a lungul gardului firele de la sistemul de avertizare.

Carlsen deveni brusc serios:

— Chiar crezi c-o să iasă ceva? Am făcut o grămadă de datorii…

— Aşteaptă pînă mîine.

Se întrerupse şi privirǎ de-a lungul drumului. Se auzea păcănitul unui motor arhaic şi dinspre oraş apăru camioneta roşie a lui Frankie. Opri în faţa porţii într-un nor de praf. Bătrînul ieşi vesel din cabină şi le arătă cîteva ziare.

— A apărut anunţul, băieţi. De mîine să vă ţineţi! Deja în oraş au început să apară roiuri de muşterii.

Privi firma nou-nouţă şi se întoarse spre Dennyson.

— Eşti un băiat deştept, Phil. Ai avut o idee de milioane. Păcat că nu mi-a venit mie mai înainte.

*

În cîteva luni orăşelul devenise neîncăpător. Un şuvoi de maşini se revărsa pe şoseaua districtuală de dimineaţă pînă seara. Pe marginile drumului de pădure ce ducea spre poarta rezervaţiei apăruse un imens camping. Limuzine, camionete, microbuze, rulote, corturi, răsăriseră pretutindeni. Oamenii aşteptau să le vină rîndul pentru a vizita rezervaţia şi, cu puţin noroc, pentru a putea întîlni acea fiinţă unică, miraculoasă, ce devenise o prezenţă zilnică pe primele pagini ale ziarelor şi în emisiunile de televiziune: Inorogul Alb. Între timp cumpărau insigne, şepci, tricouri, medalioane, statuete, pixuri, plase, toate cu minunatul animal în felurite ipostaze, se amuzau în circurile ambulante sau la pavilioanele de distracţii, asistau la conferinţele diferiţilor savanţi veniţi aici special pentru a studia comportamentul inorogului, participau la carnavalurile de seară, ascultau concertele unor formaţii sosite de la mii de kilometri pentru a cînta melodii închinate fanscinantei apariţii, se fotografiau pe copii excelent executate, sau

cumpărau casete pe care era înregistrat nechezatul inorogului. Totul aici era organizat prin bunăvoinţa domnului Philip Dennyson, tînărul şi energicul preşedinte al Companiei „Inorogul Alb” şi cetăţean de onoare al oraşului. El putea fi văzut în fiecare după-amiază la masa ce îi era rezervată în salonul restaurantului „Cornul inorogului” — fost „Anaconda”, unde se întîlnea cu vechi prieteni sau cu diverşi oameni de afaceri. Cîte- odată venea aici şi Carlsen, asociatul său, dar destul de rar, el trebuind să coordoneze direct activitatea oamenilor
din Corpul de ordine şi supraveghere. Şi acest lucru nu era uşor, mai ales de cînd preşedintele hotărise, din lipsă de spaţiu, să permită camparea chiar în incinta rezer- vaţiei. Bineînţeles, contra unei taxe piperate. Uneori Dennyson regreta această decizie, mai ales cînd vedea cum pădurea începe să se urîţească sub povara cutiilor de conserve şi a gunoaielor împrăştiate peste tot, sufocată de gazele de eşapament, arsă în incendii provocate din neglijenţă. Dar profiturile realizate erau imense. O altă problemă ce îi dădea mult de lucru lui Carlsen era datorată celor care reuşeau să întîlneaseă inorogul şi rămîneau apoi vrăjiţi, imobilizaţi de fericire, incapabili să se mişte ore în şir, ameninţaţi să moară dacă nu erau depistaţi la timp. Pentru mulţi dintre aceştia inorogul devenise un drog la eare nu mai puteau renunţa. Mai erau apoi bolnavii aduşi aici de familiile disperate în nădejdea unor vindecări miraculoase. Se zvonise că vederea inorogului, starea aceea sublimă de fericire, ar reda sănătatea celor bolnavi de reumatism, icter, boli de piele, paralizie, ulcer şi chiar unele forme de cancer. Se cunoşteau cazuri reale, studiate şi de medici, ale unor bolnavi consideraţi

irecuperabili, care s-au vindecat la vederea inorogului.

Bob Hammond consemnase toate acestea în rapoartele zilnice pe care le trimitea la centru, dar nu reuşise încă să descifreze misterul legat de apariţia inorogului. Iar presiunile superiorilor săi deveneau tot mai puternice. Fenomenul de aici, prin amploarea pe care o luase, devenise o „problemă naţională”, după cum se exprimase recent un personaj sus-pus şi se cerea elucidată cu maximă urgenţă.

Pe neaşteptate, evenimentele începură să se precipite într-o după-amiază cînd Carlsen năvăli în salonul de la „Inorogul Alb”, îi şopti ceva la ureche lui Dennyson şi plecară urgent, amîndoi, fără nici o explicaţie.

*

Trecură de cordonul oamenilor de pază şi Carlsen opri camioneta după un scurt slalom printre copaci. Săriră din maşină apropiindu-se cu precauţie. Inorogul încremenise cu picioarele uşor depărtate, rigide, cu capul aplecat şi ochii ficşi, sticloşi, aţintiţi undeva în pămînt. Pielea îi devenise de un alb murdar, iar cornul din frunte nu-i mai strălucea; devenise un corn de vită obişnuit. Se apropiară de el nestingheriţi, fără să mai simtă undele de fericire.

— Ce ţi-am spus? Ne-am nenorocit — vorbi Carlsen cu necaz.

Dennyson nu răspunse. O durere surdă i se cuibări în piept. Se apropie de inorog şi îi puse mina pe grumaz. Pielea era rece şi dură. Încercă să-i mişte, dar nu reuşi.

— Degeaba, e ţeapăn — vorbi Carlsen şi îl lovi cu bocancul la încheietura piciorului din faţă.

Lovitura fusese deosebit de dură şi, probabil, într-un punct sensibil. Văzură cum, încet, piciorul se îndoaie şi animalul

începe să se încline spre ei. Săriră în lături înainte de a-i prinde sub el. Corpul inorogului se izbi cu un zgomot surd de pămînt şi pielea îi crăpă în mai multe locuri. Speriaţi, îngenunchiară lîngă el cercetîndu-l. Din crăpătura de pe grumaz, cîteva circuite electronice căzură pe jos şi un lichid gălbui, vîscos, curgea într-un firişor subţire.

Zgomotul unor paşi îl făcu pe Carlsen să înşface carabina şi să se întoarcă brusc spre noul venit.

*

— Nu trage! Sînt agent federal!

Bob Hammond înaintă arătîndu-le insigna. Cei doi îl priveau muţi alături de rămăşiţele inorogului.

— Ce s-a întîmplat? — întrebă agentul. Nu primi nici un răspuns.

Se apropie de corpul animalului şi îl studie cu atenţie, apoi culese cîteva piese metalice pe care le cercetă îndelung. Mormăi ca pentru sine:

— S-ar părea că este un ciberid.

— Un ce? — întrebă Dennyson încercînd zadarnic să priceapă sensul cuvîntului.

— Un ciberid. Probabil un model experimental. Tehnologia prin care a fost construit mi se pare foarte avansată. Voi trebuie să ştiţi mai bine de unde a apărut aici.

— Te înşeli. Sîntem pe dinafară în chestia asta.

— N-aş crede. Eşti preşedintele companiei.

— Asta-i altă treabă. A fost bafta noastră că l-am întîlnit primii. De fapt Frankie l-a văzut întîi şi ne-a

vîndut pontul. Voiam să-l vînăm pentru cornul ăsta de vită pe care îl credeam de aur, dar nu ne-a mers. Atunci mi-a venit ideea cu rezervaţia şi am dat lovitura. Drept să spun, puţin mi-a păsat de unde a venit animalul.

— Gîndeşte-te bine! Trebuie să fi fost un amănunt deosebit la început.

Dennyson nu părea să-şi amintească. Deodată, Carlsen îl prinse de braţ.

— Străinul, Phil. Aproape am uitat de el.

Bob prinse ideea din zbor.

— Care străin?

— Cînd a apărut inorogul — explică surescitat Carlsen — a picat în oraş şi un străin care a închiriat pădurea de la Frankie şi apoi ne-a dat-o nouă. Gratis.

— Unde stă? întrebă Bob ridicîndu-se în picioare.

— În cabana de lîngă lac.

— Să mergem!

Cabana era părăsită, cu uşile vraişte. Înăuntru, praful gros şi pînzele de păianjen intacte mărturiseau că nimeni nu locuise aici de foarte mulţi ani.

— Să mergem la şopron — propuse Carlsen. Cînd am fost ultima dată aici strălucea ceva în el.

Se îndreptară toţi trei într-acolo. Uşa într-o balama se deschise scîrţîind. Şopronul nu avea acoperiş. Era doar o îngrăditură de scînduri rupte, complet goală.

— A dispărut — remarcă înciudat Carlsen.

Bob nu-i răspunse. Păşi înăuntru cercetînd pămîntul şi se opri simţind cum i se accelerează pulsul. Pe jos, dispuse în vîrful unui triunghi echilateral cu latura de peste doi metri se aflau trei cercuri adînc imprimate în pămînt. Un corp deosebit de greu stătuse aici. Între cercuri, la mijlocul distanţelor, locul era mai închis la culoare şi crăpat, semn că a fost supus unor temperaturi uriaşe.

Dennyson şi Carlsen se apropiară şi ei privind urmele.

Vocea lui Dennyson tremura:

— A fost o farfurie zburătoare?

— Nu ştiu — răspunse Bob îngîndurat. Aşa s-ar părea.

— De unde să fi venit?

— Asta chiar că nu pot să-ţi spun.

— Crezi că el a adus inorogul?

— Posibil.

— De ce? Nu văd nici o legătură?

Agentul rămase pe gînduri. Dennyson insistă:

— Tu vezi vreuna?

— S-ar putea. Voia probabil să studieze psihologia umană la contactul cu un fenomen complet neobişnuit şi straniu. Nu ştiu, e doar o ipoteză. Poate că acest experiment este o etapă obligatorie în pregătirea unui contact direct între civilizaţia noastră şi a lor.

— Se va întoarce?

Bob nu răspunse. Cercetă iarăşi urmele, apoi îşi ridică privirile spre înălţimea de azur a cerului. Rosti într-un tîrziu cu vocea răguşită:

— Sper. Şi mi-aş dori să prind momentul.

— Noi ce trebuie să facem acum?

Agentul îl privi zîmbind.

— În primul rînd trebuie să recuperăm corpul inorogului. Mîine vor veni specialiştii să-l studieze. Apoi, bineînţeles, trebuie să închizi rezervaţia. Jocul s-a terminat.

*

Cînd angajaţii companiei se apropiară cu camioneta de locul de unde trebuiau să ridice rămăşiţele inorogului, văzură deodată printre coroanele copacilor o sferă albastră înălţîndu-se rapid spre cer. Dispăru într-o fracţiune de secundă. Uimiţi îşi continuară drumul, dar odată ajunşi la destinaţie, nu mai găsiră corpul inorogului. Doar cîteva pete de lichid gălbui se evaporau rapid pe frunzele uscate şi, ceva mai departe, trei urme adînci, circulare, apăruseră în mijlocul unei porţiuni de pajişte arsă.

Şi, ce era mai ciudat, deodată simţiră ultimul val de fericire din pădurea aceea cum le inundă sufletul. Se pomeniră rîzînd veseli, fără motiv.

Erau fericiţi...

Silviu Genescu

ÎNTR-O ZI, CURÎND...

Exista de sute de milioane de ani şi gravita undeva între ultimul şi penultimul braţ al galaxiei. Un cîmp magnetic suficient de puternic îi oferi şansa de a avea o formă aproximativ lenticulară. În fiecare clipă a existenţei sale era străbătut de emisiunile radio şi T.V. a mai bine de un milion de civilizaţii care habar n-aveau una de alta. Îi trebuiră cîteva secole ca să decodifice semnalele, la un moment dat le găsi interesante şi începu să le înregistreze, devenind astfel cel mai sofisticat video-recorder din toată galaxia.

Emitea modulat pe comoda lungime de undă de 21 cm şi, ca să nu bată la ochi, lansă în spaţiu întregul evantai din spectrul luminii vizibile. Era catalogat de cel puţin zece mii de civilizaţii care-i interceptaseră emisia fără să-l considere altceva decît un banal obiect cosmic.

Două civilizaţii mai agresive, aflate în vecinătatea lui, îl luară ca punct de referinţă în navigaţie, iar el, ca bun vecin ce era, se prefăcu că ignoră războiul furibund izbucnit între ele. Descifră cele cîteva miliarde de coduri care protejau comunicaţiile celor două civilizaţii în cîteva zile. Din punctul lui de vedere, erau pur şi simplu infantile. Ascultă şi înregistră pălăvrăgeala lor belicoasă pînă în momentul cînd adversarii îşi dădură unul altuia lovitura de graţie.

Dacă ar fi putut, ar fi zîmbit dispreţuitor. Nu putea şi era conştient şi de alte imposibilităţi de moment. Dar ştia să aştepte.

Uşa de la cabina de comandă era deschisă şi cîteva sisteme în funcţiune se auzeau ca un vuiet depărtat. Pentru o ureche de profan suna uniform, ca duduitul unei maşini bine unse; dar nu era o singură maşinărie sau un vînt firav răscolind ierburile. Tomas putea distinge cel puţin 20 de sisteme în funcţiune în acel moment. Stătea în faţa consolei calculatorului urmărind datele afişate. Printre coloanele de cifre îşi vedea figura uşor deformată de curbura ecranului. Era singur.

„De ce — bătu el pe claviatură — am senzaţia unei prezenţe străine în apropierea mea?” Voise să înlocuiască „o prezenţă” cu „o persoană”, dar în ultima clipă, inerţial textul conceput înainte se impusese momentului. De fapt, enunţul n-avea nici o importanţă. Cunoştea răspunsul dinainte. Urmări din nou coloanele de simboluri. Era răspunsul oficial. Erau parametrii lui biologici din acel moment. Întrerupse afişarea. Cineva care într-adevăr s-ar fî aflat lîngă el ar fi adăugat şi ceva împăciuitor. Reţinuse: SUPRAEXCITARE SENZORIALA. Nimic anormal. Se întîlnise cu starea asta cu ani în urmă. În camera tăcerii. Pe atunci îşi petrecea timpul citind sau scriind scrisori patetice pentru Christa şi uneori se întrerupea ca să întrebe cît este ceasul pe cineva care ar fi trebuit (aşa simţea) să fie lîngă fotoliul lui.

Pe ecranul cenuşiu degetele-i urmau linia obrazului suprapunîndu-se peste luminile şi umbrele incerte din care se desprindea conturul feţei lui. Ca o imagine ieşind din ceţurile memoriei.

Era a treia zi din gardă, în ziua precedentă făcuse obişnuita verificare a sistemului principal şi a sistemelor eare asigurau cele 83 de capsule criogenice unde se aflau ceilalţi din echipaj, vegetînd fără să aibă habar de timpul care trecea. Tomas îi invidia. Pentru el timpul se urnea greu şi clipele dizolvau gînduri de tot felul. Verificase ftişte sisteme, treabă de rutină care redeştepta vechi reflexe obligatorii, cînd brusc se gîndi că trebuie să fie cineva acolo. Întoarse capul spre cabina de comandă, uşa era deschisă, ca şi celelalte pînă la ea, şi Tomas putea vedea de la locul lui luminiţele aparaturii de control. Era ca un tunel săpat în agresivitatea latentă a spaţiilor închise. Evident, în cabina de comandă nu era nimeni, şi nici după colţ, cum i se păruse mai tîrziu.

Zîmbi şi umbrele care i se întindeau pe figură se modificară. Cumulat cu distorsiunea generată de curbura ecranului, zîmbetul conferi imaginii lui Tomas o expresie ciudată, inexistentă în alt moment. Zîmbetul fusese ceva fugitiv, dar i se părea că avusese destul timp ca să se

observe exprimînd ceva nedefinit şi deosebit de ceea ce ştia că putea să reflecte figura lui. Se ridică în picioare, înainte de a părăsi cabina, aruncă o privire spre terminal.

— QUINTUS!, se adresă el calculatorului principal. Acum mă îndrept spre cabina mea. Cînd ajung acolo, vreau să găsesc un suc de fructe, raţia de hrană, iar pe drum vreau să aud ceva gălăgie. Pune ceva vesel de pe la sfîşitul secolului XX. Din mers începu să-şi desprindă traductorii care furnizau calculatorului datele lui biologice. Primul pe care puse mîna era un EEG.

— Tomas, scuză-mă că te deranjez, dar aş prefera să-i laşi la locul lor. Vocea lui Quintus se detaşa clar de vacarmul ritmat care izbucnise la cîteva secunde după ce-şi formulase dorinţa.

— Tu ai preferinţe, QUINTUS? De cînd? Pentru Tomas, calculatoarele din seria asta nu exercitau nici un fel de fascinaţie. Erau foarte capabile, vitale, erau dotate cu tot ce era necesar ca legătura OM-MAŞINĂ să fie cît mai puţin şocantă pentru primii. Cu un calculator QUINTUS se putea pălăvrăgi ca la colţ de stradă sau i se putea lăsa sub control o întreagă expediţie de lungă durată. Dar era doar un instrument. Nu i te puteai confesa.

— Tomas, eu nu sînt QUINTUS, interveni aceeaşi voce calmă. Discutăm doar prin intermediul lui QUINTUS. Nu vreau să mă ascund, n-am mai putea dialoga altfel. Tomas se opri.

— Nu mă căuta în jur! Nu sînt pe navă.

Prima oară se gîndi la un program rulat pe calculator de cel de dinaintea lui. Se obişnuiau tot felul de farse pe lîngă mesajul lăsat la ieşirea din gardă. Mesajele înregistrate, farsele, modificau puţin dimensiunea zilelor, orele monotone care se scurgeau pentru cei rămaşi de gardă. Dar Jason Hever care-i predase ştafeta (ieşise

din gardă cu o sută de ani în urmă) nu era capabil de prea multă fantezie. Nici nu-i ascultase înregistrarea lăsată. Trebuie să fi fost ceva de rutină.

— Deci eşti în afara navei, făcu Tomas. Coridorul arăta ca o stradă părăsită în noapte. Pustiu şi luminat puternic, cu acea intensitate care anulează bezna, dar nu şi posibilele spaime aduse de ea. Poate tocmai din cauza intensităţii luminii. Muzica ricoşa din pereţi.

— Opreşte gălăgia asta!, strigă Tomas, realizînd că nu i se mai adresase lui QUINTUS. Dacă vorbeau prin intermediul calculatorului, cum era posibil acest lucru? Cine îl avea acum sub control?

— Dacă vrei, Tomas, poţi să mă şi vezi. Pentru asta va trebui să te deplasezi în cabina de comandă. Monitorul 18. Acolo mă poţi vedea.

Îşi simţea pulsul creseînd.

— Continuă!

— În cataloagele Weinburg figurez cu indicativul NI8002 BO. Nor cosmic, adăugă vocea lui QUINTUS.

— Eşti în cataloagele Weinburg? Cu alte cuvinte, ai referinţe bune?

— Este propriul vostru sistem de clasificare, răspunse vocea lui QUINTUS.

„N-are simţul umorului”, observă Tomas. Se îndreptă spre cabina de comandă. Îşi aplică EEG-ul.

— S-ar părea că ştii despre noi mult prea multe pentru cineva care se află la cîteva milioane de kilometri depărtare. Cum de se întîmplă asta? Era, ca o discuţie între un adult abil şi un copil care trebuia tras de limbă. În timp ce mergea, Tomas încerca să suprapună situaţia pe un tipar convenabil. Ceva specificat şi în instructajele făcute.

— Te frapează că-ti cunosc pînă şi numele?

Folosea limbajul lui QUINTUS, tonul lui QUINTUS şi dumnezeu ştie ce mai moştenise de la el. În clipa de faţă probabil că stătea cu fundul pe banca lor de date.

— Da, mă surprinde asta, admise Tomas.

— Cu mult înainte de a intra tu în gardă, răspunse domol vocea lui QUINTUS, a avut loc un transfer de informaţii, pe care le-am găsit foarte interesante. Tomas, ştiu tot despre misiunea „Dedalus”. Dispun de toate informaţiile stocate pe navă. Şi prin

QUINTUS ştiu de exemplu că acum dai colţul ca să ajungi în cabina de comandă.

Tomas rămase cu privirea aţintită pe una din miile de camere de luat vederi care împînzeau nava. Se găseau peste tot şi, atît timp cît prin ele privea QUINTUS, asta nu deraja pe nimeni.

— Acum te-ai oprit. Ai ajuns în cabina de comandă, comentă voeea lui QUINTUS după un moment de tăcere, cam cît îi trebuise lui Tomas ca să păşească înăuntru.

Intrase într-un spaţiu sonor dominat de un vuiet profund care, asociat cu aspectul bordului, amplifica impresia de putere şi dominaţie oferită de ambianţa cabinei.

— Monitorul 18, adăugă vocea lui QUINTUS.

— NBO, rosti Tomas. Mi-ar face plăcere dacă nu ai comenta fiecare pas făcut de mine. Mă enervează, pricepi?

— Da.

— La ce-ţi sînt necesari traductorii mei?

— Mă interesează informaţiile pe care le transmit.

— Chiar şi temperatura corpului meu?

— Chiar şi.

— Aş avea multe să te întreb, NBO, făcu Tomas aşe- zîndu-se în faţa monitorului 18. Dar, de fapt, cine pune întrebări aici?

— Să numim colaborare relaţia dintre noi, bine?

Pe ecranul monitorului vedea o formaţiune lenticulară. NBO. Imaginea era tridimensională şi trebui să recunoască faptul că după toate canoanele pămînteşti NI8002 BO era o frumuseţe. Îi veni însă greu să accepte un dialog privind imaginea de pe ecran. Era ceva incompatibil cu puterea lui de imaginaţie. QUINTUS putea discuta cu oricine fiindcă se acceptase „persoana” lui. Era ca şi cum ai fi corespondat cu cineva fără să-l fi văzut

niciodată. Tomas se ridică din faţa monitorului.

— Oferă-mi o dovadă că totuşi cu tine vorbesc, NBO, rosti el. Neîncrederea este apanajul nostru. Cred că ştii asta.

— Nu ştiu însă la ce vă este necesară.

— După unii, ţine de instinctul de conservare. Te ajută să supravieţuieşti.

— Tomas, urmă NBO, am să-mi modific valoarea cîmpului magnetic. Este o dovadă destul de convingătoare, nu?

— Da. Am să folosesc aparatura independentă de explorare. Datele vor fi deviate de la circuitele lui QUINTUS, pe care se pare că-l controlezi total.

— Valoarea actuală a cîmpului meu este de 14,8 Gauss. Am să-l reduc la 14,7 Gauss. Să-mi spui cînd vrei să începem.

Tomas dădu din cap. Înregistră schimbarea ca pe o frază citită şi cunoscută de mult

— Nu eşti prea emotiv, Tomas, rosti NBO. Asta dacă iau ca reper datele transmise de traductori.

„Eu sînt ţîncul tras de limbă”, remarcă Tomas. Se ridică în picioare. Era clar că nu mai avea ce căuta acolo.

— Controlezi toată misiunea Dqdalus. Ce urmăreşti, NBO? „Ticălosul nu-i capabil să mintă şi este prea perfect ca să vrea să ne distrugă.”

— Mi se pare interesantă experienţa pe care o fac dialogînd cu tine, deşi te înţeleg doar parţial.

— Da, şi asta în pofida faptului că ai reuşit un contact direct şi că dispui de toate datele posibile despre noi. Cunoşti pînă şi literatura din biblioteca magnetică. Dar tu, de exemplu, n-ai fi capabil să compui o poezie. Îţi lipseşte o dimensiune, esenţială în acest caz.

NBO se lăfăia pe toată suprafaţa ecranului şi pe cine ştie cîte milioane de kilometri.

— Înţeleg poezia ca pe o simplă formă de comunicare, urmă NBO după o lungă tăcere. Dar nu înţeleg codul.

— Nu există nici un cod, NBO. Motive, există un impuls care declanşează poezia. Nu te gîndi la ceva fizic.

Din nou tăcere. Şi vuietul lui Dedalus.

— Eşti obosit, Tomas. Continuăm mîine.

— Da. Impactul cu entitatea pe care o reprezinţi mi-a anulat unele reacţii. E mai puţin vorba de o oboseală fizică.

Plecă din cabina de comandă. Era ca şi cum s-ar fi aşezat la o masă, în faţa unui necunoscut, încercînd să lege o discuţie care nu ajunsese niciunde. Era la fel de neplăcut ca orice moment ratat. Pe drum, idei vechi de cînd lumea mergeau alături de el conducîndu-l în universul unor mituri uitate. „De ce doar intuiţia lui Daniel Cocconi a prevăzut stele inteligente?” Idee

întotdeauna refuzată fiindcă un strat de dogme era tot ce exista la baza astrofizicii elaborate timp de secole.

Fîşîitul costumului îi aminti de o zi ploioasă cînd îmbrăcase o pelerină veche şi lungă, iar fîşîitul ei amestecat cu huruitul uniform al ploii fuseseră singurele zgomote care-i însoţiseră paşii alături de Christa.

Şi atunci, în absenţa cuvintelor, comunicarea dintre ei fusese totală.

În cabina lui găsi o cutie cu suc de fructe şi ambalajele care conţineau tot ce trebuia să mănînce, aduse prin sistemul pneumatic de terminale din fiecare cabină.

— NBO, mai spuse înainte de a adormi, de cîte milioane de ani căşti de plictiseală?

În locul răspunsului auzi un „somn uşor”.

De-a lungul zilelor următoare, dialogul dintre ei se amplifică, uneori tăceri subite subliniau imposibilitatea de a înţelege. Tomas scăpă încet, încet de senzaţia că e tras de limbă în virtutea unor intenţii obscure şi neliniştitoare. Acceptă cuvîntul „colaborare” legat de relaţia lui cu NBO.

Uneori aveau loc experienţe cel puţin stranii din punctul de vedere al lui Tomas. Odată NBO îi comandă lui QUINTUS să scoată din funcţiune toată instalaţia de iluminare din navă, şi asta în timp ce Tomas se afla pe unul din coridoare încercînd să-i explice din mers de ce Van Gogh visase să ajungă într-o stea. Tomas fu total descoperit în faţa evenimentului, iar faptul că sistemul de alarmă intrase în funcţiune îl făcu să se gîndească la o avarie, idee care avu destule implicaţii emoţionale.

— De ce ai făcut asta?, întrebă el cînd lucrurile se lămuriră.

— Pur şi simplu ca să-ţi observ reacţiile, glăsui NBO imperturbabil. Intră în experimentul la care am convenit să colaborezi.

Tomas purta încă traductorii şi o clipă îi veni să termine cu toate şi să-i dea jos unul după altul, dar nu ştia ce măsuri ar putea lua NBO care controla total nava. Renunţă, dar toată ziua respinse orice discuţie propusă de NBO.

La un moment dat, pe nepusă masă, NBO îl întrebă cum înţelege el „Tăcerea” lui Edgar Lee Masters, poet de pe la mijlocul secolului XX. Tomas zise că nu cunoştea

poezia în cauză, iar NBO i-o recită pe un ton egal. Tomas se aşează undeva ca să se poată concentra în vederea unui răspuns.

— Cred că este o tentativă de a armoniza trăiri proprii cu evenimente exterioare, rosti Tomas obosit. Nenorocirea este că tu surprinzi doar conexiuni logice, pentru

restul poeziei ai nevoie de disponibilităţi de altă natură. Cred că asta-i tot, adăugă Tomas care înghiţea tot mai greu discuţiile de acest fel.

— Vizualizează-mi ce ţi-am reprodus mai înainte, insistă NBO.

„Ce ţi-am reprodus mai înainte”, îl îngînă Tomas scoţînd de fapt un mormăit indescifrabil. „Parcă aş vorbi cu un xerox”, se gîndi el indispus. Pe navă dispuneau de un complex Merlin pentru experimente vizuale. Lui Tomas îi fusese de un real folos la predarea cursului său de umanism.

— Aici Merlin nu ajută la nimic, se eschivă el.

— Atunci permite-mi să-ţi ofer eu un exemplu de astfel de vizualizare. O să rămîi surprins fiindcă-ţi este adresată ţie personal.

— Fii mai explicit, rosti Tomas, într-adevăr surprins.

— E vorba de Christa, începu NBO cu aerul că-i împărtăşeşte informaţii. A făcut o înregistrare pe care însă a stocat-o în memorie fără să ţi-o lase la ieşirea din gardă. Nu reuşesc să înţeleg de unde această contradicţie.

Frazele lui NBO se detaşau dintr-un bloc masiv de indiferenţă, calcule obscure, raţionamente străine de inteligenţa umană.

— Pune-mi-o imediat ce ajung la primul terminal, făcu Tomas ridicîndu-se în picioare. Alerga. „Lepădătura asta asexuată ştia de la bun început de înregistrare. De ce tocmai acum îmi spune de ea? De ce îmi spune de ea?”

Gînduri fragmentate se împleticeau pe lîngă emoţia crescîndă. Îi trebui puţin timp să-şi revină ca să poată primi înregistrarea. Se aştepta la orice.

— Dă-i drumul, NBO! Timbrul vocii era vag alterat.

— Este o înregistrare scurtă. S-ar putea să te fi aşteptat la mai mult.

— Nu contează, dă-i drumul odată!

În preajma unor evenimente cu anumite repercusiuni pentru el, Tomas se dizolva într-un amestec de gesturi pripite şi izbucniri necontrolate.

Pe ecran apărură nori albi şi dolofani mînaţi de vînt, peste linia orizontului. Păreau o turmă de animale fabuloase gonind din calea unei primejdii imediate. Marea se

combina cu cerul, se vărsa în el amestecîndu-se cu norii-animale. Apoi vocea Christei:

„Sînt aici ascultînd zi şi noapte glasul mării, plim- bîndu-mă îndelung prin acest oraş care mă fascinează atît de mult.”

Oraşul, imaginea străzilor în pantă, expuse soarelui care săpa umbre adînci. Tomas cunoştea oraşul, dar în acel moment nu fu capabil să identifice străzile filmate. Totul părea estompat de strălucirea care modela orice contur. Era convins că ceva nu fusese bine reglat în aparatul cu care filmase Christa. Din nou vocea ei:

„Caut în van ceva ce n-am să înţeleg niciodată. Soarele îmi dă căldură şi putere, iar vîntul — libertatea şi melancolia. De-abia aştept să te văd. Avem atîtea de făcut.”

Din nou cerul. Şi atît. Dincolo de imagini, ecoul vocii ei suna ca o promisiune. Îşi dădu seama că nu durase mai mult de trei minute, dar timpul emoţional era mult mai vast, cumulînd toate momentele prin care trecuse atunci, demult, aşteptînd-o să vină din oraşul care îi plăcea atît de mult.

NBO interveni brutal ca de obicei:

— Descifrează-mi semnificaţia acestui mesaj. Tomas ridică privirile spre ecranul gol, neutru ca un perete de pe care o inscripţie tocmai fusese ştearsă.

— Ai spus că este ceva ce mă priveşte personal, rosti el. Deci, mă priveşte personal.

— În măsura în care numai tu şi Christa sînteţi implicaţi, accept obiecţia. Dar nu şi-n cazul acesta.

— Nu văd în ce fel ar mai fi cineva implicat aici. Tu, doar prin faptul că ai deconspirat existenţa mesajului. Atît.

Se opri, se întoarse cu tot cu fotoliul, avînd acum ecranul în spate. Era obosit de tot ceea ce se întîmplase. Oboseala îi anestezia unele simţuri.

— Ar trebui să-ţi mulţumesc, nu? adăugă,

— Da. Christa a conceput doar cuvintele. Eu am realizat imaginea. Ţi-a crescut nivelul de adrenalină în sînge, observă NBO după un moment de tăcere.

Tomas se ridică în picioare şi, în timp ce se îndepărta de terminal, începu să-şi detaşeze traductorii.

— S-a terminat, înţelegi? spuse el. M-am săturat de şantajul tău. Ridică interdicţia de acces la QUINTUS. Oricum, mîine ies din gardă şi nu pot lăsa lucrurile aşa. Tot refuzul lui ieşea de-abia acum la iveală, ca o boală ascunsă.

— Bine, Tomas, făcu NBO. Din clipa asta ridic controlul asupra navei, asupra lui QUINTUS.

Tomas nu-i răspunse. Replica lui, ultimul traductor detaşat şi aruncat pe jos.

— Se poate verifica tot ce ţi-am spus, continuă NBO. imperturbabil.

— Am să verific. Şi acum lasă-l pe QUINTUS. Dacă pînă mîine mai am ceva să-ţi spun, ai să primeşti un mesaj, iar după aceea am să ecranez nava. Nu ştiu, să-ţi spun adio? QUINTUS! făcu Tomas la capătul tăcerii.

— Sînt tot eu, NI8002 BO. Peste cinci mii de ani ajungeţi la punctul terminus. Timpul ăsta nu înseamnă mare lucru pentru mine. Ştii asta, Tomas. Ne vom revedea. Pentru mine va fi poimîine.

Nu-i mai răspunse.

Astăzi sîntem din nou împreună, ca în ziua îmbarcării. Este chiar şi aceeaşi atmosferă. Parcă nu trecuse decît o noapte între cele două momente, un timp atît de scurt, încît discuţiile puteau fi reluate de acolo de unde le întrerupsese somnul. M-am sculat din capsula criogenică cu o uşoară durere de cap. Lîngă mine cineva se apucase să facă flotări numărate de cei de

lîngă el. Totul era impregnat cu un aer de sfîrşit de croazieră, cînd veselia este obligatorie, la fel de obligatorie ca schimbul de adrese şi urări de bine. Mă ciocnesc de Elma care mă îneacă într-un fluviu de întrebări. De-abia reuşesc să scap de ea şi trec pe lîngă Jannis care face pe spiritualul povestind bancuri obscene. Tot idiot a rămas. O caut pe Christa. O şi văd la un capăt de coridor, mă obsearvă în acelaşi timp şi ea. Mă obişnuiesc greu cu lumea din jur, cu agitaţia, cu toate, cu amintirile din gardă care se succed uşor agresive. Le va şterge tocmai timpul de care lui NBO nu-i pasă. Sîntem groaznic de vulnerabili în faţa timpului.

— Hei! Ne atingem palmele. O ţin puţin la distanţă ca s-o privesc. Zîmbeşte. O las pe ea să înceapă. Respiraţia ei mi se oprea în obraz ca un vînt cald.

— Arăţi destul de bine pentru cei 14.000 de ani ai tăi, îi şoptesc.

— Arăt bine chiar şi pentru 740.000.000 de ani.

— Ce tot spui?

— Eu sînt, Tomas, spune ea după un moment de ezitare; privirile-i sînt umbrite de gînduri secrete. Ţi-am promis că ne vom întîlni într-o zi. Mă ţine de braţ în timp ce mergem de-a lungul coridorului. Avem amintiri comune, acum, adaugă ea.

Braţ la braţ cu NBO cred că mă clatin.

Ştefan Ghidoveanu

ATENŢIE, FOLOSIŢI SCĂRILE!...

Am ajuns... Cîteva trepte, uşa care se deschide scîr- ţîind, un hol larg şi jos, prost luminat, altă uşă — ciudat! asta nu mai scîrţîie?! — apoi paşi, şase la număr, şovăitori şi cumva speriaţi, pentru ca dintr-o dată să-mi dau seama că, în sfîrşit, AM AJUNS!...

Din cauza emoţiei, mîinile îmi sînt transpirate, iar respiraţia şuierătoare, cred că aş tremura, dar nu îndrăznesc să mă mişc, stau şi ascult numai, e linişte, doar larma unor voci de copii jucîndu-se pe scări se aude atenuată de undeva, de la etajele superioare. Prin ferestrele murdare ale casei scărilor, lumina se strecoară cu greu, filtrată în nenumărate tonuri de gri, acoperind ca o apă stătută vopseaua scorojită a pereţilor.

Întorc privirea. În faţa mea e liftul — amorţit, etalîn- du-şi nepăsător uşa metalică, masivă, cu contururile muşcate din loc în loc de pete de var întărit, rămase de la ultima curăţenie generală. O bucată de hîrtie lipită cu scotch anunţă cu litere de-o şchioapă, inegale şi strîmbe: DEFECT. Şi mai jos: FOLOSIŢI SCĂRILE.

Ezit o clipă, apoi mă decid. Cu un fel de furie rece, deschid uşa liftului şi intru. În bezna profundă, lumina năvălită de afară decupează o suprafaţă cu margini neregulate, licărind stins şi aproape instantaneu risipită, după închiderea panourilor glisante în urma mea. Liniştea rămîne dincolo de ele, înlocuită de un sunet ciudat şi profund,

imposibil de localizat, ai spune că un motor uriaş toarce lent la turaţia minimă, aşteptîndu-şi rîndul pentru a fi folosit din plin. De sus curge nişte apă, o aud cum picură, rar, sonor — apă într-un lift? de unde? e o greşeală, probabil vreo infiltraţie prin pereţi de la vreo ţeavă spartă. Sub greutatea trupului meu, cabina liftului vibrează uşor, reverberînd neauzit, ca o coardă abia atinsă în fiinţa unui pantagruelic instrument muzical. Fric fric! fric! — susură apa, de unde oare? Mă foiesc nemulţumit, ciocnindu-mă de pereţii rigizi. Dezorientate de întuneric, simţurile mele îşi pierd acuitatea, senzaţiile se suprapun, se substituie, deformîndu-mi percepţia, dîndu-mi iluzia unei diminuări succesive a spaţiului în care mă aflu. Acum mă învîrt ca o sălbăticiune zăvorîtă în cuşca ei de fier, drang! drang! face cuşca la fiecare desprindere a piciorului de pe podeaua acoperită cu un covor de cauciuc, pe care-l simt vălurit şi uşor umflat pe alocuri, ca o cameră de bicicletă incomplet golită de gaze. În fine, cred că am ajuns cu faţa spre peretele adăpostind butoanele ce pun în mişcare cabina ascensorului, un oftat zbuciumat îşi face loc pe buzele mele şi mă rezem o clipă de panoul din dreapta, ascultînd scîrţîitul hainelor frecate de suprafaţa lucioasă a oglinzii, pe care-o intuiesc mai curînd, fixată undeva, în imediata mea apropiere. De sus, apa curge neîncetat: fric! fric! fric! afurisită ţeavă, mă pomenesc zicînd cu voce tare, în vreme ce un curent de aer mirosind neplăcut a ceva ars îmi mîngîie obrajii şi fruntea brobonite de sudoare, într-o relativă senzaţie de răceală.

Tremurătoare, mîna răscoleşte prin buzunare, în căutarea unui chibrit sau a brichetei, sînt fumător şi de obicei am asupra mea măcar una dintre ele, dar uite

că astăzi le-am uitat acasă, idiot ce sînt! tocmai acum, cînd trebuie să aflu adevărul cu orice preţ, să verific, să mă conving, să ştiu... Înjur furios, pipăind ezitant peretele din faţă, pînă găsesc tabloul de comandă, o mîngîiere fugară, de recunoaştere, după care încep să număr cu precauţie, pe şoptite, plecînd de la ultimul buton de jos: parter, etajul întîi, doi, trei, patru — aici ar trebui să mă opresc, să ies din lift şi să pătrund în apartamentul insipid în care-mi duc existenţa zilnică, banală şi neperieuloasă, dar n-o fac, număr doar etajele — cinci, şase, şapte, apoi opt, nouă, zece şi în final cele două butoane speciale, „oprire” şi „alarmă”. Deci, în total, treisprezece, nimic neobişnuit aşadar. Şi totuşi... Deasupra se mai află încă un buton, *al paisprezecelea!!!* Un buton care nu pare să folosească nici unui scop evident, deduc asta pipăind cu buricele degetelor ebonita lucioasă şi dură, lipsită de orice fel de semn gravat pe ea; n-ar trebui să fie acolo, dar cu toate

acestea este... Există într-un mod pe care raţiunea mea nu-l poate momentan explica... Iată-l! butonul în plus...

Un fior de gheaţă îmi contractă muşchii deveniţi rigizi, în timp ce spaima ca o hîrcă deşucheată se amuză să mă zgîlţîie zdravăn, cum naiba ar putea fi altfel, cînd... Oar nu, îmi spun, nuuu. stai aşa. ce-i cu tine, te-ai prostit? mai numără o dată, încă o dată, îmi spun, trebuie să mai numeri ca să te convingi că n-ai greşit, că nu eşti nebun, că azi-dimineaţă, cînd te-ai trezit cu ideea foarte clară şi neliniştitoare că la întoarcere vei găsi liftul *defect,* iar înăuntru un buton mai înainte *inexistent,* erai fără îndoială adormit, daa, nu te sculaseşi încă, visai şi n-ai reţinut bine ce anume, e şi normal, ce e de fapt un vis? Cîţi dintre noi sînt capabili să-şi amintească dimineaţa, cînd se trezesc, visele din timpul nopţii? O fi vorba despre altceva, probabil sub influenţa filmului S.F. văzut aseară la televizor ai început să ai tot soiul de viziuni anticipative, periculoasă chestie! pe cuvînt! ţi-o fi plă- cînd ţie genul, dar nici chiar aşa, în viaţă ca-n cărţi, ai să intri la balamuc, zău! Ia mai numără afurisitele alea de butoane, poate-ai greşit şi sînt totuşi cîte trebuie, în bezna de aici nici nu e prea greu s-o iei razna... Atenţie, număr: parter, etajul întîi, doi, trei, patru — locul unde ar trebui să ies şi să... — cinci, şase, şapte, apoi opt, nouă, zece şi cele două butoane speciale, iar deasupra... Deci nu sînt nebun, aproape că strig, sînt paisprezece butoane în liftul ăsta de coşmar, *paisprezece,* totuşi cum se poate? asta era valabil în vis, acolo orice e posibil, dar nu şi-n realitate, înseamnă că încă mai visez, totul e aiurea şi de neînţeles ca şi azi-noapte, un vis, atîta doar, un vis, cum se face că nu mai ştiu însă cînd a început şi cînd s-a terminat?! Ori poate că mai visez încă, poate nici nu s-a terminat?! Ce altceva

este Realitatea decît partea materializată, palpabilă, a unui Vis infinit? Există ceva anume care să ne îndreptăţească să fim atît de siguri că lumile pe care le întîlnim în vis nu sînt reale? Că nu constituie, toate la un loc, o altă Realitate, inaccesibilă nouă, guvernată de cu totul alte legi decît cele pe care le cunoaştem şi cu care sîntem obişnuiţi, într-o trecere prin lumea desemnată drept *singura* efectivă şi reală?...

Poftim, am început să vorbesc aiurea, e clar, mai am puţin şi-o iau razna. Şi totuşi, noaptea trecută...

Ridic mîna. Trebuie să aflu, să mă conving... Scurtă orbecăială, butonul, un moment de ezitare şi, în cele din urmă, apăsarea fatidică... O explozie de lumină orbitoare îmi traversează brusc ochii, privirea-mi e ucisă şi simt, strecurîndu-se prin fibrele nervilor cu iuţeala unui fulger, durerea, apoi presiunea insuportabilă, a unui vuiet asurzitor, forţîndu-mi timpanele pînă aproape de limita maximei rezistenţe şi senzaţia extraordinară că fiecare celulă a corpului meu se detaşează de celelalte trecînd, într-un complicat proces de osmoză, prin membrana unui obstacol imaterial, sesizabil doar la nivelul subconştientului, pentru a se recompune — în acelaşi echilibru dinamic — *dincolo.* Acolo unde totul e numai plutire eterică, dezorganizată, deasupra unor rădăcini rămase undeva, în urmă, implantate într-o realitate (imaginară?) devenită inutilă.

Deschid ochii sau poate i-am avut deschişi încă de la început, impresia de zbor se năruie şi imaginile revin, tremurînd concentric, unde ale unui lac de culori, forme şi volume stabilizîndu-se treptat, într-o privelişte incredibilă: mă aflu în mijlocul unei cabine spaţioase, scăldate în efluviile palpitînde ale unui albastru deosebit de pur, simţind, sub picioare vibraţia intensă dată de un mecanism în funcţiune, pe care mi-l imaginez acţionînd implacabil, conform unor reguli stricte, bine stabilite. Prin semiobscuritatea deformantă, zăresc închizîndu-se în sine, aidoma unui cerc, peretele din faţa mea, pe care ciudate aparate strălucitoare îşi expun privirii miriadele de cadrane şi semnalizatoare colorate, licurici jucăuşi, însoţiţi într-o horă mută, dar nu mai puţin violentă, de nuanţe

interferate. În spate, un instrument de-a dreptul halucinant, cu o uriaşă claviatură în trepte, scoate un şir de sunete groteşti, ori mai curînd nepămîntene, un fel de muzică a sferelor, acompaniată de străfulgerările reci, oţelite, născute de carcasa metalizată a aparatului.

O mişcare brutală, o răsucire pe călcîie şi privirea mi se izbeşte parcă de cele două panouri glisante care închid intrarea, sînt altele, cu totul altele, şi nu e nevoie să verific pentru a-mi da seama că dincolo de ele în nici un caz nu se mai află holul blocului in care locuiesc. Locuiam? Voi locui? Greu de spus, cine mai ştie pe ce coordonate ale Timpului şi ale Spaţiului mă aflu?!

Cîteva secunde — zeci de secunde? — de înţepeneală a creierului, cineva îl ia parcă şi-l înveleşte într-o vată pufoasă, împiedicîndu-l să raţioneze, apoi zbaterea necontrolată a nervilor, adevărată transmisie Morse a stării de tensiune, sufocarea şi teama organică, instinctivă, împingîndu-mă brusc spre uşa care ştiu că va rămîne închisă, transformîndu-mă fără putinţă de scăpare în prizonierul pentru eternitate al acestui cavou ultrasofis- ticat şi, în final, lumina care se stinge ca frîntă, în vreme ce eu lovesc zadarnic cu pumnii în panourile metalice, însîngerîndu-mi mîinile, toate mi se îngrămădesc în minte cu forţa de şoc a unui bombardament...

Acum am realizat, în toată cruzimea lui, teribilul adevăr: locul e acelaşi, numai universul e altul, diferit de cel de plecare, straniu, dar mai ales străin. Iar lucrul cel mai rău abia acum urmează: dacă şi în continuare totul se va petrece aidoma visului meu nebunesc din noaptea precedentă, înseamnă că sînt pierdut, iremediabil pierdut. Căci, în clipa următoare, cabina ascensorului trebuie să

ţîşnească din loc, într-un vuiet de motoare amplificat de acceleraţia progresivă şi s-o pornească nu în sus, ca orice ascensor obişnuit, ci spre stînga sau spre dreapta, unde în mod normal s-ar găsi zidul blocului, dar atunci şocul? lovitura? totul e o iluzie, ultima speranţă se stinge, nu se întîmplă nimic şi nici n-ar avea cum, la stînga (la dreapta?) *nu se află nimic!!* Doar întunericul şi viteza mereu sporită, întocmai ca a unei astronave cuprinse de dorul de casă, asta va fi tot ce-mi va rămîne: viteza ameţitoare, sporind, amplificîndu-se la nesfîrşit, pînă cînd? pînă unde? pentru ce? Nimeni nu va şti... Poate doar Timpul, poate doar Spaţiul, pe care le voi străbate într-un fior, alergînd veşnic pe una dintre dimensiunile cunoscute sau necunoscute, una dintre cele „n” dimensiuni ale lor, îndreptîndu-mă spre un alt univers, cu alte „n” dimensiuni, în plasa cărora un om înnebunit de groază, într-o cabină despre care nu ştie nimic, nici măcar la ce foloseşte, alunecă neputincios către un al treilea univers, cu încă „n” dimensiuni, pe ale căror trasee spaţio-temporale un al treilea om, prizonier nefericit al unei cabine diabolice, se rostogoleşte ca pe un tobogan spre capcanele unui al patrulea univers, şi el „n’-dimensional, şi el diferit de toate celelalte, în spaţiul şi timpul căruia un om cu pumnii zdrobiţi de lovituri...

Şi tot aşa, la infinit, în cele „n” universuri, cu ,,n” dimensiuni ale Realităţii, în care visul acela, absolut adevărat îmi dau prea tîrziu seama, constituia în mod firesc una sau mai multe dimensiuni posibile, ale unuia sau mai multor universuri probabile...

Spre care liftul o porneşte brusc, într-un vuiet de motoare amplificat de acceleraţia progresivă, dar nu în sus, cum ar fi normal, ci spre stînga sau spre dreapta, unde...

Györffy György

PREŢ DE O CLIPĂ, NEMURITORI...

Neştiut de nimeni, Timpul mi se înfăţişează sub chipul unui motan alb, încolăcit pe canapeaua din bibliotecă, unde doarme după obiceiul pisicesc, cu capul aşternut pe coadă, cu mustăţile trase înspre spate şi cu urechile treze. Mă îndrept către fereastră fără să fac prea mult zgomot. Deşi nu le-a arătat, presupun că are gheare le ţine ascunse între perniţele lăbuţelor. Ar trebui să înfrunt fatalitatea ca să le văd ivindu-se aşa cum le bănuiesc: imaculate şi necruţătoare, lăptoase şi încovoiate, ca secera Lunii ieşită dintre norii unei nopţi hărăzite lucrurilor tainice. N-am de gînd să tulbur somnul blajinului cotoi, pentru că nimeni, nici măcar disperaţii, nu întărită moartea. La vîrsta faptelor necugetate mi-era mai teamă de necunoscut decît de trecerea în nefiinţă. Anii maturizării şi credinţa că forţa unei judecăţi riguroase biruie orice, m-au schimbat.

Privesc strada şi nu-mi vine să cred văzînd lumea încremenită, lipsită de suflul perpetuei mişcări. Oamenii s-au preschimbat în stane de piatră vie, deosebit de expresive, precum slujitorii Frumoasei Adormite din poveste. Gesturile şi atitudinile lor reproduc aproape întreaga tipologie a umanităţii. În uşa blocului, sub fereastra sălaşului meu de burlac dedat mai degrabă

studiului unor mărturii îngropate în pulbere decît bucuriilor lumeşti, au înmărmurit două femei mai în vîrstă, despre care numai cei şapte ani de acasă şi vădita lor sorginte citadină mă împiedică să spun că sînt babe. Cea care stă pe trepte, madam Vasilescu-Proptişor de la etajul doi, îşi fixează interlocutoarea, necunoscută mie, cu ochii bulbucaţi şi cu sprîncenele ridicate către cerul frunţii. Guşa i s-a adunat în cute, împinsă de bărbia mică şi despicată. Cealaltă femeie ţine două sacoşe în mîini şi o ascultă distrată: ochii şi gîndurile îi fug către orbul care pipăie cu bastonul trotuarul de la colţul străzii, avînd în gesturi nesiguranţa părăsirii vecinătăţii unui perete. La cealaltă scară, pe banca din faţa intrării, doi puştani tunşi în ton cu sezonul se pregătesc să tragă pe furiş din ţigări, gata ca la primul semn de alarmă să le palmeze cu îndemînare. Pe trotuarul opus, un flăcău pistruiat şi miop tîrîie o bicicletă după sine. Prin lentilele menite mai degrabă unor hublouri submarine, ochii i se scurg după o puştoaică cu picioare drăguţe, colorate de ciorapii roşii într-o manieră fovistă, ce-şi leagănă şoldurile cuprinse de o fustiţă mult prea scurtă şi strîmtă pentru o vîrstă cînd rotunjimile abia se încheagă. Neatent la tot ce se întîmplă prin jur, ca de obicei, domnul Ciurea, preşedintele de onoare al asociaţiei de locatari, s-a aplecat asupra automobilului proprietate familială şi demontează ştergătoarele de parbriz uitate de nevastă-sa, căci ea şofează, bucuros că nu le-a făcut nimeni dispărute în timpul nopţii. Stau aşa cu toţii de cîteva minute bune, derulate subiectiv în mintea şi de inima mea. O simt cum bate repejor şi sincopat, sfidînd chipul Timpului care toarce felin alături. Mă simt ca un cîine azvîrlit în ploaie împreună cu o umbrelă închisă.

În urmă cu... Cît de mult mă descumpăneşte lipsa unei curgeri temporale reale! Îmi strîng pumnii şi-i ascund la spate. Motanul sfîrîie în continuare, dar îi ghicesc pupilele lenticulare printre pleoape. Cînd încă nu sosise, stăteam la birou, cu *În afara timpului,* cartea lui Michel Siffre, în braţe şi meditam asupra tainei magului Zalmoxe, care se retrăsese în peştera sacră de pe muntele Gugu, ieşise din timp şi urcase iar între oameni după patru ani de solitudine şi alte silnicii. Parcurgînd însemnările speologului francez, scrise după două milenii de acumulări informaţionale, în secolul picosecundelor, spre a împărtăşi lumii consecinţele traiului îndelungat în lumea subterană, mi-am dat seama că viaţa de cavernă n-avea nimic sortit să ne entuziasmeze. Or, să vieţuieşti patru ani într-un spaţiu limitat, în frig şi umezeală, cu ochii pecetluiţi de beznă, ascultînd cum se desprind şi cad, cum se sfarmă picăturile de apă şi macină o minte frămîntată de singură

tate, mi se pare a fi ceva mai greu de îndurat decît să dai ocol Pămîntului în nişte pantofi cu două numere mai miei decît cei obişnuiţi. Lui Zalmoxe, părintele călătorilor prin nouri, poate că nici nu i-a păsat, dar Michele Siffre, tînărul speolog care s-a decis să socotească singur clipele petrecute în adîncul subteran, fără să recurgă la un ceas, n-a mai suportat toate acestea după 63 de zile terestre. Interesant este faptul că o dată sustras ritmurilor cosmice, lipsit de repere temporale, el a numărat doar 38 de zile de detenţiune voluntară. Aproape jumătate.

Mircea Eliade susţinea că peştera nu este altceva decît o reprezentare la scară redusă a cosmosului. Michel Siffre, a demonstrat însă că ea este un univers aparte, unde timpul curge într-un fel mai leneş, mai apropiat de o bănuită stare primordială. Şi mi-am dat seama de ce Mnaseas din Patrae îl identifica pe Zalmoxe, cel învelit la naştere într-o blană de urs carpatin, cu Kronos, titanul izgonit de pe ţărmurile Eladei şi găzduit de hiperboreeni, un popor (socotit pierdut în uitarea vremurilor de către unii) ce locuia undeva la nord de Istru.

Atunci am auzit un rîcîit la uşă. L-am ascultat cu mirare şi m-am dus să mă lămuresc. Nu era nimeni în afară de acest dalb mîrtan, care se strecură tacticos în locuinţă şi îşi scutură pe rînd lăbuţele. Mă privi cu luate aminte — avea ochi de siameză. Am ieşit nedumerit în casa scărilor, cu gîndul de a o avertiza pe stăpîna animalului. Nu am auzit nimic, dar succesiunea planşeelor mi-a amintit de liniştea cuibărită în galeriile unei mine părăsite.

Ce-i cu tine, pisule? l-am întrebat, deşi ştiam că în general motanii albi cu ochi albaştri sînt surzi din naştere. Aveam de-a face cu o excepţie. Auzindu-mi vocea,

miorlăi drăgăstos şi mi se lipi de picioare, frecîndu-şi voluptos spinarea de ele. Am închis uşa şi m-am îndreptat către frigiderul din bucătărie. *N-am lăptic,* am recunoscut ruşinat, *dar nişte cozi de peşte îţi pot da.* Eram cu mîna pe clanţă, cînd am remarcat absenţa oaspetelui felin. Am început să-l caut, mai întîi în baie, apoi în sufragerie. L-am găsit în cele din urmă aici, în bibliotecă, pe masa mea de lucru, cu nasul în însemnările făcute în timpul

lecturii. Verva şi stilul său de a amuşina cerneala abia uscată n-aveau nimic din platitudinea şi grotescul atribuite mîţelor surprinse că privesc în calendar. Şi-a ridicat capul şi a rînjit ca o pisică de Cheshire.

Ce cauţi aici, măi, arătare? Marş de-acolo! m-am apropiat cu gîndul să-l înşfac de ceafă şi să-l scutur puţin. El stătu o clipă nemişcat, numai rînjetul i se întinse batjocoritor pînă la urechi. *Marş!* li se spune potăilor întîl- nite prin preajma tomberoanelor, nu Timpului cu chip de motan primit în vizită. Se ridică pe cele patru picioare, îşi înălţă mîndru coada stufoasă, ca un stindard şi sări jos. Mă pufni rîsul văzîndu-l atît de ţanţoş.

. . . .
. . . .
. . . .

NOTA AUTORULUI (se va citi facultativ):

O legendă ardelenească povesteşte că Fîrtatul, după ce a zidit lumea aşa cum o ştim: cu cîmpii, dealuri, munţi şi văi, a împodobit-o cu flori şi cu copaci, apoi a zămislit animalele şi întîiul om. Dar acesta din urmă era fără de soaţă şi se necăjea din atare pricină. Apoi, Fîrtatul s-a hotărît să plămădească femeia aşa cum ştia el că făcuseră şi alţii. L-a prins pe Adamul nostru şi, pînă să se dezmeticească bietul om, l-a sucit bine şi i-a scos o coastă, apoi s-a apucat să-i tămăduiască rana. Dar mîţul, lihnit de foame cum era, dacă a văzut osul neîngrijit — ţuşt! pe el şi l-a şterpelit. Simţind furtişagul, Fîrtatul s-a dat cu iuţeală de-a dura să prindă dobitocul, însă nu i-a mai apucat decît coada. Şi, cum a smucit mînios de ea, cum că se trezeşte că a rămas cu coada în mînă, iară mîţul fuge şi se pierde între gozuri. Astfel, Fîrtatul s-a văzut nevoit să facă femeia din ceea ce avea în

mînă, motiv de fală pentru tot neamul cotoiesc.

. . . .
. . . .
. . . .

Mîrtanul meu mîrîi în surdină şi-şi arătă în trecere colţii. Coada i se undui ca un şarpe. Părea supărat de-a binelea. În seninul privirii sale am putut să citesc că acolo unde este minte multă, prostia-i pe măsură. M-am ferit să-l necăjesc mai tare, uimit de ciudatul său fel de a fi. L-am lăsat să se urce în pace pe canapea şi să-şi caute culcuşul poftit. Abia cînd a început să toarcă, mi-am dat seama că timpul şi-a încetinit curgerea obişnuită şi că trăiesc într-o clipă extrem de dilatată. Extrem de dilatată.

Strada tot nu şi-a schimbat înfăţişarea. Stanele omeneşti păstrează aceleaşi atitudini copleşite de inerţie. Simt că voi înnebuni privindu-le ca printre gratiile unei cuşti foarte strîmte. Trebuie să-mi păstrez firea. Poate voi sesiza mai tîrziu infima diferenţă dorită. Madam Vasilescu-Proptişor îşi va strînge buzele, le va ţuguia şi guriţa ei cea mică-mică, rujată violent cu un roşu-coral, va semăna pentru o clipă foarte lungă cu ciocul unei vrăbiuţe care s-a lăcomit la vişine. Orbul va ajunge la colţ şi va azvîrli bastonul înainte. Cei de pe bancă vor înghiţi chiştoacele şi se vor ridica să caute ierburi de leac prin peluze, sau vor juca table cu completul sergentului de stradă, sau vor privi dezaprobator fetişcana în minijupă purtată de ochelarist pe bicicletă. Domnul Ciurea va îndoi ştergătoarele şi le va arunca, apoi va porni pe jos, fără grabă, cu calmul omului decis să-şi păstreze maşina în perfectă stare pînă la ieşirea la pensie. Ceva va trebui să se modifice. Oricît de repede ar

alerga secundele timpului meu, ele urmează, trebuie să urmeze într-un fel sau altul marea trecere a Timpului.

Sau poate că motanul meu îşi va termina fusele, le va aduna şi se va trezi — va alerga la uşă, dornic să străbată realitatea. Lumea va renaşte fără să ştie, îşi va duce în continuare traiul şi mii de sunete cunoscute şi aşteptate vor umple golul acelor lungi clipe de linişte în care îmi voi conduce oaspetele pînă la uşă. Cred că numai peşterile ştiu astfel să tacă. Atunci, între mine şi ceilalţi se vor nărui pereţii unui munte găunos, iar dintre sfărîmături vor apărea oamenii, cunoscuţii mei. Vor ridica din umeri cînd le voi spune că au stat înghesuiţi într-o grotă şi au fost uitaţi de Timp, nu vor înţelege reproşul meu: de ce nu am putut să vă urmez, de ce a trebuit să vă cunosc neînsufleţirea, a fost atîta singurătate, şi dogoare, şi lumină în acel timp care a ars cu vîlvătăi în mine şi s-a mistuit ca un foc de paie lîngă trupurile voastre nepăsătoare.

Ca să-mi ascund durerea, voi aduna cenuşa clipelor trecute şi o voi cerne pe o coală neliniată de hîrtie, voi ospeţi toate miţele vagaboande în trecere prin cartier, bucuros că am scăpat de teroarea eternităţii, de descum- pănitoarea posibilitate ca şi mîine să fie azi, iar poimîme la fel, de o lume sortită să trăiască de-a pururi într-o singură zi, într-o veşnicie a tinereţii fără de bătrîneţe şi a vieţii fără de viaţă.

Şi voi uita că preţ de o clipă aţi fost nemuritori.

Răzvan Haritonovici

CONCERTUL

Grady se temea îngrozitor de dinozauri, în visele sale aceştia îi apăreau uriaşi, diformi şi violent coloraţi: albaştri violacei, negri cu pete vişinii sau galbene, asemenea unor ciuperci otrăvitoare. Turme întregi de dinozauri îi striveau somnul în fiecare noapte. Uneori se trezea scăldat în sudori reci, iar pielea i se părea mai aspră şi mai solzoasă decît a animalelor din vis.

Dimineţile, în schimb...

Grady avea capul mare, mîinile micuţe şi, în general, era neîndemînatic. Relaţiile sale cu restul lumii erau sporadice, atît din cauza fizicului uşor diferit de al semenilor lui, cît şi din cauza obiceiurilor sale.

Cîteodată poştaşul îi arunca ziarele în curte şi astfel Grady descoperea în ce zi şi în ce an se află — noţiuni care-i scăpau adesea de sub control — ori ce crime s-au mai comis, care este rata şomajului sau motivele delinc- venţei juvenile. Dar problemele astea nu-i stîrneau întotdeauna cel mai mare interes şi, oricum, poştaşul trecea pe acolo destul de rar.

Ocupaţia favorită a lui Grady era îngrijirea florilor din grădiniţa sa. Asta îi umplea timpul şi-l făcea să uite de coşmarurile nocturne.

În fiecare dimineaţă, el apărea printre lujerele subţiri cu un foarfece într-o mînă şi stropitoarea în cealaltă. Începea din colţ, cu stratul de trandafiri. Tăia ici o crenguţă, îndrepta colo o petală, pînă ce primii boboci scoteau un „la” suficient de puternic. Acesta

era tonul. Trecea apoi la narcise, eliminînd cîte o frunză sau amestecînd firele de polen. Un şuvoi de sunete cristaline îi invada urechea.

După ce termina de acordat toate florile, se întindea la umbră şi asculta concertul întregii grădini.

Uneori audia simfonii celebre cîntate de gladiole, crizanteme şi stînjenei, alteori canţonetele bujorilor sau liedurile freziilor. Cel mai mult îi plăcea să-şi compună propriile cîntece lucrînd cu fiecare plantă în parte. Potopea cu lumină un strat de garoafe — pentru tonurile vesele — sau uda o orhidee — pentru o notă gravă; muta un bulb dintr-o parte în alta şi, tot aşa, pînă ajungea la o linie melodică ideală. Cînd se întîmpla un asemenea eveniment, Grady rămînea extaziat ore în şir.

Iarna era cea mai tristă perioadă pentru el. Florile dispăreau şi, timp de cîteva luni, Grady se ascundea şi dormita în bîrlogul său bătrînesc, visînd la melodiile noi pe care avea să le compună la primăvară. Viaţa i se scurgea printre anotimpuri într-o căutare continuă a Marii Simfonii. O simţea tot mai aproape.

Într-o zi, însă, dinozaurii năvăliră. De pretutindeni, trupurile mari şi greoaie se apropiau, năpădindu-i grădina. Sub paşii lor florile se prăbuşeau, tînguindu-se. Brazde întregi dispăreau între fălcile diforme.

Grady alerga printre animale, privit cu nepăsare sau izbit cu cozile puternice şi solzoase, din ce în ce mai dezorientat şi obosit. În aer pluteau, slabe şi triste, sunetele unui recviem. În cele din urmă, aproape strivit, se prăbuşi lîngă stratul de trandafiri, încercînd să-i acopere cu trupul său greu şi bubos. Coada îi mai zvîcni de cîteva ori, apoi se linişti. Pentru totdeauna.

Dinozaurii treceau pe lîngă el, desăvîrşind devastarea totală, atingîndu-i

uneori capul prea mare sau călcîndu-i mîinile prea mici. Totul se terminase. Nu se mai auzea nici un zgomot.

Turma plecase, lăsînd în urmă smocuri veştede de frunze şi flori.

După cîteva zile corpul său începu să se descompună pe pămîntul moale. Pe urmă se aşternu zăpada.

Dar în primăvară, pe locul unde căzuse Grady apărură, încetul cu încetul, primele flori şi se auziră primele sunete. Apoi trandafirii se înfoiară şi în aer răsuna un „la” cristalin. După care întreaga grădină îşi uni vocile şi tonurile într-o nemaiauzită şi nepămîntească Simfonie.

Oswald Hörer

O CARTE DE VIZITĂ

Cum să nu fie buimăcit?

Recapitulează. Dis-de-dimineaţă, soţia a luat sticlele cu lapte de la uşă şi nu a pomenit nimic despre vreo schimbare. Mai tîrziu, tot ea a scos maşina din garajul din curte şi a plecat la serviciu, ducîndu-i, ca de obicei, la şcoală pe Emil şi pe Felicia. De la birou a dat telefon ca să-i spună că azi e joi şi că Virgil cu nevastă-sa vor veni la ei după-amiază. Să se fi produs totul abia mai tîrziu, după plecarea Emiliei şi a copiilor?

„Trebuie să rămîn calm”, îşi spune Felix. „Trebuie, altfel... Altfel ce? Doar nu-s pe cale să-mi pierd minţile!”. Respinge acest gînd. A fost întotdeauna un echilibrat — tu ai un ficat alb, îi zicea încă de mic maică-sa. Rareori îşi ieşea din fire şi atunci numai superficial şi pentru scurtă vreme. Dar acum este altceva.

Mintea lui de cercetător, disciplinată de o activitate consecventă de mai bine de un deceniu în domeniul ştiinţei, nu-şi găseşte nici un punct de sprijin, nici o ipoteză plauzibilă, de la care să plece pentru a-şi explica cele întîmplate în dimineaţa aceea.

„O halucinaţie nu poate fi, căci n-aş scăpa de ea nici în casă”, conchide Felix. „Ar putea fi un efect de refracţie, un miraj. Dar atunci cum de nu l-au observat Emilia şi copiii?... Sau poate nu se instalase pînă atunci fenomenul...”.

Soneria de la intrare îi întrerupe fluxul deducţiilor. O undă de speranţă îl cuprinde.

— Vin, vin! strigă el, alergînd spre uşă.

Aude vocea poştaşului şi zgomotul paşilor, care se depărtează.

Dintr-o singură mişcare deschide larg uşa. Dar nu drumul, presărat cu pietricelele zgrunţuroase de cremene, ale cărui linii de fugă se curmă brusc la portiţa scundă, la care poştaşul tocmai trebuia să fi ajuns, nu silueta acestuia deformată de geanta mare atîrnată peste umărul mai ridicat, i se oferă privirilor. Ca pentru a nu se prăvăli înainte, Felix se agăţă cu ambele mîini de tocul uşii. Ochii larg deschişi nu percep decît un spaţiu fără dimensiuni, cu irizaţii incerte, un gol fără orizont, fără pămînt şi cer, fără jos şi sus. O linişte vîjîitoare, grea, mai obositoare decît un zgomot asurzitor, îi striveşte timpanele, pînă la durere.

Se trage înapoi, trîntind după dînsul uşa grea, cu aplicaţii ornamentale de metal. Zgomotele străzii revin. Aude iar melodia chinuită, smulsă cu tenacitate de elevul profesorului de vioară, de peste drum. Distinge vocea groasă şi răguşită a vecinei, care îl ceartă, mereu cu aceleaşi cuvinte, pe poştaş, fiindcă nu are nimic pentru dînsa. În jurul lui, în casă, toate la locul lor. O fracţiune de gînd — de a mai deschide o dată uşa — este curmată scurt. Cu paşi tîrşîiţi, Felix se îndreaptă spre camera lui de lucru — cuvîntul birou i-a displăcut dintotdeauna — şi se lasă moale în fotoliul lui preferat. „Trebuie să mă relaxez... Ceva nu e în ordine cu mine. Dar ce?”

Priveşte la oeas. E tîrziu. De mult ar fi trebuit să fie în laborator, la institut. Virgîl îl bodogăneşte cu siguranţă, că tocmai acum, cînd au ajuns la partea cea mai delicată a experimentului lor, poate chiar la momentul crucial, el stă acasă. Cu nimeni altul nu putea să lucreze aşa cum o face cu Virgil, de ani de zile, încît în institut sînt porecliţi „fraţii siamezi”. Dacă aparatele şi

tot ce era mecanică, electronică şi optică, păreau să se supună într-un fel magic mîinilor de experimentator ale lui Virgil, lui Felix îi plăceau şi aventurile teoretice, acele asalturi spre necunoscut, nepripite, mai degrabă domoale şi bine chibzuite decît frenetice, în concordanţă cu firea lui aşezată şi temeinică.

Dar în clipa de faţă toate astea nu mai aveau nici un sens. Se simţea strivit de ignoranţa lui, de incapacitatea de a înţelege, de eclipsa de raţiune din care nu mai ieşea.

Cu efort se smulge din inerţie şi formează numărul institutului. Obţine legătura cu Virgil. Acesta îl ia imediat în primire.

— Tocmai azi tragi chiulul, cînd trebuie să verificăm chestia aia cu retroacţiunea defazată? Ce faci acolo?

Dincolo de vocea prietenoasă, reproşul se simte.

— Lucrez. Ştii... relaţiile acelea... Poate — şi Felix face o pauză, cît să inspire adînc înainte de a continua — că rămîn acasă toată ziua.

Tăcere. Apoi tot Felix continuă:

— A! Era să uit. Vă aşteptăm la noi. Emilia mă jupoaie de viu dacă nu veniţi. Şi... mai discutăm şi aici.

Pentru a nu se face vinovat de minciună, consecvent, Felix se aşază în faţa foilor de hîrtie. Prins de jocul simbolurilor care se aştern în rînduri inegale, absent la ciripitul păsărilor, arareori acoperit de uruitul vreunei maşini rătăcite pe strada lor liniştită, Felix uită de obsesia care îl blocase în dimineaţa aceea, cînd, gata îmbrăcat, se pregătea să plece la serviciu. Acum nu mai există pentru el decît semnele subţiri, înşirate mărunt şi strîns, aşa încît să le poată cuprinde pe toate dintr-o singură privire, ca într-un desen de Hokusai — cum l-a caracterizat în studenţie un profesor.

A lucrat fără întrerupere ore în şir, pînă cînd Emil şi Felicia au năvălit, trîntind de perete uşa de la intrare. Cînd l-au descoperit acasă, s-au aruncat asupra lui, disputîndu-şi-l cu înverşunare.

— Crocodilul — Felix îşi aminteşte vag de porecla profesorului de matematici al copiilor — a venit azi în clasă cu alt catalog. Şi... şi cel doi gemeni se întrec într-o competiţie de hohote de rîs, şi a început să strige după alfabet, punînd tuturor absenţe, fără să se prindă. Pricepi, tată?

Bineînţeles că pricepe şi se necăjeşte că omul acela, cîndva o mare promisiune, a ajuns obiectul de haz al unei şcoli întregi. Felix o mîngîie pe păr pe fiica sa, încă inconştientă de răutatea rătăcită prin rîsul ei de copil. Nici Emil, gelos, ca de obicei, pe sora lui mai iute de gură, nu vrea să rămînă mai prejos. Şi, în timp ce Felicia se alintă întinzîndu-se ca o pisică sub mîngîierea părintească, el îşi ridică genunchiul şi îi arată lui Felix, ca pe o decoraţie, julitura rotundă de pe genunchi.

„Totul e deci în ordine”, speră Felix, dar, cînd dă la o parte perdeaua de la ferestrele cu pervazul jos, în locul imaginii tonice a tufei de liliac, privirea lui însetată nu găseşte decît neantul.

Ziua a trecut chinuitor. Se simţea obligat să pară neschimbat. Prins în discuţie cu Virgil, dezbătînd detaliile experimentului lor, a reuşit să uite prin ce a trecut. Tîrziu în noapte, cînd i-a condus pe Virgil şi pe Paula pînă la uşă, a înregistrat exclamaţia încîntată a Paulei, care tocmai păşea pragul:

— Ce noapte minunată! Cerul e spuzit de stele. Noapte bună...

Felix încremeneşte în cadrul uşii. Ceea ce vede nu diferă cu nimic de viziunea care l-a urmărit toată ziua. Un hău fără margini şi

contururi; vibrînd, fără să răsune, în culori vremelnice şi incerte asta era. A răspuns cu o voce care i se părea străină şi, cu un gest mecanic, a împins uşa. Desluşi vocile amortizate ale celor doi, scîrţîitul balamalelor portiţei.

Mai tîrziu, alături de Emilia în pat, vru să i se destăi- nuiască. Vocea îi vibra de încordare:

— Ştii, Emilia, tu, voi, copiii, casa asta... cam asta e tot ce mai există pentru mine.

Simţi braţele ei încolăcindu-i capul puţin ridicat, trupul mulîndu-se pe al lui, susurul şoaptei ei lîngă ureche:

— Ai fost, azi, tot timpul altfel decît de obicei. Mă şi întrebam ce-i cu tine. Dar acum m-ai făcut fericită. Iubitule...

Gîndurile şi temerile lui se topiră. Adormi fără umbre în suflet.

S-a trezit. Îi era sete. S-a ridicat încet de tot, ca să nu tulbure ritmul respiraţiei care îi mîngîia auzul. Bîjbîind pe întuneric, s-a strecurat printre moliile ca o pisică, fără să facă nici un zgomot. În bucătărie a deschis robinetul şi, pe dibuite, a căutat pe raft paharul, ducîndu-l sub şuviţa clipocitoare. Prin fereastra din faţa lui zări noaptea care se retrăgea, lăsînd orizontul să se sprijine pe linia sinuoasă a unor pomi şi, mai încolo, pe contururile angu- loase ale acoperişurilor. Face un efort să nu scape din mînă paharul, să nu strige. Stă nemişcat. Pune, apoi, cu grijă, paharul plin pe raft. Deschide încet de tot fereastra. Cîţiva greieri scrijelesc liniştea nopţii, abia mîngîiată de foşnetul vîntului prin ramuri. De undeva se aude lătratul unui cîine. De mai departe un alt lătrat răspunde.

Uitînd de sete, Felix se strecoară înapoi spre dormitor, mînat de o atît de intensă fericire, încît nici nu observă cum a străbătut tot drumul cu mişcări sigure şi

iuţi, fără să se împiedice de nimic, fără să tulbure pacea picoti- toare a casei.

Îmbătătoarea trăire s-a curmat a doua zi, cînd, îmbrăcat de plecare, a deschis uşa pregătindu-se să iasă.

Nu-ul sălbatec, prelungit parcă la nesfîrşit, a răsunat numai înăuntrul său, deşi era sigur că, sub presiunea aerului explodînd din plămîni, coardele lui vocale au vibrat pînă la durere. De din afară, din golul fără margini, nu-i veni răspunsul undei care ar fi trebuit să se propage.

A tras cu violenţă uşa, punînd-o între el şi groaza lui

„Trebuie să aflu ce e eu mine. Trebuie!” urlă cugetul său. Cu un efort care îl seacă, reuşeşte să-şi recapete o parte din luciditate. Se întinde pe bancheta îngustă din hol, închide ochii şi încearcă să se analizeze cît mai coerent.

„Care este deosebirea dintre mine, cel de astă-noapte, şi cel din ziua de ieri şi cea de azi?”. Elimină factorii subiectivi, fenomenul fiind de domeniul celor fizice. Revine la întrebarea cheie, cea de dinainte. Şi caută răspunsuri. „Noaptea port pijama, ziua...”. Şi, cu gesturi febrile, aruncă toate hainele de pe dînsul. Uitînd de pudoare, de eventualele priviri, se repede la uşă şi o deschide larg. Di- mineaţa matură, plină de viaţă, năvăleşte peste dînsul. Inspiră, o dată cu aerul răcoros şi miresmele împrospătate de rouă, sunetele şi imaginile atît de cunoscute. Se descoperă gol şi se ruşinează.

Ce urmează reprezintă un simplu exerciţiu de excludere succesivă. Abia după ce şi-a pus pantalonii, golul de coşmar a reapărut dincolo de prag. A golit buzunarele. Imaginea lumii a reapărut. Pune, pe rînd, înapoi în buzunare, cheile, pieptenul şi... încă lumea îşi păstrează structura ei. Cînd pune mîna pe portofel, brusc, toate se destramă dincolo de cadrul

uşii în faţa căreia se opreşte. Repetă, ca pe un experiment, de cîteva ori, efectul portofelului. Constată cu satisfacţie că fenomenul e reproductibil. Goleşte conţinutul din compartimentele obiectului de piele. După mai multe tatonări, rămîne în mînă cu o carte de vizită. Cum era asupra sa, sau foarte aproape de dînsul, spaţiul de afară se golea de conţinut.

Îşi concentrează atenţia asupra dreptunghiului. Numai la prima vedere este ceea ce pare. Nici un nume. Numai un număr de telefon tipărit. Deşi la pipăit pare să fie din carton, încercările lui Felix de a rupe un colţ se dovedesc zadarnice. La o cercetare mai atentă descoperă o dungă fină, de culoare închisă, de-a lungul muchiei.

„De unde naiba am această carte de vizită, sau ce-o mai fi ea?”

Îşi răscoleşte memoria ca pe o debara, bucşită cu lucruri.

„Ieri? Nu, n-am fost nicăieri. Atunci, alaltăieri... Cu cine m-am întîlnit alaltăieri?”. După un inventar sistematic al tuturor persoanelor de care îşi poate aminti, al tuturor locurilor pe unde a fost, ajunge la întîlnirea la cofetărie cu Emilia. A venit înaintea ei şi a aşteptat, aşezat la o masă. Apoi a apărut Emilia. Nu. Stai! S-a mai întîm- plat, între timp ceva. Din dreptul unei mese învecinate şi-a auzit pronunţat numele. A întors capul şi a zărit doi bărbaţi bine îmbrăcaţi, care l-au salutat. A răspuns, deşi nu reuşea să-şi evoce cînd şi unde i-a cunoscut. Nu-i văzuse, era sigur, aproape sigur, niciodată pînă atunci. „Parcă mi-au spus ceva”, monologhează Felix cu voce tare. „Ceva despre o colaborare cu ei... Parcă ziceau că ar fi în interesul meu. Interesul meu... I-am refuzat, deşi n-am înţeles ce voiau de la mine. Parcă au mai spus ceva. Ceva care m-a frapat. A, da. Nu

dorim să vă constrîngem”. Cuvîntul, mai ales tonul cu care a fost rostit, îi răsună acum limpede şi ameninţător în urechi — „constrîngem”. Apoi, unul dintre ei s-a ridicat de la masă şi i-a întins cartea de vizită. „Dar ce mi-o fi spus? Că mi-a spus ceva. Parcă de un contact cu mine,: un contact permanent. Exact, asta a spus: Vom rămîne în contact permanent cu dumneavoastră. Ne interesaţi foarte mult... Şi tocmai atunci a apărut Emilia. Amîndoi au salutat şi au plecat.”

Concluzia se impunea acum de la sine. Ei i-au dat cartea de vizită. „Dar de ce tocmai mie?”, se întreba. Căută legătura între cele petrecute cu dînsul şi interesul lor prezumptiv. „Te pomeneşti că îi interesează tocmai ceea ce facem, Virgil şi cu mine, la institut.” Problema lor, adică retroacţiunea defazată în relaţia imagine-spaţiu real şi anamorfozarea prin retroacţiune a conţinutului spaţiului în conformitate cu imaginea transformată, pe baza unui program de calculator, era în fază experimentală avansată. Ideea s-a născut în du-te vino-ul de vorbe dintre Virgil şi dînsul, într-una din după-amiezele în care se conduceau, unul pe altul, acasă. De la conceperea modelului experimental şi pînă la realizarea lui a fost o cale lungă şi anevoioasă. În institut ideea lor nu a fost primită cu interes nici de conducere şi nici de colegi, prinşi cu toţii în iureşul unor probleme cerute cu maximă urgenţă de alte foruri. Au trebuit să se descurce cu ce puteau încropi din aparatura cu care lucrau de obicei, mai îm- prumutînd de ici de colo cîte un dispozitiv. Şi, încetul cu încetul, instalaţia a început să se întregească, pornind de la un analizor de imagini implementat pe un calculator puternic, montat în buclă cu un restructurator programabil. După ce au pus la punct

programul, au reuşit să obţină cîteva obiecte inedite cu ajutorul anamorfozei retroactive. Erau, deocamdată, mai mult jocuri, dar problema prezenta numeroase aplicaţii, începînd cu telecomunicaţiile şi proiectarea aparatelor de zburat cu peste 10M şi pînă la modelarea unor procese, altfel imposibil de realizat în condiţii normale. Mai trebuiau puse la punct unele aspecte de prelucrare a informaţiei şi ar fi putut considera că treaba era ca şi făcută.

„Să fi ajuns şi alţii la rezultate similare? Să fiu eu echivalentul analizorului de imagini, chiar de percepţii?... Asta ar fi ceva. Şi această pseudocarte de vizită să fie un fel de interfaţă între mine şi restul sistemului, probabil undeva prin vecini? De ce nu? Probabil că ceva nu le merge şi are loc o anamorfozare haotică şi, de aceea, in-coerentă, destructivă... îmi hurducă, pur şi simplu, percepţiile... Le trebuie ceva ce am realizat noi. Sînt abia la jumătate de drum. Dar calea pe care au apucat-o e senzaţională. — Dar, de fapt, cine-s ei?... Dacă le trebuie un soft, de ce nu m-au căutat la institut?”

Priveşte la dreptunghiul alb şi zăreşte numărul de telefon. Se înfioară. „Într-adevăr, au rămas în contact cu mine. În casă emiţătorul este probabil ecranat şi de aceea nu are loc retroacţiunea. Or fi străini... spioni... Ar putea exercita şi alte presiuni, pe lîngă cele trăite de mine în astea două zile. Cerule! Copiii... Emilia... Sper că n-or să îndrăznească. Or fi încercat şi cu Virgîl. Dar el mi-ar fi spus. Aş! Parcă eu nu am jucat teatru ieri?”

Chibzui, o vreme, fără să formuleze vreun gînd, son- dîndu-se, căutînd calea, intuitiv. Se duse apoi la telefon. Ridică receptorul şi formă numărul scris pe ceea ce, de fapt, nu e o carte de vizită. Aude cum sună. O dată, a

doua oară şi la a treia se întrerupe ţîrîitul şi o voce gravă îi ia locul:

— Alo.

— Răspunsul meu este... nu, şopteşte Felix, accentuînd negaţia. Şi pune înapoi în furcă receptorul.

Cîntăreşte vreo cîteva clipe în mînă dispozitivul cu aspect de carte de vizită şi se îndreaptă spre debara. De acolo scoale o cutie de conserve cu cuie. O răstoarnă pe masa din bucătărie. Se întoarce la încăperea din care a luat cutia şi răscoleşte prin rafturi, pînă găseşte o bucată de tablă. O îndoaie şi strecoară între cele două coperţi metalice dreptunghiul alb. Introduce sandvişul obţinut în cutia de conserve şi completează spaţiul cu cuiele pe care le scosese mai înainte. Pînă la urmă pachetul dispare în servietă.

Fluierînd încet o melodie, Felix, cu geanta în mînă, iese pe uşă. O încuie senin şi o porneşte cu pas sprinten pe scurta alee care îl desparte de stradă.

Cătălin Ionescu

LOSER

O palmă trasă pe neaşteptate peste faţă. Forţa loviturii mă trînteşte pe spate. Două mîini mi se-nfig în gulerul cămăşii şi sînt tras în sus. „Nenorocitule!” şuieră cineva. „Pierzător nenorocit! Ne mai împuţi mult cu persoana ta jegoasă?” Un genunchi sub burtă şi concomitent un pumn în bărbie. Mă prăbuşesc încovoindu-mă de durere. Simt gustul amar al sîngelui din buza de jos. Şi gustul ţărînei. Şi-al durerii. Şi-al umilinţei. Gheara de foc a unei lovituri în rinichi, apoi în coaste. Ochii mi se împăienjenesc. Văd un poliţist ce priveşte scena curios, cu mîinile la spate. Nici nu se osteneşte să mă verifice, mă ştie prea bine.

Şeful se apropie de mine, îi văd pantalonii de calitate, imaculaţi.

— Azi mai joci?

Ridic din umeri, atît cît se poate face gestul acesta tăvălit de jigodiile lui prin mizeriile străzii.

— Ai cu ce?

Tac. Un picior nervos mă loveşte cu sete.

— Vorbeşte, spurcătură! Nu ştii cu cine ai de-a face?

Şeful intervine, împăciuitor:

— Lasă-l! Destul! Poate intră şi el în rîndul oamenilor.

— Ăsta, şefule? se miră cineva.

— Poftim. Azi fac eu cinste. Ieri mi-a ieşit un W2, face nepăsător, aruncîndu-mi, un bănuţ.

Întorc temător capul. Întind mîna să apuc bănuţul. Talpa unui pantof îmi striveşte degetele. Urlu necontrolat. Rîsete.

— Hai, lăsaţi-l! E bănuţul lui acum.

Îl iau şi mă ridic cu greu de jos, ştergîndu-mi cu mîneca hainei sîngele de pe faţă. Automatul se află la capătul fundăturii infecte, numită pompos strada 132,

undeva prin gunoaiele careului 43. E un automat clasa a 3-a, cel mai ieftin, fără cîştigători de clasă superioară, gen W2 sau W1. Cît despre clasa zero, nici vorbă. În cel mai bun caz ai putea obţine un bilet W3 cu valabilitate de 30 de zile. Ceea ce, pentru condiţia mea, reprezintă idealul. O lună de trai omenesc.

Tot în zona asta e perimetrul „albilor”. O bandă de cartier ca oricare alta. Gata oricînd să ne şicaneze pe noi, amărîţii de loseri. De fapt eram gata să-mi încasez papara. Şi-o încasasem. Nu prea credeam eu că şeful trăsese un bilet W2. Nu era genul lui. Se lăuda sau poate-l cumpărase, deşi era total interzis lucrul acesta. Ştiam însă, uneori se practica.

Mă poticnesc în faţa automatului. Simt privirile sfredelitoare ale celorlalţi, îmi privesc mîna. Tremură. Surîd trist, atît cît îmi poate permite buza umflată. Am vreo şansă? O groază, mă asigură afişele de pe automat. Bag bănuţul şi trag de manetă. Se-aude un clinchet electronic melodios şi cartonaşul cade-n cutia transparentă. Îl iau repede şi-l răsucesc. Litera L tronează mare şi batjocoritoare. L de la „loser”. Cuvîntul care m-a caracterizat întotdeauna pe deplin — cel care pierde. Pornesc încet, resemnat, înapoi spre banda care m-a urmărit cu atenţie. Ştiu’ ce va urma.

*

Sistemul FORTUNE se introdusese de relativ puţin timp — după naşterea mea. Sistemul era fără-ndoială infailibil, drept şi progresist. Într-o lume suprapopulată există foarte mulţi oameni bine pregătiţi. Şi-atunci cum să fie aleşi conducătorii? S-a ajuns astfel la concluzia cea mai simplă. Cei norocoşi. Cei care pot cîştiga aprigele bătălii ale afacerilor în mod potenţial. A

apărut reţeaua automatelor F care eliberează, contra unor sume insignifiante, cele mai mărunte monede, tichete norocoase. L — loser — pierzător. Seria W — winner — norocos: W7 — valabil o oră, echivalent cu zece tichete de automat, W6 — valabil 6 ore, W5, şi aşa mai departe pînă la clasele superioare 2, 1, 0, valabile 6, 12 şi respectiv 50 de luni de zile. Cu toate avantajele materiale auxiliare: vilă, maşini, bani, posturi bine situate.

În ceea ce mă priveşte, n-am obţinut niciodată mai mult de W6, în vreo 20 de ani.

*

În parc e frig şi întuneric. Totuşi aş dormi pe una din bănci dacă aş putea. Poliţiştii mişună însă ca nişte furnici şi proaspetele mele amintiri despre întîlnirea cu banda „albilor” nu mă fac să mă bucure gîndul altor distracţii de-acest gen. Pierzătorii n-au de fapt drepturi. Sînt nişte epave, nişte amărîţi toleraţi din mila societăţii. Primesc mîncare, infectă-dar mîncare, şi-un pat jegos peste noapte. Ziua, nimic. Să muncească. Toată lumea are nevoie de hamali şi gunoieri.

Am ajuns în zona feminină. O zăresc deodată pe Lola.

— Lola! o strig cam neconvins.

Mă vede. Se strîmbă, dar nu se-ndepărtează.

— Ai obţinut ceva azi? mă-ntreabă dispreţuitoare.

— Dar tu? întreb îndrăzneţ.

Răspunde legănîndu-se:

— W5.

N-o cred. Un tichet norocos pentru o zi. Minte, fără-n- doială. Ar fi trebuit în acest caz să fie deja ocupată.

— Tu?

— Şi eu, răspund fără să clipesc.

Mă priveşte uimită.

— Arată.

Mă caut de formă prin buzunare.

— Cred că l-am pierdut.

— Mincinosule! Eram sigură. N-ai. Eşti un nenorocit de loser.

Mă-nfurii.

— Tu vorbeşti? Ai tu un W5 cum sînt eu preşedintele companiei „Universal Motors”.

Surîde dispreţuitor şi se scotoceşte-n poşetă.

— Poftim.

Un poliţist s-a apropiat pe neaşteptate.

— Aveţi necazuri, doamnă? Un loser? face arătîn- du-mă cu bastonul.

— Da, dar lăsaţi-l naibii. E prea amărît ca să se ia de mine.

Scoate repede un bănuţ şi mi-l aruncă la picioare.

— Ia-l şi spală-te pe cap cu el, rînjeşte satisfăcută. M-aplec, îl culeg şi-apoi o şterg grăbit. Poliţistul mă privea nu prea binevoitor. Mai apuc să aud o frîntură de conversaţie:

— Ştiţi, doamnă, peste o jumătate de oră ies din serviciu şi poate că vreţi să luaţi masa cu mine la...

Scuip cu năduf. Tîrfa! Are-ntr-adevăr un W5. Eu... Privesc bănuţu'. Mi se pare clar, n-am prea mult lipici la noroc în seara asta. Automatul e la doi paşi. Să-ncerc? De ce nu? La urma urmei, cînd am avut eu noroc? Bag bănuţul şi trag de manetă. Clinchet electronic melodios şi cartonaşul cade-n cutie. Il iau, îl răsucesc, apoi îl arunc înciudat în coşul de gunoi alăturat, plin ochi cu cartonaşe ca al meu, tipărite cu litera L, mare şi batjocoritoare. Zeul norocului nu se-nşeală.

*

Sistemul FORTUNE era construit pe bazele avansate ale matematicilor statistice şi probabiliste. Fabricanţii se lăudau cu construirea unui mecanism perfect aleator, ceea ce fără-ndoială şi este de vreme ce a fost adoptat oficial de guvern ca metodă de selecţie a elitelor. Nimeni nu se-atinge de norocoşi. Pentru că norocul lor înseamnă şi bunăstarea celor amărîţi. Cu cît sînt ei mai norocoşi, cu atît noi o ducem mai bine. Ce-i drept, de vreo 10 ani condiţiile noastre nu s-au prea ameliorat, dar ei o duc tot mai bine. Poliţiştii-s cel puţin W2, iar bandele „albilor” se iau acum nu numai de negri — care-s în general nişte tipi al dracului de ghinionişti — ci şi de noi, amărîţii de loseri, şi nu admit întrînsele decît cel puţin W4. S-au ajuns! Parcă nu-i ştiu eu cum umblă

jegoşi cel puţin 6 luni pe an aşteptînd tremurînd bănuţul ce li se alocă zilnic cu speranţa unui bilet tipărit cu un W mare pe el?

*

Întîmplător o văd pe Jenny. Umblă speriată, c-o rochie boţită şi sfîşiată pe la poale şi pe la piept. Mă vede şi se opreşte nehotărîtă. Îi fac semne blajine cu mîna. Mă

trăsneşte-un gînd: dacă şi ea-i falită, tot ce se poate, însemnă că-n seara asta am noroc. Dacă aş avea un bănuţ, l-aş juca şi-aş cîştiga. Oftez. De unde bănuţ?

— Eşti la pămînt, Jenny? o-ntreb în loc de salut.

Pleacă ochii.

— M-a violat cineva, şopteşte.

Aproape că mă bufneşte rîsul. După bruma de cunoştiinţe elementare (şcoala elementară o urmează toţi copii; cele medii sau superioare numai norocoşii de la W3 şi respectiv W2 în sus) a viola înseamnă a-i face cuiva chestia aia fără voia dumneaei, şi-n cazul lui Jenny ar fi de mirare ca ea să se opună. Mă rog, treaba ei.

— Şi-acum ce faci?

— Nimic. Mă duc la azil să mă culc.

Strîmb din nas. Sînt sătul de azilul nenorocoşilor.

— Nu vrei să rămîi cu mine?

— Unde?

— Aici. În parc.

— O să ne prindă, scînceşte.

— Poate că nu. Noaptea e rece şi poliţiştii s-au mai potolit. Şi-apoi, asta e noaptea noastră norocoasă. Doar ne-am întîlnit, nu?

Zîmbeşte puţin. Mă hazardez:

— Ai cumva un bănuţ?

— Prostule. Dacă aveam, eram aici cu tine?

Mă-mbrăţişează strîns, sărutîndu-mă fierbinte şi-ndelung. Prin rochia subţire îi simt trupul cald, fremătînd de viaţă.

*

Multe vise mi-au fost populate cu fantasmele cîştigului. Sînt fără-îndoială învăţat să visez că obţin din automatele F tichete W4, 3, 2 sau chiar 1. Un W4 m-ar scoate din cloacă. Teoreticienii spun: cînd ai noroc, ai, cînd n-ai, n-ai. Există perioade

stabilite pe baze statistice, tot felul de horoscoape norocoase, şi cîte şi mai cîte. Pe naiba! Eu n-am avut niciodată noroc. Sînt o epavă, o pleavă, alfel n-aş fi aici, în parcul ăsta pustiu şi întunecat. Stau culcat pe spate în iarba moale. Jenny se zgribuleşte brusc.

— Ţi-e frig?

— Mi-e bine, face îmbrăţişîndu-mă-n stilul ei, încolă- cindu-se pur şi simplu-n jurul meu.

— Iubitule, şopteşte-ntr-un tîrziu. Ce faci?

— Mai nimic. Încerc să dorm.

— Ascultă-mă cu atenţie! Am o idee de milioane.

— Mda? casc eu.

— Da, da, o idee colosală. Ştii, mă gîndeam la ceea ce am citit eu într-o carte.

— O carte? sar în sus. De unde ai tu o carte? Numai norocoşii W1 şi W0 au dreptul să aibă cărţi.

— Ei, am găsit şi eu una pierdută.

— Ai călcat legea, spun revoltat.

— Mare scofală. Parcă noi ce facem aici?

Dau din cap nehotărît. Nu-i chiar aşa. Una e să te culci în parc c-o amărîtă de condiţia ta, şi alta-i să te-ntinzi la privilegiile celor mari. Cu asta nu te joci.

— Şi?

— Şi scria acolo că norocul şi-l face omul.

— Prostii, pufnesc. Cum să şi-l facă omu'?

— Ei, cumva.

— Proasto! Vezi şi singură că o carte nu-i de nasu' tău. Cine ştie ce scria acolo şi ce-ai înţeles tu.

— Prost eşti tu! Dacă n-ai fi aşa, ai înţelege singur că norocul şi-l face omul.

— Cum dracu'?

— Simplu. Te duci şi spargi un automat.

Îngheţ. Să sparg un automat? Aş încasa pe puţin 20 de ani de zdup. În cel mai bun caz. Jenny e nebună.

— Prostule. N-ai înţeles nimic. Dacă reuşeşti să-l spargi înainte ca poliţia să sosească, dai peste tichetele norocoase. Spărgînd un automat de clasa 1, obţii cel puţin un W2. Şi nici un poliţist nu o să se atingă de posesorul unui W2.

De uimire-ncep să mă scarpin pe ţeastă. Are dreptate. Ce simplu! Spargi un automat

şi cînd vine poliţia îi bagi sub nas tichetul cîştigător. Tichetele-s imprimate c-o cerneală specială şi-s păstrate în compartimente vidate şi capsulate. În contact cu aerul, cerneala se şterge după limita sa legală de folosire, făcîndu-l nefolositor după timpul de valabilitate al biletului. Formidabil, ce idee!

— Jenny, eşti grozavă!

Surîde-ncîntată şi mă sărută. Gîndu-mi zboară însă la ideea asta uluitoare de a sparge un automat. Ar putea merge. Va merge, fără-ndoială. O-ndepărtez uşurel.

— Lasă. Hai să mergem!

— Unde? face nedumerită.

— Pe strada 79, la doi paşi, e un automat de clasa 1 mai retras.

— Acum?

— Cît o fi ceasul?

Se uită la stele.

— Vreo 1 — 2 noaptea. Şi scule?

— Fac eu rost. Am un amic paznic de noapte la un garaj. Împrumut numaidecît, e aproape.

— Bine, hai.

Ne ridicăm, ne aranjăm puţin şi-o zbughim.

*

M-apropii şovăielnic de-automat. Privesc în jur, nimeni. La colţul străzii stă Jenny cu ochii-n patru. Dacă apare cineva, fluieră. Am ajuns în faţa lui. Ştiu pe unde se desface, am asistat o dată la-ncărcarea unuia cu tuburile sigilate cu tichete.

Mă trece un fior. Scutur din cap. Ce dracu', nu pot eu să forţez un automat? Ştiu că, dacă-l deschid, poliţia se va alerta dar, pînă va ajunge aici, o să am tichetele în buzunar.

Scot şurubelniţa şi-o bag pe lîngă uşiţa din spate. Munca a-nceput.

Merge greu, chiar cu dalta şi ciocanul. Greu de tot.

Mă trec toate apele. Îmi şterg sudoarea de pe frunte, apoi continui. Alarma se declanşează pe neaşteptate. Alt fior. Ar trebui să mă ridic şi s-o iau la sănătoasa. Arunc o privire rapidă, Jenny s-a făcut nevăzută. Fricoasa! Stau. Sînt aproape.

Uşiţa cedează la ultimul efort. Am desfăcut! Îmi lucesc ochii. Nici o problemă. Mecanismul de extracţie al tichetelor este sofisticat, dar fragil.

De undeva din jur se-aude sirena poliţiei. Norocul este lîngă mine, îl simt. Lovesc cu dalta şi ciocanul primul tub. Cartonaşele se-mprăştie-n jurul meu, nu prea multe. Pe toate, litera L. Nu-i nimic.

Sirena poliţiei e mai aproape. Alt tub. Tot litera L. Poliţia mai aproape. Alt tub. Şi altul. Şi altul. Simt ceva rece pe şira spinării. Văd farurile maşinilor de poliţie la capătul străzii. Ultimul tub. Spart.

Înţepenesc brusc, simţindu-mă vlăguit pînă la epuizare. Toate tichetele-s notate cu L. L de la loser. Cel care pierde. Adică eu. M-a cuprins o oboseală mare, imensă, aş vrea să dorm şi să nu visez nimic, nimic.

Nici nu mai simt mîinile poliţiştilor apucîndu-mă brutal şi împingîndu-mă spre dubă. Mai apuc să văd automatul cu uşiţa-ndoită şi spartă şi mulţimea de tichcte răspîndite pe jos cu L-ul lor micuţ imprimat pe ele. Cartonaşe albe şi nepăsătoare risipite-ntr-un fel de literă L lătăreaţă, albă, pe trotuarul întunecat, un L ce rînjeşte la mine cu gura sa dispreţuitoare.

Sînt urcat în dubă şi uşa se trînteşte-n spatele meu.

Bogdan Ivan

LUMEA RUAIIILOR

„Vino, măcar trei zile! Nu îţi poţi imagina ce singurătate zgomotoasă (plouă torenţial aproape tot timpul) trebuie să îndur pe planeta asta. Vino şi îţi voi face cunoştinţă cu ruaiiii (în manuale sînt numiţi altfel, printr-o formulă inventată, dar eu prefer să-i numesc aşa, cum îşi spun ei înşişi; cuvîntul ruaii imită cît de cît oftatul gutural prin care îşi desemnează rasa). Ştiu prea bine că acum nu poţi fi decît îngropat într-un morman de benzi şi microfilme, dar îmi amintesc cum, în anii şcolilor noastre comune, preferai, ca şi mine, spaţiile mari şi necercetate. Zău, ia-ţi cîteva zile libere şi vino aici, pe planeta mea! Nu e deloc greu de ajuns: iei cursa Pămînt-Verango, săptămînală. Trece la cîteva u.a. de sistemul 279 şi îmi trimite totdeauna o capsulă cu carburanţi. Vino măcar o zi! Habar n-ai ce pierzi studiind doar din benzi lumile noi. Te-am convins, sînt sigur! De mult aşteptai şi tu, biet savant sedentar, să mai dai o raită prin galaxii. Te aştept cu flori, vechiul tău prieten, Jaenius.”

Era, într-adevăr, un vechi prieten. Foarte vechi. Poate chiar prea vechi. Ăsta era motivul pentru care citisem (şi recitisem acum pentru a o suta oară) cu suspiciune cuvintele lui. Nu mai auzisem unul de altul de la terminarea studiilor şi asta însemna o perioadă bunişoară de timp. Ei plecase să exploreze corpuri cereşti îndepărtate, iar eu mă afundasem, cum bine intuise, într-un morman nesfîrşit de informaţii disparate.

Cînd spunea că abia aştept să evadez din mediul meu, iar avea, probabil, dreptate. Dar ceva nu îmi suna bine în scrisoarea lui. Poate tonul avîntat şi cam artificial pe care-l folosea, el, un individ pe care-l ştiam ursuz, reţinut, interiorizîndu-şi pe cît posibil bolnăvicioasa pasiune pentru lumile exotice. Iar acum, iată, îşi aminteşte brusc de mine şi mă cheamă deodată, ca-n tinereţe, să-i ţin tovărăşie.

Să fi înnebunit, aşa eum înnebuniseră cohorte întregi de exploratori în faza pionieratului? Ipoteza nu e exclusă. Cunoşteam cazuri de singuratici autoexilaţi în mijlocul unor peisaje bizare, care îi fascinaseră, la început, pentru a-i scrînti în final.

Acestea erau gîndurile mele în timp ce împătuream scrisoarea, trimisă în stil clasic, şi care făcuse atîta drum: de pe acea planetă a sistemului 279 pe Pămînt şi acum înapoi, împreună cu mine. Căci hotărîrea mea fusese, după cîteva mici frămîntări, să dau curs invitaţiei. Auzisem destul de vag de lumea ruaiiilor şi eram curios s-o cunosc.

Sistemul era de mult timp vizibil, capsula pregătită şi bagajul meu înghesuit înăuntru. Mi-am ocupat locul şi, cu o uşoară zdruncinătură, a avut loc desprinderea de naveta care făcea cursa Pămînt-Verango. Nava dispăru, prefăcîndu-se într-un minuscul punct strălucitor.

Intrarea pe orbită, rotaţia circumplanetară, îndelunga tatonare şi apoi asolizarea se petrecură atît de lin, încît pur şi simplu am adormit. M-au trezit alarmele ascuţite şi lumina clipitoare, intrate toate în panică. Capsula e atacată, am tresărit, dar, dezmeticindu-mă, m-am liniştit. Uitasem să comand deschiderea trapei spre exterior. Înăuntru se lansă un cap cunoscut, Jaenius:

— Hei! Ce surpriză! Ha, ha!

Ne-am studiat cîteva clipe. O secundă am recunoscut figura ursuză de altădată, care imediat s-a metamorfozat. Părea transfigurat de fericire. Chipul lui radia o voioşie stupefiantă, similară cumva celei pe care o folosise şi în scrisoare. Îmi zise:

— Se vede că nu îţi face nici o plăcere călătoria asta. Eşti sosit de cîteva ore bune şi n-ai catadixit să scoţi nasul. De obicei eu comand deschiderea capsulei, dar, fiind un om înăuntru, computerul central s-a opus. A trebuit să instalez nişte cabluri sub tensiune ca să-ţi scutur puţin tinicheaua. Te-au trezit probabil alarmele.

— Adevărat. Spuneai că mă aştepţi cu flori.

— N-am glumit, zise mimînd solemnitatea şi ridicînd în aer cîteva tije de culoarea şi consistenţa oţelului, iată; cam asta e flora pe aici.

*

Instalarea s-a făcut fără probleme. Atmosfera mi-a părut mai mult decît respirabilă, iar sosirea mea coin- cisese cu una din rarele pauze între două ploi.

— Care-i problema? l-am luat direct.

S-a uitat la mine cu atîta mirare, încît am renunţat pentru moment.

A doua zi am făcut o plimbare în jurul staţiei, staţie pe care o transformase în locuinţa sa permanentă. Îmi dădea, plin de importanţă, sumare explicaţii asupra modului său de trai:

— Pînă la sosirea ta eram unicul om pe planeta asta. Nu însă şi singura fiinţă gînditoare. Ai auzit, cu siguranţă, de ruaiii şi nu numai de la mine. N-au putut fi adaptaţi însă nicăieri altundeva, planeta lor fiind unicul loc unde pot supravieţui. Cauza e clară, provine din modul absolut neobişnuit de existenţă...

Priveam în jur: copacii erau foarte înalţi, foarte stufoşi, formînd cu marea lor coroană comună un acoperiş cafeniu, cafeniu ca şi solul. Zgomote erau multe, unele apropiate, altele părînd a fi ecoul unora foarte îndepărtate.

— Nu-ţi obosi ochii degeaba... Nu e nici un ruaii pe aici, acum. Se tem de tine. Încă nu ţi-au sondat mintea. Nu holba ochii, ar fi trebuit să ştii: sînt telepaţi. Ba mai mult decît atît... Şi chiar dacă ar fi vreunul aici, n-ai putea să-l recunoşti. Au un deplin control asupra formei corpului lor. Sau, dacă preferi, corpul lor nu există decît ca materializare a imensei forţe psihice ce o posedă. Se pot transforma în orice... Într-un copac, de exemplu. Aceeaşi forţă le permite şi captarea undelor noastre telepatice.

L-am lăsat să vorbească. Părea că subiectul, deşi era pentru el cotidianul cel mai obişnuit, îl încînta în continuare.

*

O ploaie torenţială de o violenţă rară ne gonise în staţie. Dar continuam să-l observ. Cîteodată, rar, părea că personalitatea pe care i-o ştiam din tinereţe răzbătea la suprafaţă. Oare venirea mea să fi avut asemenea efect?

— Şi care e modul lor de trai, care îi face inadaptabili pentru orice alt loc? l-am întrebat. Hrana sau solul pot fi înlocuite, mediul simulat, dacă nu cumva sînt transportate toată o dată cu fiinţa respectivă de pe planeta de origine.

M-a privit calm:

— Aici e vorba de altceva. De relaţia fiecăruia cu ceilalţi. Toată viaţa lor nu fac altceva decît să se ucidă unul pe altul.

N-am priceput.

— Vrei să spui că poartă războaie? Dar nu e nimic original în asta!

— Ba e, a spus. Ei luptă individual. Fiecare împotriva tuturor celorlaţi.

— De ce? am bălmăjit.

— De ce, de ce… Aşa sînt ei. Nu pot trăi altfel. E scopul şi unica preocupare a vieţii lor. Oricare ruaii îşi urăşte fără milă şi fără ascunziş propria specie. Foarte original, trebuie să recunoşti.

Am recunoscut şi am continuat să întreb:

— Şi chiar nu au nici un folos omorîndu-se aşa?

— Folos!… Cum să nu! La urma urmelor, nu pricepi?, e mijlocul lor de supravieţuire, instinctul şi în acelaşi timp satisfacţia lor psihică. Existenţa şi-ar pierde pentru ei sensul dacă n-ar mai face-o…

— Dar care e mijlocul lor de ucidere?

— Precis nu ştiu. Prin forţa gîndului, bănuiesc, ca tot ceea ce fac. Cînd ai să vezi unul, ai să pricepi că n-au cum altfel.

„Corpul” lor a rămas primitiv, neadaptat ca lumea nici măcar la propriul lor mediu.

— Şi specia nu dispare? Omorîndu-se într-una?

— Nu. Dar nu mă pune să-ţi explic modul lor de înmulţire. Nu am decît nişte ipoteze. Dar cred în ele, sînt plauzibile. Fii atent: un spirit bătrin, supravieţuitor în multe lupte, învingător mereu, acumulînd o energie mentală imensă, se divide, dînd naştere la doi ruaiii tineri. Dar asta se întîmplă de acum rar. Specia a intrat de mult într-un anume echilibru. Cu fiecare victorie, experienţa lor de viaţă, capacitatea de gîndire, analiză, sinteză, abstracţie au crescut imens. Fiindcă, încearcă să pricepi, în fiecare clipă spiritul lor se frămîntă, concepe planuri...

— Monstruos. Şi tu te înţelegi cu ei?

— Cu ruaiii? Destul de bine, mulţumesc. Comunicăm telepatic, ei vorbesc frumos, mă ocolesc cu grijă; eu nu mă amestec în viaţa lor, îi respect. Îi privesc de departe.

— Zgomotele-ecou ce sînt?

— Prăbuşiri de copaci, ploi, prăvăliri de teren. Modul lor de luptă. Nu că astfel şi-ar ucide adversarul, dar îl derutează.

— Atît de mare le e puterea?

— Mai mare decît crezi. Într-una din primele zile petrecute aici, o torenţială m-a prins departe de casă. Eram disperat, ploaia mă chinuia din ce în ce mai tare. Un ruaii, fiind pe aproape, mi-a înţeles gîndurile şi mi-a apărut drept în faţă. Am tras o spaimă zdravănă. Se uita la mine cu milă, cu ochii ăia mari şi mi-a zis telepatic: „Vrei să opresc ploaia?”. „Da, opreşte-o dracului!” i-am zis automat. Şi chiar asta a făcut. A oprit ploaia. Nu prea mi-a venit să cred; nu-i cunoşteam încă aşa bine. Cînd ultima picătură s-a scurs în solul cafeniu, am fost întrebat iar: „Ţi-e frig, pieritură?” Glumea, ochii păreau că-i rîd. Să ştii că ruaiiii au simţul umorului.

— Aşa ucigaşi cum sînt?...

— Ucigaşi? Gîndeşte ce spui! Oare tu te condamni pentru că iei trei mese pe zi? Situaţia e identică!

Bineînţeles, nu pricepeam.

*

— Hai să-ţi arăt un ruaii, mi-a zis a doua zi de dimineaţă.

— Unde?

— Prin pădure, trebuie să fie vreunul. Cred că mintea ta a fost scotocită bine azi-noapte. Au înţeles că eşti asemeni mie, nu un duşman. Vei fi şi tu, dacă vrei, prietenul lor. O să discute cu tine, aşa cum o fac cu mine.

— Despre ce?

— Despre vreme, de obicei.

— Despre vreme! De necrezut, un cercetător se izolează pe o planetă înfricoşătoare, se întîlneşte cu monştri sîngeroşi şi discută ca englezii la ceai despre vreme!

— În ce limbă?

— Cum?

— În ce limbă vorbiţi? Doar nu fiecare într-a lui.

— Ba chiar aşa. Fiind vorba de telepatie, se transmit informaţiile şi gîndurile, nu cuvintele în care acestea sînt cifrate.

— Dar limba lor nu ştii cum sună.?

— Ba da. Sună ciudat, foarte greu de pronunţat. Numele speciei şi-l spun aşa, fii atent o să încerc: ruaii...

Mintea îmi vibra ca un gong, un ***r*** abia simţit, urmat de vocale lungi şi guturale. Am avut o senzaţie de dezechilibru, de ameţeală. Jaenius luase o poziţie încordată, de aşteptare.

— Ce e?

— Cred, spuse, că e un ruaii pe aici. Unul din copacii din faţă poate. Din experienţă îmi dau seama. E prea linişte. Şi o privire indiscretă îmi trece prin cutia craniană ca printr-un cub de sticlă. Nu simţi la fel?

— Am o uşoară indispoziţie.

— O să apară imediat.

Şi, într-adevăr, de după trunchiurile copacilor se tîrî o fiinţă cu aspect elefantin: corp gros, picioare scurte, butucănoase şi multe, o trompă mică şi ochi imenşi, miraţi. Am izbucnit, fără intenţie, în rîs, deşi realizam că am în faţă unul din acei ucigaşi de meserie.

— Şi mie mi-au părut hazlii la început, îmi spuse Jaenius. Dar acum opreşte-te. Nu e bine să-ţi baţi joc de ei. Dar nici frică să nu-ţi fie. Cel mult se supără şi pleacă.

Tăcu şi începu să privească ruaiiul. Acesta îl fixa la rîndul lui. Deşi nu scotea un sunet, ştiam că vorbeau. La un moment dat, privirea amicului meu îmi displăcu. Senzaţia de dezechilibru mă cuprinse iar. Dar, după ce mă privi o clipă, întorcîndu-se încet monstrul dispăru în pădure.

— Te-ai speriat ca un prost! A plecat în mijlocul discuţiei.

— Poate ţi-am făcut un serviciu. Tot vă certaţi.

— Ne certam? Ce vrei să-spui?

— Căpătaseşi o privire cruntă. Cît p-aci să scoţi arma de pe umăr!

— Glumeşti, am avut o discuţie cît se poate de paşnică. Sînt în bune relaţii cu ei, ţi-am spus. Dar hai acasă! Vine o ploaie teribilă, m-a informat ruaiiul.

*

O nouă dimineaţă umedă. Priveam afară prin ecranul cabinei principale a staţiei. Jaenius părea mulţumit de sine.

— Îţi merg bine treburile? Cercetările vreau să zic...

— Da, bineînţeles. N-ar fi rău să rămîi aici. Te va pasiona repede studiul civilizaţiei ruaiiilor.

— Se poate vorbi despre o civilizaţie?

— Bineînţeles, ce naiba, ştii prea bine că civilizaţie nu înseamnă ceva ce seamănă neapărat cu sistemul de trai al oamenilor. Ruaiiii sînt mai rafinaţi. Ei nu îşi pierd vremea cu nimicuri, nu orbecăiesc printre mii de alternative, ca specia homo sapiens. De cînd se nasc şi pînă se divid (ceea ce, dacă ipoteza mea e adevărată, înseamnă un fel de moarte prin reîncarnare) nu au decît o singură preocupare: să-i vîneze pe ceilalţi. Şi cum asta a devenit eu timpul o adevărată artă, sînt cu toţii artişti. Artişti totali. Gîndesc şi plănuiesc tot timpul, inclusiv în scurtul lor somn din perioada de eclipsă. Spiritul lor, cu totul criptic pentru noi, nu-şi are sălaşul decît rareori în fiinţa aceea grosolană, miriapodă şi cu ochi mari...

*

Toată planeta avea aceeaşi structură geologică. Perioada de revoluţie în jurul soarelui lor era însă egală cu cea de rotaţie în jurul propriei axe, astfel încît jumătate din ea trăia, jumătate nu. Cea moartă era deci inactivă, pustie, fără interes. Jumătatea vie era însă complet acoperită de o pădure cu copaci uriaşi, în care ploua mereu şi înăuntrul căreia ruaiiii se pîndeau. Era permanent ziuă în partea vie a planetei, cu excepţia unei cotidiene eclipse, datorate unuia din sateliţii planetei, care lăsa o mică noapte. Şi mai erau florile, toate de genul celor oferite mie de către Jaenius.

*

— Lămureşte-mă mai mult asupra „artei” lor, i-am zis.

— E foarte complicată, te avertizez. Ăsta e şi motivul pentru care interesul lor nu se pierde şi nu se va pierde niciodată. Mereu vor găsi trucuri noi, tot mai complexe... Dacă doi ruaiii tineri se întîlnese, ciocnirea e gata. Dar ei sînt de la început puternici, au oricum jumătate din experienţa spiritului din care s-au desprins. Lupta e mentală. De sugestionare. Am impresia că problema de bază e deghizarea. Trebuie ca ruaiiul atacat să nu se aştepte la agresiune. Pentru asta atacatorul se transformă dintr-un elefant cu puzderie de picioruşe butucănoase într-un copac, de exemplu. Dar deghizarea simplă e cu totul insuficientă. Marea artă abia acum urmează. Gîndul, forţa lor telepatică îi dă continuu de gol; trebuie deci, în acele clipe de pîndă, ei care gîndesc tot timpul, să-şi anihileze total gîndirea. Spiritul lor trebuie să devină transparent, să nu emită nici o undă. E teribil de greu şi necesită o uriaşă concentrare inversă, dacă pot să spun aşa. Un fel de implozie psihică. În caz de reuşită, duşmanul nu bănuieşte nimic. Nici un

semnal telepatic (compară-l cu mirosul unei tone de ceapă prăjită, ca să vezi ce evident e pentru ei) nu se degajă. Şi pîndarul se repede cu o forţă copleşitoare în mintea celuilalt. Sur- prinzîndu-l, îl supune, îl ucide. Nu-i omoară corpul — nu numai, mai bine spus — ci conştiinţa, încărcată cu experienţă. De regulă nimeni nu e de la început cîştigător, şansele sînt egale. Unde mai pui că pîndarul, anulîndu-şi orice gîndire, e ca şi orb, deci trebuie să-şi fi calculat din timp acţiunile, altfel se dă de gol. Iar posibilul atacat trebuie să-şi menţină continuu atenţia cît se poate de trează.

Dar nu e totul, a continuat Jaenius, ei sînt permanent agresori şi agresaţi. Ciocnirile nu sînt simple, nu e o luptă în doi, ci cum ţi-am mai spus, o încăierare multiplă, totală, generală. Iar amintitul truc de bază trebuie să le apară grozav de grosolan. Spiritele lor se află într-o continuă forfotă şi analiză.

Ar mai fi multe de spus, mai zise, există şi cazuri de dezechilibru. Un ruaii poate, printr-un formidabil accident, să acumuleze o experienţă uriaşă, mult mai mare decît a celorlalţi (refuzînd să se dividă în două părţi noi, de pildă). Asta reprezintă pur şi simplu o agresiune la adresa colectivităţii. Într-un asemenea caz, întreaga civilizaţie se asociază spontan şi distruge superindividul. Viaţa lor obişnuită se reia apoi, — fiecare cu fiecare.

— Dar de ce toţi au acest aspect comic, dacă susţii că sînt de fapt fiinţe imateriale? l-am întrebat.

— O, aşa au convenit. Au păstrat în subconştient imaginea strămoşilor lor. Şi atunci, dacă nu sînt altceva, un copac sau o ploaie, se reprezintă cum ai văzut. Cînd au făcut saltul la fiinţa hiperraţională arătau aşa. Evoluţia lor a avut loc exclusiv pe plan psihic. Dacă se poate zice că ruaiiii au un corp, atunci îl au doar ca decor. La ce bun

să şi-l dezvolte, cînd pot face totul gîndind? Dacă omul ar fi urmat o traiectorie asemănătoare, nu am fi arătat ca nişte gorile?

— Pot să se deghizeze deci în ploaie? Parcă aşa spuneai.

— Bineînţeles. În orice.

— O ploaie vie?

— Un moment. Imaginea pe care ţi-ai făcut-o e falsă. Ruaiiii nu creează, nu asamblează molecule; spiritul lor, singurul care există cu adevărat, intră în structura copacului sau a ploii — însufleţeşte neînsufleţitul. Ăsta e procedeul. Iar corpul lor greoi, miriapod, le aparţine în- trucîtva, pentru că e complet ireal, imaginar, produs prin forţa gîndului.

*

Ploaia încetase o clipă. Ieşisem afară. Voia Jaenius să spună că, eventual, în fiecare din stropii care căzuseră se afla cîte puţin dintr-un ruaii?

— Nu neapărat, bineînţeles. Dar nici nu e exclus. Cu toate că în perimetrul meu nu prea se înfruntă (mă apără, nu vor să mă lovească din greşeală cu stîncile sau copacii pe care-i prăvălesc; unde pui că uneori se transformă în incendii) totuşi, dacă i se iveşte vreunuia ocazia să atace cu mari sorţi de izbîndă, atunci nu ezită să o facă.

— Ai fost martor la vreo luptă?

— Martor? într-un fel, da. N-am văzut nimic, bineînţeles. Dar am observat că atunci cînd mă apucă brusc o durere intensă de cap, în jur se lasă şi o linişte nefirească. Fără îndoială, în momentele acelea, nu prea departe, doi ruaiii se înfruntă pe viaţă şi pe moarte.

— Cum?

— Foarte simplu.. Cei doi degajă în... nu ştiu cum să spun... în spaţiu-timp cantităţi

imense de ură. Unde telepatice încărcate cu acest sentiment. Iar asta îi provoacă omului dureri năprasnice de cap. Pentru că psihicul său e complet depăşit. Să nu iei nici un medicament dacă resimţi cîndva o luptă, e zadarnic. Cel mai bun lucru pe care-l poţi face e să fugi cît mai departe de ea.

Ne-am continuat plimbarea printre trunchiurile groase, rotunde şi foarte înalte, ale copacilor.

— Aş vrea să mai văd un ruaii, i-am zis.

— Poate apare. Dar n-aş crede. Atmosfera e normală. Ei nu apar cînd vrei tu. Cred că dispreţuiesc puţin omul. Îl consideră inutil în univers...

— Ascultă, l-am întrerupt, de ce nu vrei să te întorci pe Pămînt? Cu cîte cunoşti despre ruaiii ţi-ai putea susţine teza pentru un titlu didactic. Poţi să-ţi închei chiar acum cariera activă.

— Nu, rămîn. Aş dori să nu mai pleci nici tu. În orice caz, acum nu pot să plec. Sînt definitiv legat de toate astea, spuse, desfăcînd larg braţele.

— Eu nu mai stau mult, cursa spre Pămînt trece pe aici în trei zile. O iau.

Jaenius nu părea să mă asculte. O clipă adulmecă în aer, apoi se întoarse spre mine:

— Ah, ce vremuri minunate, cele de altădată... Terra, Terra! Casa noastră. Ţii minte anii de studii? parcă e un veac de atunci. Iar tu parcă eşti pe planeta asta de cînd lumea. Te descurci minunat...

Cîteva minute vorbi repede, sacadat, aproape convingător. Ceva mi se părea însă bizar. Nu mai era acelaşi de acum două clipe. Avui îndată explicaţia: un ruaii apăru lent de după un copac. Ochii lui mari parcă zîmbeau. Jaenius îmi dădu de înţeles că ceea ce spune el cu voce tare reprezintă rezumatul convorbirii dintre ei:

— Cum te simţi? Bine? Şi eu la fel, mulţumesc. E o planetă încîntătoare. Am

mai avut onoarea? Da... Eşti tot cel de acum cinci rotaţii? Aha. Mă bucur, cred că ai devenit foarte înţelept. O invincibilitate. Timpul nu-i grozav, stă să plouă...

Îi priveam, punîndu-mi întrebarea dacă nu cumva asist la o minune. Contactul lin, fără fricţiuni, între două specii atît de deosebite... Sau tocmai asta era cauza. Dacă oamenii şi ruaiiii ar fi avut ceva, cît de puţin, în comun, atunci relaţiile lor n-ar fi fost atît de cordiale.

Am simţit în cap o voce:

— Tu ce mai faci, pieritură? şi ruaiiul începu să rîdă în hohote, alături de Jaenius.

*

Se retrăsese în cabina principală a staţiei. Lucra, făcea ordine prin nişte fişe. Aţipisem un pic. Afară o ploaie torenţială era pe sfîrşite.

Brusc, ceva ţipă în mine. Am simţit un fel de mînă de fier umblîndu-mi prin creier, strivindu-mi circumvoluţiunile. Apoi telepatie: „Fugi!! Fugi de pe planeta asta! Fugi chiar acum, dacă vrei să scapi! *Chiar acum!* Dacă mai poţi!...” Cuvintele fuseseră din ce în ce mat neclare. Apoi capul mi se limpezi o clipă. Luat pe nepregătite, apelul acesta melodramatic mă speriase. Dar cel mai mult mă alarmase inflexiunea de neconfundat a vocii: Jaenius fusese cel care mă avertizase că trebuie să părăsesc planeta.

O perioadă, scurtă, lungă, nu ştiu, am rămas ţintuit în fotoliu. M-am repezit apoi spre cabina principală, spre el. Jaenius alerga înnebunit pe coridor. Înainte şi înapoi.

— Ce? Ce e? îi strigai şi o durere puternică de cap simţeam cum mă copleşeşte.

Nu scotea un sunet. Alerga şi se lovea de mine.

— Ce se întîmplă? E o bătălie aici? Am dureri groaznice de cap! Vorbeşte!

— Nu e nimic, îngăimă. Stai calm...

— Dar m-ai somat să plec! Să fug!

— Calmează-te! Du-te în cabina ta!

Dar el era cel care se zbuciuma mai tare. Deodată se repezi afară, prăbuşindu-se pe sol. Se ridică cu greu şi se sprijini de perete. Încet, una după alta, fiinţele acelea greoaie şi cu aspect atît de amuzant începură să iasă de după trunchiurile copacilor. Toţi ruaiiii de pe planetă păreau că se adunaseră în faţa lui Jaenius.

*

Nu mai suportasem tensiunea. Îmi crăpa capul. Trebuia, aşa cum mă învăţase Jaenius, să fug cît mai repede dintr-o zonă de înfruntare. Asta şi făcusem. În plus, chiar el îmi spusese, (telepatic?), să plec. Îl lăsasem acolo, lipit de peretele staţiei, sleit. Urcasem în capsula cu care sosisem şi acum eram pe orbită. Durerea de cap îmi trecuse ca prin farmec. Urma să aştept nava-cursă. Dar jos, îl abandonasem ca un laş pe Jaenius, atacat, cine ştie de ce, de ruaiii.

Am început să judec.

Probele, dovezile se acumulau. Tot ce îmi sunase discordant se acumula, împingîndu-mă spre o oribilă concluzie. Scrisoarea prin care m-a chemat, falsă, scrisă într-un stil ciudat; apoi convingerea cu care lua mereu apărarea ruaiiilor şi explica modul lor de viată. Prima durere de cap...

Jaenius era un ruaii!

A trebuit să accept imediat concluzia. Nu putea fi greşită. Totul se potrivea. Încă de cînd îmi scrisese fusese cucerit. Un alt spirit, al unui ruaii, intrase în capul lui, îl învinsese. Mă chemase pe planetă, deşi, de-

ar fi rămas el, n-ar fi făcut-o niciodată. Un ruaii pricepuse ce camuflaj excelent e omul şi mai chemase unul în completare, ca paravan, cine ştie? Evident, dacă un ruaii putea intra într-un copac sau într-o ploaie, de ce n-ar intra şi într-un om? Nici un impediment. Din contră, un imens avantaj. Numai că Jaenius, cel adevărat, continua, în adînc, să existe. Cîteodată era lăsat să iasă la suprafaţă, să emită chiar el undele telepatice ale creierului său. Folosind cu îndemînare acest lucru, ruaiiul din Jaenius îşi înşela minunat toţi adversarii. Care, sondîndu-i gîndurile, găseau acolo numai datele unui om! Un truc deosebit de eficient. Un excelent camuflaj. Ruaiiul, bine ascuns îndărătul acestor nevinovate emisii, putea, fără a risca demascarea, să-şi ducă la bun sfîrşit planurile. Aşa se întîmplase la a doua întîl- nire: prietenul meu fusese constrîns să pălăvrăgească cu monstrul.

Ruaiiul Jaenius probase că deghizarea în om e o idee minunată, care-i asigurase, în scurt timp, o superioritate imensă asupra celorlalţi. Dar, acumulînd printr-un şir neîntrerupt de victorii o inteligenţă şi o experienţă fabuloasă, trebuia să-şi dividă spiritul. De aceea mă chemase! Comisese însă şi erori, erori care nu puteau fi decît rezultatul luptei de rezistenţă a adevăratului Jaenius. La primul meu contact cu un ruaii, de exemplu, pronunţase telepatic numele speciei — altfel nici n-ar fi putut-o face atît de bine. Ruaiiul ce apăruse, chemat de „mirosul” undelor emise, a bănuit ceva; ceva nu era în ordine. Se înfruntaseră puţin. Am avut atunci prima ameţeală. La a doua întîlnire, inamicul fusese înşelat perfect şi putea fi ucis. Dar eram şi eu de faţă.

Cînd ruaiiul cu care-şi împărţea existenţa se retrăsese în cabina staţiei, Jaenius, cu ultimele puteri, încercase să-şi obţină

corpul şi libertatea. N-a reuşit. A izbutit ioar să-mi transmită, folosind capacitatea telepatică a monstrului, acel mesaj disperat: „Fugi, fugi chiar acum, dacă vrei să scapi!” Şi a mai izbutit ceva, a izbutit să atragă astfel asupra invadatorului din el pe toţi ceilalţi ruaiii de pe planetă. Aceştia, mereu la pîndă, pricepuseră în sfîrşit ce se petrece. Fiind vorba de unul din acele rare accidente prin care un semen îi poate învinge pe toţi, colectivitatea se aliase instinctiv; urîndu-l la unison, îl ucideau probabil chiar în clipa în care eu părăseam planeta.

Acesta era adevărul. Într-un fel, Jaenius confirmase; cînd îl invitasem să vină cu mine înapoi pe Pămînt, zisese: „Sînt definitiv legat de toate astea”. Într-adevăr, ruaiiii nu puteau supravieţui pe altă planetă.

*

Mă învîrteam în jurul blestematei lumi a ruaiiilor; în două zile voi fi în navă, în alte cîteva voi fi pe Pămînt.

Puţină răbdare.

Dar nu, simţeam că ceva se revoltă în mine. Mă împinge la acţiune, la luptă. Pricepusem cruntul adevăr: Jaenius murea, se îneca în propriul său trup, o dată cu cel care-l invadase. Trebuia să mă întorc pe planetă!

Mă cuprinsese o ură enormă împotriva acelor fiinţe monstruoase; o dorinţă de neînfrînt mă rodea: dorinţa de a-i ucide pe toţi ruaiiii.

Comandai decis întoarcerea capsulei. Ura împotriva ruaiiilor continua să urce în mine, devenea sinceră, totală şi, în acea ultimă clipă de luciditate şi de mine însumi, îmi dădui seama că dorinţa de a-i extermina îmi ocupase, pentru totdeauna, spiritul.

Înţelegeam îngrozit că, părăsind planeta, luasem în mine, cuibărit bine, un ruaii fanatic care-şi cerea acum drepturile.

Cristian Lăzărescu

ALEEA DIN NOAPTE

Ar fi putut jura că aleea aceea nu existase acolo. În fiecare zi, cînd se întorcea de la serviciu, trecea pa acelaşi drum, la aceeaşi oră. Aproape că se aştepta să întîlnească aceeaşi oameni. Şi nu l-ar fi mirat prea mult. Sau nu i-ar fi păsat. Ceea ce, în fond, ar fi fost acelaşi lucru.

Şi totuşi, aleea nu fusese acolo. Ezită o clipă, strînse mai tare mînerul genţii, îşi ridică gulerul pardesiului, respiră adînc şi îşi privi răsuflarea pierind în ceaţă, apoi, îmboldit de curiozitate, înaintă. Oricum, putea întîrzia. Acasă nu-l aştepta nimeni, poate doar praful şi frigul din cameră. De altfel şi vara era frig acolo, darmite toamna şi iarna. Ce să-i faci, dezavantajul orientării spre miazănoapte.

Aleea n-avea nimic deosebit. Pe ambele trotuare, aceleaşi case cu pereţii înnegriţi şi umezi, aceleaşi felinare, luminînd anemic. Se opri o clipă să admire ceaţa în lumina gălbuie şi avu senzaţia că trăieşte o scenă dintr-un roman. N-ar fi putut spune ce anume se petrecuse, poate o schimbare în aer. Oricum, nu s-ar fi mirat deloc dacă în momentul acela, domnul Pickwick şi nelipsiţii lui tovarăşi l-ar fi salutat, iviţi din ceaţă. Se amuză la ideea aceasta, apoi porni din nou.

Ramele ferestrelor, trunchiurile copacilor, obstacole ivite în calea luminii, o decupau în fîşii lungi, de evantai. Le

urmărea dispărînd în ceaţa nemişcată şi umedă. Se mai opri o dată şi strănută, sonor. Aproape că ar fi dorit să audă o voce spunînd „Noroc!”, dar nimic nu tulbură liniştea. De undeva se porni un vînt rece şi tăios, pătrunzînd pînă la piele. Îşi strînse pardesiul în jurul corpului. Se chinui să-şi aprindă o ţigară, renunţă şi porni repede înainte, gîndindu-se cu voluptate la duşul fierbinte de acasă. Numai să fie apă caldă...

Totuşi, burlăcia are şi ea avantaje. Nu te trage nimeni de urechi cînd vii acasă tîrziu şi, mai ales, ai sîmbăta liberă. Habar n-are lumea de farmecul acestei zile. Sîmbăta începe vineri după-amiază şi îşi atinge maximul spre orele 24,00, a doua zi. După această oră este duminică, deja anostă, deja consumată. Frigul îi întrerupse reflecţiile. Se opri din nou. I se părea că aude paşi. Dar nu, nu era nimic. Privi în jur şi avu brusc certitudinea că nu se mişcase din loc. Pereţii la fel, negri şi umezi, băltoacele, copacii desfrunziţi. Ceaţa curgea, insinuîndu-se pînă şi-n umbre, demontînd realul firesc al străzii, făcînd să plutească în întuneric decorul, altfel cît se poate de obişnuit.

Porni din noti, aproape fugind. Paşii îi erau înăbuşit; de ceaţă. Îşi dorea cu disperare să întîlnească un birt, o cîrciumă, orice. Nimic n-ar fi fost mai binevenit decit un loc cald, mirosind a transpiraţie şi a bere. Aproape auzea discuţiile purtate în gura mare despre meciul de ieri sau despre ultimele evenimente ale zilei. „Cum să dea atomica, bre? Ce, e de capul lor?” Curios, nu zîmbi cîtuşi de puţin, gîndindu-se la figura celui ce-ar fi putut lansa o astfel de afirmaţie.

Se încălzise, aşa că se opri din nou. Unde se termina oare aleea asta? Îşi aminti că nu văzuse nici o tăbliţă cu numele străzii, sau poate nu fusese atent. Privi în urmă. Ceaţa

se îndesise, estompînd contururile. Prin cine ştie ce asociaţie de idei, îi veni în minte tabloul unui pictor englez, ceva cu aburi, ceaţă şi viteză. Pictura înfăţişa un tren ce trecea pe un pod, totul fiind învăluit în ceaţă. Trenul şi podul erau figurate doar prin cîteva linii negre şi, în ceaţă, se vedeau văpăile locomotivei, în ciuda frigului, simţi o sudoare rece brobonindu-i fruntea. Dacă acolo, în spatele lui, ascuns de ceaţa perfidă, se apropie un tren? Îşi imagină staccato-ul şinelor, rotirea roţilor, corpul negru şi lucios al locomotivei, flăcările ieşind din coş, sirena asurzitoare şi felinarul orbitor aproape, tot mai aproape...

Îşi dădu seama că tremura. Ce dracu', s-a prostit de tot? Îşi privi ceasul. Stătuse. Mai bine dădea banii şi-şi cumpăra unul electronic. Apoi se gîndi că, de fapt, afişajele acelea cu cristale lichide nu prea aveau viitor. Omul e interesat de cît mai are pînă la o anumită oră, nu de momentul exact afişat. Asta e! Creierul s-a învăţat să aproximeze timpul, nu să-l socotească la sutime de secundă, Frigul îl sili să se mişte. Încotro? Hotărî să se întoarcă, dar, după cîţiva paşi, se opri, dîndu-şi seama că nu mai ştia de unde venise. Prea semănau toate casele intre ele. Şi ceaţa asta... S-o fi rătăcit. Ideea îl făcu să pufnească în rîs. Auzi, să se rătăcească!... şi unde? Pe o alee, dreaptă, fără curbe! Pe o linie dreaptă!

Încetă brusc să mai rîdă şi, în acelaşi moment, îşi dădu seama ce nu era în regulă. Totul era la fel. Similar. Identic. Ca într-o oglindă. Casele, ferestrele, zidurile, felinarele, stîlpii, arborii, trotuarul, totul. De parcă la mijlocul străzii era pusă o oglindă infinit de lungă. Avansă cîţiva paşi, privind în jur, amintindu-şi că secvenţa ferestrelor luminate se repetase identic, numai că el nu-i dăduse nici o atenţie. Pînă şi băltoacele erau la fel. Iluzia era atît de puternică, încît

se îndreptă spre centrul străzii cu mîna întinsă. Nu s-ar fi mirat deloc dacă ar fi dat de oglinda aceea presupusă, dar nu întîlni nimic în cale.

Era imposibil. O stradă perfect simetrică, pînă la ultimul amănunt. De unde pornea, ştia. De acolo venise el. Dar unde ducea? Avu certitudinea că aleea nu existase. Ar fi văzut-o. Ar fi ştiut. Doar mergea pe acolo de atîţia ani. Îşi reaminti senzaţia de nemişcare ce-l cuprinsese. Dacă aleea şi ceaţa se mişcaseră permanent, el stînd pe loc? Ca o bandă rulantă. În linişte, un mecanism bine uns, un fals real, purtîndu-l unde?

Simetria perfectă. De paritate. Mîna dreaptă şi mîna stîngă. De conjugare. Plus şi minus. Temporală. Trecut şi viitor.

Stînga-dreapta!

Plus-minus!

Trecut-viitor!

Legile fizicii rămîn identice după aplicarea celor trei simetrii.

Dovada. În faţa lui. De cealaltă parte a străzii. Nu poate fi adevărat. Trebuie să mai existe o explicaţie.

Un alt univers. O altă lume. Marginea ei se află pe alee, se suprapune cumva peste realul lumii în care trăieşte. Un pod între două lumi, altfel invizibile una alteia.

Nu mai simte frigul. Are de făcut doar cîţiva paşi în direcţia aleasă şi vraja se va rupe. Există totuşi o asimetrie. El! Nu s-a întîlnit cu nimeni. Poate că celălalt aşteaptă undeva în ceaţă, îşi pune aceleaşi întrebări, e frămîntat de aceleaşi presupuneri. Simte un fel de tandreţe gîndindu-se că pe celălalt îl aşteaptă dincolo, ca şi pe el aici, aceeaşi cameră întunecată, prăfuită şi rcce. Şi goală. O clipă, se imaginează pe patul neschimbat, o păpuşă de faianţă, în mărime naturală, cu ochi goi, murdară, împăienjenită, zăcînd uitată. Singură. Un zîmbet îi destinde faţa obosită. Încearcă fără

succes să-şi aprindă ţigara culeasă din buzunar, apoi o aruncă şi, zîmbind, porneşte înainte, sau înapoi.

Silueta îi e acoperită, apoi dezvelită şi din nou acoperită de ceaţă. Undeva, înaintea lui, sau în spatele lui, o altă siluetă se şterge identic în aceeaşi ceaţă. Sau poate nu e nimeni. Poate totul a fost o închipuire. O impresie. O umbră chinezească pe o pînză.

CAROLINE PROJECT

Şi iată încă una din multele întîmplări ciudate din categoria celor descrise pînă acum. Ea a fost consemnată cu multă concizie, dar mai ales cu neşovăitoarea convingere a martorului ocular de către călugărul Pedro Callego în raportul său adresat curiei papale, în timpul pontificatului lui Paul al III-lea Farnese. În principal, el descrie peripeţiile expediţiei lui Hernando de Solo, continuată după moartea acestuia de către Luis Moscoso de Alvarado, o expediţie care, desfăşurată fiind între 1539 şi 1543, constituie prima explorare cuprinzătoare a zonei meridionale a actualelor State Unite.

După întoarcerea în „Noua Spanie”, din care pleacă apoi spre Cuba, unde stă mai bine de un an, părintele Callego relatează cum, îmbarcîndu-se la sfîrşilul lunii martie 1545 pe galionul „Santa Maria del Pitar” cu destinaţia Europa, o violentă furtună, iscată din senin la numai două zile de la plecare, a purtat vasul cîteva sute de leghe nord-vest de insula Espanola.

În seara zilei de 29 martie, la cîteva ceasuri după ce furia vîntului se domolise, aproape imediat după ce luaseră noul curs pentru corectarea derivei, marinarul de veghe în gabia arborelui principal vesti apariţia unei lumini galbene, pîlpîitoare, undeva în prova navei. Urcat degrabă pe punte, căpitanul don Miguel de Vallejo hotărî în cele din urmă continuarea drumului, în pofida nemulţumirii evidente a

echipajului, reacţia firească pentru vremurile acelea cînd în minţile oamenilor apele nesfîrşite ale oceanului erau populate de animale fabuloase, înfricoşătoare. Ajunşi la locul cu pricina, au pescuit din apele încă frămîntate de hulă o ciudată făptură omenească, agăţată de o geamandură prevăzută cu un felinar uimitor, în interiorul căruia se rotea fără zăbavă un ochi luminos,

Omul cules dintre valuri trăia, dar părea să fie pe moarte. Îmbrăcămintea sa trezi nespusă uimire în rîndul marinarilor: era, albă-strălucitoare şi nu părea să fie o ţesătură obişnuită, căci cu toată moliciunea sa avea ceva din luciul şi rezistenţa unei folii metalice. Apoi, era croită dintr-o singură bucată ce se despica doar între gît şi pîntec între două rînduri de dinţi de argint. Pe braţe, necunoscutul purta brăţări ce susţineau boluri luminoase de sticlă în care felurite semne verzui apăreau şi dispăreau în fiece clipă.

Căpitanul porunci să fie transportat în cabina sa, unde zile în şir, împreună cu călugărul Callego, au încercat să-l aducă în simţiri pentru a rosti măcar cîteva cuvinte, care poate i-ar fi făcut să înţeleagă cine este, de unde vine, din ce seminţie se trage...

Toate străduinţele au fost zadarnice, căci omul muri în cele din urmă. A fost dezbrăcat şi cusut într-un sac de cînepă iar după o scurtă rugăciune alunecă, după obiceiul marinăresc, pe o scîndură înclinată, înspre adîncu- rile Atlanticului.

Peste trei săptămîni, „Santa Maria del Pilor" ancora la Sanlúcar de Barrameda. Veşmintele necunoscutului pescuit în ocean, precum şi uimitorul felinar luminos care continua să-şi rotească ochiul gălbui fără odihnă, închise într-o ladă ferecată în fier, plutiră în sus pe Guadalquivir spre Sevilla, unde poposiră în beciurile Sfîntului Oficiu.

Acolo au şi fost îngropate în cele din urmă, din ordinul Marelui Inchizitor, după ce cercetarea împrejurărilor în care fuseseră găsite a luat sfîrşit, iar căpitanul don Miguel de Vallejo, cu mare greutate, a reuşit să se disculpe pentru faptul că organizase o „înmormîntare” creştinească unei fiinţe care, dacă nu era un demon azvîrlit din ceruri, era cu certitudine un păgîn, un eretic din adîncurile ţinuturilor ce „in Anno Domini” 1545 erau încă nesupuse Maiestăţii Sale Prea Catolice....

James Barrett sfîrşi de citit textul atît de cunoscut, o dată ce el însuşi îl rezumase, uimit încă din cale-afară să-l regăsească xerografiat pe o hîrtie purtînd în colţul din stînga sus sintagma *Strict confidenţial,* deasupra antetului unuia din serviciile cele mai discrete ale Departamentului Apărării.

— Mărturisesc, domnule Stimson, că nu înţeleg...

— E firesc să fiţi contrariat, interveni repede bărbatul lung şi, slab, aflat în fotoliul din dreapta măsuţei joase, rotunde, pe care se aflau paharele cu benedictină. Vedeţi, dumneavoastră sînteţi un scriitor şi un om de ştiinţă cunoscut... S-ar fi cuvenit, desigur, să vă fi solicitat o întrevedere conform uzanţelor noastre, hmmm... mondene, stabilind telefonic o întîlnire pentru un dejun de afaceri la unul din restaurantele din oraş...

Barrett zîmbi:

— Dar cum afacerile dumneavoastră sînt, ăăă... confidenţiale...

— Exact! Confidenţiale şi foarte, foarte urgente...

Stimson îşi pipăi ochelarii cu rame de aur, subţiri, rotunzi, apăsîndu-i rădăcina nasului voluminos şi puternic, şi continuă alegîndu-şi cu grijă cuvintele:

— În baza informaţiilor culese despre dumneavoastră — ce şă-i faci! este o practică necesară într-o activitate ca a noastră... — s-a ajuns la concluzia că sînteţi un cetăţean loial, un bun american, fapt care ne-a determinat...

— O clipă! James Barrett zîmbi larg şi în ochii săi albaştri undui o sclipire maliţioasă. Sînt fără îndoială un bun cetăţean american, doar în măsura în care nu înţelegeţi loialitatea aşa cum a trîmbiţat-o Mac Carthy... Dacă tot mi-aţi scotocit prin existenţă, ştiţi, desigur, care a fost atitudinea mea faţă de hecatomba din Vietnam şi că astăzi nu-mi economisesc muniţia cînd e vorba de a critica Administraţia pentru lipsa de sinceritate în problemele dezarmării nucleare...

Stimson îl privea de după lentilele ochelarilor săi cu atenţie politicoasă, curtenitoare chiar, dar o anume nervozitate i se putea ghici după felul în care stinsese ţigara abia începută întrerupîndu-l:

— Noi ne preocupăm de asigurarea apărării naţionale a Statelor Unite, pe care o privim ca o misiune permanentă, neeonjuncturală, deci şi criteriile noastre referitoare la conţinutul noţiunii de loialitate nu pot coincide cu cele ale unor politicieni ce apar şi dispar meteoric pe firmamentul vieţii noastre politice.

Pe faţa smeadă, frumoasă a celuilalt se accentua grimasa de scepticism pe care înaltul funcţionar o ignoră cu diplomaţie:

— Încă un pahar?... Ei bine, vă solicităm colaborarea, domnule Barrctt, într-o problemă despre al cărei caracter ultrasecret vă veţi da seama deîndată. Pentru început, aş dori să-mi spuneţi dacă aţi putut citi cu ochii dumneavoastră raportul original al acestui călugăr Pedro Callego...

— Da, l-am văzut în timpul călătoriei de documentare efectuate acum trei luni, la Biblioteca Vaticanului.

Pe nesimţite, vocea lui Stimson căpătase accente metalice, iar scriitorul avea senzaţia tot mai neplăcută că e supus unui interogatoriu:

— Aţi ştiut de existenţa lui din vreo sursă oarecare? A mai fost citat sau rezumat de altcineva pînă acum?

— ...Nu! în mod sigur, nu! Documentarea am făcut-o ca trimis al Universităţii Princeton, în vederea realizării unui studiu privind anvergura penetrării spaniole la nord de Rio Grande... Manuscrisul l-am găsit întîmplător, era sigilat, de unde deduc că nu fusese citit de nimeni pînă la mine.

Stimson se întoarse într-o parte şi luă în mînă o filă albăstruie de pe biroul aflat în spatele său, căută din ochi un pasaj, apoi întrebă:

— E vorba de manuscrisul MW-846-283?

— Nu mai ţin minte, s-ar putea... Am acasă însă un fişier, unde e notat cu siguranţă, aşa că am să vă pot comunica dacă aceasta e cota de evidenţă.

— Nu! Nu e necesar, ştim că e exactă!

Funcţionarul umplu încă o dată paharele prelungi de cristal, sorbi cu precauţie şi continuă:

— Domnule Barrett, conduc de un număr de ani activitatea de protejare a celui mai mare proiect în domeniul apărării din cîte au existat pînă acum: Caroline Project! Nu există nici o altă tentativă umană similară. Realizarea lui va însemna asigurarea unei securităţi naţionale ab-so-lu-te! Posibilitatea de a fi atacaţi cu arme convenţionale, chimice, bacteriologice, geofizice sau nucleare va fi, practic, anulată! Din momentul în care proiectul Caroline va fi finalizat, vom fi primii care vom cere dezarmarea generală şi totală, fără nici un fel de reticenţe...

James Barrett îşi încrucişă picioarele şi-şi aprinse o ţigară, vădit neimpresionat, îngăduindu-şi chiar un zîm- bet aproape batjocoritor:

— Cred, o dată ce acoperiţi proiectul ăsta cu atîta grijă, că e vorba de super-superarmă, care va elimina în mod firesc tot ce cunoaştem pînă acum, aşa cum arma de foc a eliminat măciuca. Sînteţi probabil pe cale să născociţi o măciucă superlativă, capabilă să strivească nu numai ţeasta umanităţii, cum e posibil în prezent, ci întreg universul...

— Ei, nu-i chiar aşa! Poate nu m-aţi înţeles, poate nu trebuia să vă fac, totuşi, cunoscută importanţa problemei în discuţie.

— Mă socotiţi, acum, mai puţin loial?

— O, nu! De altfel, loial-neîoial, sînteţi vîrît în această afacere. Dacă nu colaboraţi, vă mărturisesc, iată, cu toată sinceritatea, că veţi dispărea pur şi simplu. Nu putem îngădui ca miliarde de dolari să se ducă pe apa sîmbetei sau ca o prioritate strategică fantastică să fie anulată de dragul frămîntărilor axiologice ale unui individ! Mă înţelegeţi?

— Perfect, domnule Stimson.

— O.K.! Există premise ca secretul atît de bine păstrat pînă acum să fie desconspirat sau, la fel de grav, să fie intuit. Manuscrisul de care v-aţi folosit rezumîndu-l este o cheie şi, atunci cînd analiştii serviciilor noastre au aflat de el, citindu-vă cartea...

Celălalt îl întrerupse mirat:

— E adevărat, aşadar, că citiţi toţi munţii ăştia de cărţi de anticipaţie, de science-fiction?!

— Evident! Cum eram pe cale să vă spun, manuscrisul a dispărut! Agentului nostru trimis imediat să-l sustragă i-a fost imposibil să-l găsească.

— S-ar fi putut rătăci! într-o bibliotecă aşa cum e cea de la Vatican e imposibil să

mai fie regăsit un manuscris rătăcit, altfel decît cu totul întîmplător.

— Mda... să admitem! Dar dacă a fost sustras? Sau, de e rătăcit doar, dacă va fi regăsit în următorii doi-trci ani de exact cine nu trebue să-l cunoască? În fine... Vă informez că aproape imediat după apariţie cartea dumneavoastră a început să fie vînată sistematic de oamenii noştri, în încercarea de a recupera toată ediţia. Va trebui să ne predaţi chiar şi volumele pe care le mai aveţi pe acasă, fişele de documentare, manuscrisul, într-un cuvînt, totul!

— Ia te uită! Şi editorul meu care mă felicita mai zilele trecute pentru epuizarea integrală a ediţiei şi-mi făgăduia chiar o nouă...

Stimson zîmbi:

— Vor apărea cîte ediţii doriţi, cu o mică omisiune: paginile 411—412! Dar să revenim la oile noastre, de fapt la principala dumneavoastră misiune.

James Barrett se foi enervat în fotoliu său:

— Observ că m-aţi înrolat deja, fără a-mi cere con- simţămîntul. Nu m-ar mira să am şi vreun indicativ, aşa... ca în filmele cu tizul meu, James Bond, de pildă... X-007!

Stimson tuşi politicos în palma făcută căuş.

— De nevoie, domnule Barrett, de nevoie! Şi trebuie să luaţi lucrurile aşa cum sînt... Mîine, chiar, veţi lua avionul spre Madrid, de unde vă veţi deplasa la Sevilla.

— Dumnezeule! Sper că nu-mi cereţi să asasinez pe cineva acolo, în buna tradiţie a... modului de viaţă american.

— Nu vă neliniştiţi! Pentru astfel de acţiuni avem. hmm... specialişti de înaltă calificare! Fiind acoperit de titlul dumneavoastră universitar, veţi conduce, sub pretextul unor cercetări academice, o

echipă însărcinată să găsească acea ladă în care sînt ferecate obiectele vestimentare ale celui pescuit din valuri de galionul Santa Maria del Pilar.

Scriitorul îşi aprinse o nouă ţigară şi, cu ochii la scrumul alb ce masca incandescenţa jarului, întrebă cu vocea parcă răguşită:

— Deci, aveţi motive temeinice să credeţi în existenţa acelei fiinţe misterioase?!…

— Acest fapt trebuie să fie neesenţial pentru dumneavoastră. Ceea ce trebuie să vă reţină atenţia e faptul că noi ştim cu precizie acum că lada există şi pentru nimic în lume conţinutul ei nu trebuie să fie văzut de cineva. Aveţi o misiune de acoperire. Autorităţile spaniole nu trebuie să afle ce căutăm de fapt. Odată găsită, lada va fi transportată în Statele Unite în cel mai strict secret şi, reţineţi vă rog, fără să fie deschisă! Vă mai ofer un pahar de benedictină?

*

Clădirea, la vederea căreia, în urmă cu mai bine de patru sute de ani, trecătorii Sevillei grăbeau pasul cu inima sugrumată de teamă şi curiozitate totodată, se înălţa sumbră, dar lipsită de măreţie, în centrul oraşului vechi, pe Victoria Real.

De peste o săptămînă, cei unsprezece *los americanos* desfăşurau o activitate atît de laborioasă şi de susţinută, încît părintele canonic Juan Egas, supraintendentul aşezămîntului, nu mai prididea în încercarea lui de a face faţă solicitărilor. Ochii, în care sclipeau luminile unei inteligenţe superioare, nasul coroiat, fruntea înaltă, zbîr- cită şi pătată, încununată cu părul argintiu şi rar al ton- surii ca şi trupul firav de ascet ce i se ghicea sub rasa cenuşie, trimiteau gîndul în mod bizar nu la imaginea clasică a călugărului catolic, ci la cea a unui înţelept izraelit din vremurile de demult, dinaintea alungării evreilor din Spania.

Bătrînul era mai tot timpul în preajma lui James Barrett dintr-o solidaritate a erudiţiei, ghicindu-l cel mai aproape de înţelegerea spiritului textelor latineşti îngălbenite şi colbăite din austera bibliotecă a fostei mînăstiri de călugăriţe cu hramul sfintei Engracia şi doar mai apoi, după aproape două sute de ani, temută reşedinţă a Sfîntului Oficiu din Sevilla.

La început, părintele Juan crezuse, în baza autorizaţiilor prezentate de străini, că aceştia vor face o cercetare exclusiv arhivistică, dar înţelesese apoi că se înşelase. Vînzoleala ce o stîrnea echipa prin trecerile ei repetate prin chiliile albe, atenţia ce o acordau lespezilor trapezăriei, coridoarelor, refectoriului şi mai ales încăperilor din subsolul construcţiei îl îndemnau tot mai mult să le iasă în cale prin

surprindere, pentru a înţelege ce căutau de fapt...

Într-una din zile, pe cînd urmărea cu privirea de la o fereastră a Bibliotecii foiala din jurul microbuzului introdus în mijlocul patio-ului, întrebă cu o voce lipsită de mirare, în pofida formulării interogative:

— Oare, mister James, la ce folosesc instrumentele acelea ciudate pe care colegii dumneavoastră le plimbă deasupra pardoselilor?

Americanul, căţărat pe o scară mobilă, răspunse fără nici o reticenţă în spaniola sa fluentă:

— Detectoare de metal, padre.

— Aşa gîndeam şi eu, cu toate că cei care le folosesc mi-au declarat că sînt aparate pentru determinarea unor caracteristici constructive ale clădirii... De fapt, mister James, ce caută colegii dumneavoastră?

— Nu-mi sînt colegi, padre!

— Aşa gîndeam şi eu... Concetăţenii dumneavoastră!

— O ladă ferecată, din vremurile conquistei...

Bătrînul părăsi fereastra venind la picioarele scării metalice şi, privind în sus, oaspetele său avu impresia că îi caută cu obstinaţie nu ochii, ci sufletul, pentru a i-l scruta cu de-amănuntul.

— E vorba de cea sosită în Spania la bordul Santei Maria del Pilar?

Scriitorul rămase mut de uimire cîteva clipe, apoi aşezîndu-se pe coama scării întrebă şovăitor:

— De unde ştiţi, padre, de toate acestea?

— O, mister James, doar sînt supraintendentul acestui aşezămînt de peste patru decenii... În investigaţiile mele am dat nu o dată peste documentele procesului intentat împotriva căpitanului navei, don Miguel de Vallejo. O bună parte dintre acestea au fost însă furate de un

compatriot al dumneavoastră, în urmă cu trei luni... Faptul acesta m-a pus pe gînduri şi m-a determinat să fac cercetări suplimentare. Acum ştiu chiar locul precis unde trebuie să fie această... antichitate ce tulbură liniştea sufletească a atîtor yankei... Dar, oare e atît de important s-o găsească?

— Nu. Cu o singură condiţie: să existe certitudinea că absolut nimeni nu poate da de ea. Însă, în lumea noastră plină de întîmplări neprevăzute, cine ar avea curajul să afirme aşa ceva?

Călugărul îşi mingile gînditor bărbuţa albă, firavă şi continuă dialogul în care amîndoi erau interesaţi mai ales de cele nerostite:

— Îmi sugeraţi vreo soluţie, mister James?

— Cred că v-aţi gîndit deja la una, padre! Cînd doi ştiu un lucru, acela nu mai e un secret, spune o zicală, iar

secretele, mai ales cele de mari dimensiuni, în zilele noastre sînt generatoare de dezastre...

— Amen!

*

Fără ştirea americanilor care hălăduiau prin subteranele clădirii, douăzeci şi şase de ziarişti erau prezenţi în sala capitulară a fostei mînăstiri şi după ce ascultară o mică informare a canonicului Juan Egas, privitoare la călătoria navei Santa Maria del Pilar, fură informaţi că vor participa la scoaterea la lumină a lăzii şi-i vor putea cunoaşte conţinutul. Se vedea bine că invitaţii călugărului erau de-a dreptul entuziasmaţi de vestea participării la o astfel de experienţă. „Vom vedea moda extraterestră de acum patru secole!”, glumi o tînără reporteră de la Radio Nacional.

Întregul grup se îndreptă spre biserica aflată în partea din spate a uriaşului patrulater al mînăstirii, cu intrarea aflată de mult timp în exterior, pe strada San Jeronimo.

Păşiră cu toţii în interiorul rece şi auster, îndrumaţi de bătrînul supraintendent spre latura din stînga. Acolo, la apariţia lor, doi oameni vînjoşi începură să dizloce cu răngi lespezile din faţa unei minunate capele construite din alabastru de Saragosa, în care se afla mormîntui unui vrednic Magistru al ordinului de Alcantara, pierit în secolul al XII-lea în luptă cu maurii invadatori...

Ziariştii se foiau nerăbdători în jurul celor doi, glumind şi colportînd can-can-uri specifice breslei, în ţăcănitul sau bîzîitul frecvent al aparatelor de fotografiat şi de filmat care înregistrau progresele săpăturii.

După mai puţin de un ceas, cazmalele loviră în metal şi scurt timp după aceea la

suprafaţă fu scoasă, în emoţia generală, destul de anevoios, o voluminoasă ladă ferecată în fier. Nu fără dificultate, două uriaşe lacăte ruginite fură tăiate şi, într-o linişte nefirească, greoiul capac se deschise lateral.

Aşezaţi cu toţii conform dorinţei canonicului Juan Egas, în semicerc, nu mai aproape de trei paşi, primul obiect pe care îl văzură era chiar cel pe care James Barrett îl echivalase cu o baliză marină. O structură bi- conică de culoare roşie, lungă de circa 1,80 m, cu dia

metru maxim, la mijloc, de aproximativ 0,8 m. La una din extremităţi, un girofar îşi rotea spotul gălbui, slab, abia vizibil.

— Extraordinar! exclamă copleşit un fotoreporter de la U.P.I.. Dacă stă de peste patru sute de ani aici, vă daţi seama că nu foloseşte ceea ce se cheamă o sursă de energie tradiţională...

Cu grijă şi cu evidentă teamă, cei doi muncitori ridicară obiectul din ladă şi-l depuseră alături.

Bătrînul supraintendent se aplecă şi privi mai bine de un minut interiorul.

— Mister James, spuse el, veniţi mai aproape!

Scriitorul se apropie cu inima strînsă, ca în coşmarurile sale din copilărie, cînd deschidea în somn uşi în spatele cărora ştia că îl vor asalta plăsmuiri terifiante.

Ziariştii stăteau încă neobişnuit de disciplinaţi, lun- gindu-şi doar gîturile pentru a înţelege la ce se pot uita cu atîta consternare cei doi.

În cele din urmă, călugărul îi invită să treacă pe rînd prin faţa lăzii deschise. La fundul ei se afla întinsă o salopetă similară celor folosite în activităţile spaţiale, într-o extremitate se aflau cîteva instrumente asemănătoare ceasurilor electronice, vizibil în funcţiune. Însă ceea ce îi copleşea pe toţi, amuţindu-i şi transportîndu-i într-o stare de perplexitate totală, ara vizibilul ecuson din stînga pieptului salopetei, pe care era înscris cu majuscule: UNITED STATES OF AMERICA / CAROLINE PROJECT/J.C. DOUGLAS.

Cornel Marandiuc

ŞI DACĂ VIN PĂSTORII?

— Dar, oare, cu ce merg EI pe cer cu ce? Maşinile bor?

— Or merge şi ele cu satanit, sau cu ceva la fel de tare!

— Mai tare ca satanitul şi hiroşimitul nu este pe lume?

— Nu este pe pămînt...

— Ori nu s-a găsit încă!

Minerii, care scoteau din pămînt sataniu şi hiroşimit, erau palizi şi uscaţi ca lemnul grinzilor prinse în tavanul prăvăliei, hainele şi trupurile păstorilor răspîndeau izul zerului de lapte şi pe cel al lînii de oaie.

Vînzătorul le aduse la masă paharele pline. Uşa se deschise şi intrară trei păstori; o dată cu ei, se furişă înăuntru şi un cîine lăţos, alb. Salutară şi se aşezară în colţul opus, după ce îşi rezemară bîtele iar dulăul se strecură sub masă, unde se culcă.

— ...Oricum (se continua discuţia, întreruptă prin intrarea ultimilor), merg ele cu ceva... numai cu zer de oaie nu! — minerul rîse şi-i privi pe cei trei păstori. Dar aceştia nu se supărară. Erau oameni aprigi de felul lor, blînzi însă şi faţă de semeni şi faţă de oile lor, ori alte vieţuitoare. Unul dintre, ei ceru întreit băutura, apoi întrebă:

— Vorbiţi despre EI?

— Vorbim să n-adormim!... Ce ştim noi vorbi? Ne dăm numai cu părerea.

— Cîteva nopţi în urmă am văzut trecînd unul, spuse păstorul.

— Pe unde?

— Chiar peste stîna noastră! La Cracii părîului.

— Îţi fi văzut luna!

— Ori vreun avion!

— Ori satelit! Şi aceia strălucesc ca steaua, le vezi mişcarea, şi nu se aud...

Dar, deşi îi ironizau fără răutate pe ciobani, ştiau cu toţii că EI trec tot mai des prin părţile acestea, peste munţii lor raşi de păduri, sub fruntariile cerului. Păstorul clătină îngrijorat din cap:

— Luna o ştim noi! Şi avioanele le ştim. Şi pe cele ce duc oameni, şi pe celelalte. Iar satelitul merge oblu, nu se abate de la drumul său.

— Şi ăsta, pe care voi l-aţi văzut, s-a abătut?

— Dară cum?! Ba cădea pînă sub creastă, ba sărea înapoi în dreptul stelelor! S-a dus pînă peste Pietrele Albe, unde s-a oprit preţ de-o clipită şi apoi a urcat înapoi pe cer, deasupra noastră.

— Şerpuit a venit înapoi. Sărea ca iedul de pe o parte pe alta a drumului drept, cît o lărgime de vale... spuse al doilea păstor.

— Şi culoarea?

— Ce-i cu ea?

— Culoarea! Nu şi-a schimbat-o?

— Oleacă. Din galbăn s-o făcut verde, cum îi frunza primăvara, numai că strălucea.

— Şi cîinii, oile... ce-au spus? — întrebă vînzătorul. Al treilea cioban, îl privi mirat:

— Aceia nu „spun”, numai că simt şi se tulbură dacă-i ceva străin, dă temere.

— Şi s-au tulburat?

— Dară cum?!... Mai ales cîinii!

Minerii se traseră mai aproape şi cerură încă un rînd de băutură pentru păstori; acum nu-i mai ironizau.

— Şi apoi?

— Apoi, ce?

— Mai departe, ce s-a întîmplat?

— Ceva flamă o ţîşnit din el.

— Foc?

— Foc poate.

— Şi?

— O alunecat în jos, unde-s singurele păduri netăiate, spre Lumea pierdută.

— S-a lăsat jos?

— Nu ştiu că s-o lăsat ori nu! Că doară pămîntu-i rotund — asta o ştim şi noi — şi ori că s-o lăsat, ori că s-o dus mai departe, tot aşa se vede la depărtare.

— Da...

Dar cei trei păstori erau vizibil îngrijoraţi. O spuneau feţele lor, ochii lor o spuneau, încordarea parcă a întregului trup care părea certat cu statul liniştit pe scaun...

— Şi voi cum de aţi coborît acum?

— Am coborît cu turmă cu tot.

— Cu turma?

— Cu turma. Să se limpezească lucrurile... Nu mai urcăm pînă atunci.

— Au dreptate!... Vînzătorul ieşi de după pult. Au dreptate, oamenii! Se ştie că EI fac experienţe! Iau oameni, vite... Îi analizează! Au laboratoare pe navele lor...

— Tu de unde ştii?

— Cum, de unde ştiu?! Vorbiţi cu directorul şcolii, mi-a povestit el. Are cărţi despre problemă! În America, în Bulgaria, în Spania, au coborît şi au luat oameni...

— Ce spui?!

— Exact ce-aţi auzit! Şi copii...

— Şi copii?

— În special copii! Nu ştiţi că experienţele reuşesc mai bine pe copii? Şi nemţii, în lagăre...

— Lasă-ne cu nemţii şi lagărele, acelea au fost, acum...

— Vă spun că iau animale şi copii, pentru experienţele lor!

— Şi de ce nu vorbesc cu noi? De ce se ascund?

Dulăul urlă prelung, neaşteptat, puternic, de sub masă şi oamenii încremeniră. Timpul se încordă sonor pe curba urletului, apoi încremeni şi el. Îl sparse cel mai curajos:

— Poveşti! Haideţi să bem... noroc!

Păstorii, brusc îmbroboniţi de sudoare pe feţele blînde, băură şi ei.

— Nu, spuse unul dintre ei, nu mai urcăm pînă nu se limpezesc lucrurile. Poate că EI fac experienţe, poate că sînt curioşi să ştie cum îi lumea şi viaţa de-aci, dar singur EI îs un fel de fiare spăimîntătoare!... Nu, nu mai urcăm, o vreme!

Locul fusese bine ales. Nu larg — nu îngust, suficient degajat dar mărginit de abrupturi şi păduri seculare de molizi: o „încă edenică” vîlcea! „Flama” izbucnită la bord putuse fi stinsă şi, în noapte, mica navă se aşeză cu dificultate pe solul străin, dar nu necunoscut. Cind dimineaţa soarele lumină şi argintă în ramurile negricioa- se-verzi, în pereţii calcaroşi şi în iarba înrourată, pilotul incineră pe cei doi — bărbat şi femeie — care-şi pierduseră viaţa prin avaria survenită la bord. Cercetă apoi împrejurimile imediate, se întoarse la navă şi-şi trezi copilul: o fetiţă blondă, cu ochi albaştri, trup subţirel; pe faţa ei atît de asemănător omenească stăteau întipărite — nesmulse de somn — şi încrederea şi teama.

— Haide, haide să vezi o lume frumoasă!... îi spuse tatăl.

Trebuia să fie acum atent la cele ce-i spunea fetiţei. Fiecare cuvînt al său şi fiecare gest aveau o importanţă deosebită. Şansele erau mari, totuşi: aerul respirabil, apa, presiunea, gravitaţia! (apropiată), magnetismul (inofensiv). Toate acestea le ştiuseră însă şi înainte. Ştiau o mulţime de lucruri despre această „lume”, culeseseră nenumărate date, informaţii, mereu survolînd şi chiar uneori oprindu-se, staţionînd pe solul Pămîntului. Văzuseră destule... Zona le era cunoscută, ultimele zile terestre pendulaseră mereu deasupra ei, în neputinţa navei de a evolua în mod normal; încă de atunci „ochise” locul acesta, în eventualitatea unei coborîri obligate. Munţii, pădurile, pîraiele chiar, răzleţitele aşezări, li se rotiseră repetat în priviri; mai mult chiar, repetat văzuseră şi „turmele de oi”, vegheate de „cîini” şi „păstori”... mişcarea domoală a acestora.

— Haide, coboară, nu-ţi fie teamă!

Fetiţa coborî, roti privirea spre zidurile de piatră şi arbori, privi iarba şi apa care

alături zburătăcea spre vale, apoi ridică privirea spre albastrul imaculat al cerului.

— Da, „norii pămîntului”, spuse tatăl, norii pămîntu- lui... ţi-am vorbit despre ei.

— Nu, mai sus!

— Mai sus?... Bărbatul zîmbi şi-şi mîngîie copila: o să ne descurcăm nod, ai încredere!

— Am.

— Cum altfel?!... şi îi zîmbi din nou. Vom face o tabără, deocamdată. Apoi vom încerca să reparăm staţiile de legătură. Aceasta va rezolva salvarea noastră... deşi, în mod sigur, ai noştri ne caută acum.

— Da...

— Înainte însă, voi face o recunoaştere mai largă, de siguranţă. Voi încerca să găsesc şi ceva bun de mîncat... rezervele noastre s-au distrus o dată cu avaria... Stai liniştită, mă voi întoarce repede!

— Da, tată.

Bărbatul îşi ridică pe umăr echipamentele, îi trecu fetiţei peste obraji prelunga sa mînă şi porni să se îndepărteze.

— Tată!...

Cel tocmai pornit îşi opri paşii şi se răsuci. Văzu pe faţa copilei o spaimă terifiantă, şi tremurul întregului trup plăpînd.

— Tată!... Şi dacă vin „păstorii”?

Pironit, bărbatul căută cu privirile înalţii munţi, pădurile cele foşnitoare, „cerul albastru”: doar „norii”, norii alergau acolo sus, norii ce nu puteau fi pavăză în faţa acelor, desigur, înfricoşători, spăimîntători „păstori”!

TIC-TAC

TAC.

Îşi blestemă zilele pe care le trăise şi le mai avea de trăit (trăit? zile?), şi ideea nefericită de a juca *triliard* cu prietenii. Bine, de fapt „triliard” se chema *acum,* jocul — după ce pierduse de atîtea ori, încît nu-şi mai aducea aminte de la ce *cont* plecase; iar *prieteni* se chemau toţi, dar toţi voiau să te înfunde, să te facă să *pierzi.* Să-ţi pierzi o dimensiune adică, aşa cum păţise el. *Trila* se dusese dracului într-o gaură, poate aceeaşi prin care *căzuse* şi el... Pentru ceilalţi nu era nici o pagubă, şi aşa în *„3 dimensiuni”* erau prea mulţi jucători. Probabil că aplaudaseră sau rîseseră atunci cînd el se evaporase din spaţiul salonului! Dar asta era regula jocului. Obligatoriu, în fiecare partidă cineva trebuia să piardă şi să iasă afară din joc. Adică să piardă o dimensiune şi să se aneantizeze. Iar altcineva cîştiga o dimensiune sau o recîştiga.

Devenise acum un soi de desen animat şi se afla la o masă *bidimensională* acoperită cu postav verde, la care juca *biliard.*

— Joci? îl întrebă alt ghinionist, de pe partea stîngă a foii pe care erau desenaţi amîndoi.

Trebuia să joace, era singura şansă în acest superca- zino blestemat, de a-şi re-cîştiga cea de-a treia dimensiune. Şi pe urmă...

Îşi aduse aminte de lumile mai bune în care trăise şi de prietenii pe care doar o şansă la o sută de milioane i-ar mai putea scoate în calea lui. Cu cît locul în care stai are mai multe dimensiuni, cu atît ideea de libertate devine mai tangibilă. Nici nu ştiţi ce fain este să faci dragoste cînd eşti într-a noua dimensiune!

Aşezară *bilele* (adică cercuîeţele) pe suprafaţa verde şi îl lăsară pe el să lovească primul. Calculă în minte unghiurile de ricoşare. Strînse între degete vergeaua de lemn.

TAC.

Lumea se împrăştie o dată cu bilele pe postavul verde şi prin gaură căzu doar el, atrofiindu-şi încă o dimensiune! Era acum doar un *segment,* jucînd într-o *dreaptă* un joc ce se chema *miliard* folosind nişte puncte numite *mile.*

— Joci? îi bolborosi un alt paria al societăţii, care ajunsese în aceeaşi linie şi pe care îl vedea îl auzea şi îl înţelegea din ce în ce mai anevoios.

Îşi şterse cu dosul palmei *monodimensionale* broboanele de sudoare *monodimensionale* de pe fruntea *mono-dimensională* şi puse mîna pe tac.

Era la capătul jocului.

Avea, într-acest joc, două posibilităţi:

1) Dacă va lovi bine, va re-cîştiga o dimensiune şi va continua să respire, să existe şi să spere... Timpul va continua să curgă, normal ori... invers. În orice caz, va avea şansa de a-şi putea redobîndi dimensiunile pierdute, una cîte una...

2) Dacă va lovi prost, va pierde şi ultima dimensiune ce-i mai rămăsese şi se va închide într-o clipă, într-un punct etern

(singur doar cu timpul). Un punct doar, un loc ca şi inexistent, în care nu va face nimic, niciodată. Şi pentru totdeauna. Un punct mort, la capătul dimensiunilor şi dincolo de marginile timpului închircit. Un punct în care nu va mai juca nimic, cu nimeni, pentru că nu va mai avea nici o miză de pierdut, pentru că nu va mai avea nimic, în general, pentru că nu va mai fi nimic. Pentru că, de fapt, *nu va mai fi.*

Să joci *nimic.*

Îşi privi, ca pe un talisman, ceasul.

Frecă vîrful de lemn cu cretă. Închise ochii, se relaxă şi încercă să-şi închipuie mersul *milelor* pe linia de postav verde. Aparent, nimic mai simplu decît să faci un

punct să culiseze pe o dreaptă, pînă la ciocnirea cu un alt punct.
Un punct. Acum.
TAC.
Tic.
— tac — tic — tac — tic — tac — tic — tac — tic — tac…

Maria Nicolae-Dumitrescu

UN COPIL IUBEA O FLOARE

Privită din spaţiul cosmic, planeta Silentium nu se deosebea cu nimic de celelalte din galaxia Armitagores, decît poate doar prin ciudata strălucire argintie pe care o răspîndeau nenumăratele cupole uriaşe ce protejau oralele de puterea soarelui, nu numai inutilă, ci şi dăunătoare locuitorilor planetei. În locul său, o sursă fotonică în nuanţe albăstrii furniza lumina necesară. Sub imensele cupole, clădiri avînd forme dintre cele mai bizare se aliniau în şiruri drepte. Din cînd în cînd, navete spaţiale treceau în zbor pe deasupra acestora.

Undeva, pe terasa uneia dintre clădiri, un băiat privea plictisit panorama oraşului, cu a cărui imagine se obişnuise de multă vreme. Îşi dorea ceva, ceva deosebit, nici el n-ar fi putut spune ce anume. Dalto avea unsprezece ani şi era cel mai mic dintre cei trei copii ai unei obişnuite familii de cosmonauţi. Sora cea mare abia plecase pe una din planetele artificiale, într-o scurtă vacanţă, iar el şi celălalt frate, Alito, rămăseseră ca de obicei pe timpul cît părinţii se aflau în misiune, în grija celor doi roboţi, Redo şi Oder. Primul avea obligaţia să-i însoţească permanent, la şcoală, în sălile de antrenament ori la plimbarea zilnică în microatmosferă, celuilalt revenindu-i obişnuitele treburi ale casei.

Dar azi, ca niciodată, Dalto stătea gînditor pe terasă, privind uneori cupola ce se arcuia chiar deasupra sa, la o înălţime

apreciabilă. Undeva, departe, afară, era soarele, însă el nu izbutise niciodată să-l privească altfel decît prin ochelarii speciali de protecţie. De generaţii întregi silenţienii trăiau sub aceste cupole, călătorind de la un oraş la altul prin tunele transparente. Toţi locuitorii planetei aveau pielea albă uşor sidefată şi părul la fel.

În cele din urmă Dalto s-a hotărît eă urmărească un film şi a declanşat micul televizor portabil fixat la înche

ietura mîinii stîngi. Imaginea nu-l atrăgea: aceleaşi cupole, aceiaşi silenţieni, pe care-i cunoştea atit de bine. A schimbat canalul şi şi-a programat un film despre cosmos, dar s-a răzgîndit pe neaşteptate şi a introdus o casetă pe care o luase mai demult din videoteca tatălui său. Căutase intenţionat o perioadă mai îndepărtată, cînd si- lenţienii nu-şi construiseră încă planeta aceasta monotonă şi fără altă viaţă decît a lor, dar aceasta se întîmplase cu atîtea secole în urmă! La un moment dat, copilul a privit uimit ecranul. Ceea ce vedea acum îi era necunoscut şi atrăgător în acelaşi timp: o cascadă de culori îmbrăca forme bizare, dar neasemuit de frumoase! A fixat imaginea şi s-a grăbit să ajungă jos. „Poate ştie Redo despre ce-i vorba”. Dar Redo, cu vocea lui metalică şi deloc melodioasă, după ce şi-a verificat casetele mnemotehnice, i-a răspuns categoric că aceste informaţii nu-i fuseseră programate. La Oder nici măcar n-a apelat, îi ştia dinainte răspunsul, aşa că n-a avut încotro şi a trebuit să aştepte ca fratele lui să-şi termine verificarea ultimei descoperiri.

— Dar, Dalto, a exclamat Alito, surprins, tu ai umblat în videoteca tatei! Doar ştii că n-ai voie!

— Te rog, nu mă certa, l-a rugat băiatul, explică-mi mai bine ce-i asta.

— Mi-e foarte greu, nici eu nu ştiu prea bine! Cred că e vorba de vegetaţia care exista înainte ca stratul de ozon să fi fost distrus de experienţele nucleare şi soarele, cel care hrănise viaţa pînă atunci, să devină un pericol pentru planetă.

— Ce-i aceea vegetaţie?

— Stai puţin, am aici videocaseta perioadei primare. Norocul tău că mă pregătesc pentru admiterea la expediţia „Intergalactica III”. Să vedem. „Vegetaţie”. Da! Asta e! „Flora planetei, alcătuită din plante hidrofile, dezvol- tîndu-se pe baza

fotosintezei. Dispărută o dată cu fauna, din cauza distrugerii stratului de ozon, în mileniul IV”

— Şi nu mai există nimic, nimic?!

— Dalto, video-casetele acestea au fost scoase din circuit de multă vreme, pentru că în mod inexplicabil provocau stări ciudate la silenţieni. Marele sfat le-a numit „nostalgia trecutului” — o boală aproape nevindecabilă.

— Alito, nu mi-ai răspuns la întrebare. Vreau să văd o planetă din acestea.

Înduioşat, Alito a cedat. „O toană de copil”, a gîndit el, aşa că i-a sugerat să meargă împreună cu Redo la Muzeul Universului, singurul loc unde se mai putea afla ceva din vegetaţia silenţiană.

La intrarea în Muzeu robotul-paznic le verifică fişele, după care le spuse să urce la etajul 342, unde se găsea o terasă cu expunere exterioară. Cu ochelarii de protecţie, Dalto priveşte uimit copacii de toate felurile, în culori din care multe nu le cunoştea, dar între care predominau verdele şi albul cel mai pur. Ici-colo, printre firele de iarbă, răsăreau corolele vii ale florilor. Copilul urmărea avid inscripţiile de pe tăbliţele metalice. Iarbă. Trandafir. Mac. Orhidee. Crin. Azalee. O mulţime întreagă. Apoi, mai departe, pădurea, cu siluete stranii, încununate de podoaba verde a frunzelor, sau cu florile abia deschise. „Floră. Vegetaţie. Fauna a dispărut, gîndea Dalto. Oare cum va fi arătat această faună?”

Nu erau acolo decît el şi impasibilul Redo, aşa că Dalto nu s-a sfiit să mîngîie aproape fiecare copac în parte, trist că din pricina costumului de protecţie nu putea simţi în podul palmei fiecare fibră a trunchiurilor noduroase. Timid, a cuprins o floare, una singură, dintr-un ciorchine aflat pe un ram apropiat. Tija delicată s-a desprins şi el s-a pomenit cu floarea în mînă. Speriat, a

crezut că o poate aşeza la loc, dar aceasta a căzut în iarbă. A ridicat-o imediat — „poate o doare!” — şi l-a privit întrebător pe Redo.

— Ce fac acum, or să mă reclame, nu-i aşa?!

Dar Redo l-a prins de mînă şi i-a spus să nu-şi facă griji, o să ia totul asupra lui, roboţii nu sînt pedepsiţi niciodată.

Pînă la urmă Dalto a trebuit să părăsească platoul, soarele era prea puternic şi i se terminase şi aerul din rezervorul propriu. A pornit cu regret spre ieşire, unde nu s-a întîmplat nimic, portarul nedîndu-le nici măcar atenţie. În palma-i mică Dalto strîngea cu grijă floarea albă şi parfumată. Pînă acasă se cam ofilise, dar mirosul rămăsese acelaşi. A aşezat-o cu grijă sub un clopot minuscul de sticlă şi s-a întins în patul lui, cu ochii mereu într-acolo.

Pînă a doua zi însă, floarea se uscase aproape ele tot şi numai o undă discretă mai amintea de minunatul ei parfum. Iar Dalto a început să viseze din ce în ce mai des copaci şi iarbă, şi flori. Şi la fel de des mergea la Muzeul Universului. La şcoală nu mai era atent, dădea răspunsuri greşite, spre surprinderea examinatorilor, care-şi puseseră mari speranţe în el, Dalto fiind un copil foarte dotat.

În cele din urmă a trebuit să se ia legătura cu părinţii săi. Dalto nu mai avea poftă de mîncare şi slăbise mult, iar cei mai buni medici ai oraşului nu ştiau ce să-i mai facă. Într-un tîrziu, Alito, după ce s-a consultat şi cu părinţii săi, le-a povestit incidentul cu filmul de arhivă, iar Redo, robotul, le-a destăinuit despre desele incursiuni la etajul 342 al Muzeului. Stupoarea tuturor a fost mare: cazurile de nostalgie a trecutului deveniseră extrem de rare şi afectau numai pe adulţi, care măcar o dată trebuise să să staţioneze pe o planetă

din altă galaxie, cu vegetaţie. Era primul copil de pe planetă atins de această boală.

Intraţi în alertă, părinţii au revenit cu două săptămîni mai devreme. Mama şi-a privit cu durere fiul: lăsase un copil normal şi găsea o umbră a celui ce fusese. Dalto nu se mai putea mişca de slăbiciune, înconjurat de tot felul de aparate, care-l ţineau în viaţă. În fiecare zi i se aducea o altă floare, proaspătă şi asta părea să fie singurul lucru ce-l mai întrema puţin. Medicii căutau febril în arhive şi au descoperit astfel o metodă care nu se mai practica de mult în Silentium, psihoterapia, încercînd-o imediat, dar fără un rezultat mulţumitor. Atunci, Marele Sfat a hotărît să i se permită aclimatizarea treptată cu atmosfera exterioară pe platforma de la etajul 342 a Muzeului, urmînd să hotărască după aceea soarta lui Dalto. Pentru că ştiau, din experienţa trecută, toţi cei atinşi de boală nu se vindecau niciodată.

Şi astfel, zi de zi, de fiecare dată mai mult, Dalto era urcat pe platforma verde. Timpul a adus o oarecare ameliorare, după o săptămînă pofta de mîncare i-a revenit şi se începuseră exerciţiile de respirate liberă, mai întîi cîte un minut, pînă cînd, după o lună, Dalto putea să stea o oră încheiată fără aparatul de aer, numai cu ochelari, zbur- dînd vesel printre copaci şi flori. Şi-a reluat şi studiile, cu foarte mult succes, după cum au recunoscut profesorii. Copilul căpătase acum culoare în obraji, şi dacă silenţienii ar mai fi cunoscut termenul, ar fi putut spune, pe bună dreptate, că se bronzase. Dalto aştepta cu nerăbdare recreerea în „grădina verde”, cum o numise el. Cu timpul renunţase şi la costumul de protecţie, rămînînd numai la piesele strict necesare. I se întîmpla uneori să privească minute întregi cîte o floare sau chiar frunză. Le ştia acum bine pe fiecare şi era fascinat

de transformările prin care treceau. Dalto era mulţumit şi din ce în ce mai fericit în grădina „lui”. Cîteodată, gîndul supărător că va trebui într-o zi să o părăsească îi întuneca bucuria, dar îşi revenea repede. Şi totuşi a venit şi ziua cînd Dalto a trebuit să renunţe la lumea lui minunată. Observase el că e din ce în ce mai frig, de fapt abia acum, luase cunoştinţă de această senzaţie, atît de nouă, că soarele încălzeşte mai puţin, că nori deşi acopereau uneori cerul, dar de fiecare dată îşi găsea salvarea în costumul de protecţie. Ceea ea îl nedumerea cel mai tare era faptul că plantele mureau, copacii îşi pierdeau frunzele, după ce se îngălbeneau, şi nimeni nu-i putea spune că pentru „ei” era toamnă, pentru că silenţienii numai cunoşteau succesiunea anotimpurilor decît din documente istorice. Dalto era un copil inteligent: a înţeles repede că aşa e normal să fie. Alito i-a explicat că peste o anumită perioadă va fi iar totul verde şi el ştia că poate avea încredere în fratele lui. O idee i-a încolţit însă în minte: „Galactica 2” pleca peste trei luni în spaţiu. De ce n-ar cere să plece şi el? Mai ales că aflase că vor debarca pe o planetă semănînd cu „grădina lui”, o planetă numită Terra, aflată în altă galaxie. Din expediţie făceau parte şi cîţiva care aveau aceeaşi boală cu a lui dar şi savanţi de renume, care urmau să stabilească legături cu terrienii. Dalto era conştient că nu avea nici un pic de antrenament, dar, maturizat înainte de vreme de boala lui ciudată simţea că ar fi fost singura posibilitate de a se vindeca. Se gîndea uneori şi la familia lui, pe care era nevoit s-o părăsească, la oraşul în care crescuse atîta timp, dar dorul de natură era mai puternic ca orice.

Propunerea de a fi primit printre membrii „Galacticii” a fost acceptată mult mai uşor decît bănuia el şi Dalto a început exerciţiile

pe care le executa cu foarte multă tenacitate: dorea din tot sufletul să fie admis la examen. Îh curînd urma să împlinească 12 ani, însă lui i se părea că e mult mai în vîrstă. Citea cu nesaţ o mulţime de cărţi — cărţi adevărate, nu texte filmate —, bine conservate în biblioteca-arhivă a planetei din Oraşul Central, şi care vorbeau despre Terra, astfel încît atunci cînd nu mai avea decît o lună pînă la plecare, se putea spune, practic, că ştie extrem de multe lucruri esenţiale. Aclimatizarea s-a

făcut şi mai repede, mai întîi pentru că era copil, şi apoi pentru că lunile petrecute pe platforma Muzeului s-au dovedit de mare folos: rezistase mai mult decît oricare dintre membrii echipajului la probele în aer liber.

Alito, fratele lui, îl însoţea din ce în ce mai des, ur- mărindu-i progresele, încurajîndu-l. Mai rămăseseră doar cinci zile pînă la examenul final, dar Dalto era sigur că va reuşi. Nu avea nici cea mai mică emoţie, cu atît mai mult cu cît ştia că în fişele-robot se înregistraseră toate rezultatele de la antrenamente, rezultate care la el erau mai mult decît bune, şi care erau hotărîtoare pentru admitere.

Ziua cea mare a sosit. Singur în marea sală de examen, Dalto răspundea la întrebările care curgeau una după alta, sigur pe sine, fără nici o ezitare. Chipul fiecărui examinator ivit pe ecranul televizorului i se părea încurajator chiar, deşi Dalto cunoştea prea bine că nu-şi permiteau nici un pic de îngăduinţă pentru cel care nu ştia, tot ceea ce li se cerea fiind necesar pentru a supravieţui pe Terra.

A sosit, în sfîrşit, şi ziua plecării. O navă de o construcţie mai puţin obişnuită pînă atunci, o adevărată planetă în miniatură, avînd în plus şi o micro-zonă verde cu o vegetaţie variată, urma să-i poarte spre necunoscuta planetă albastră, singura care răspunsese mesajelor lansate la cererea Marelui Sfat. O mulţime de silenţieni venise să-i conducă pe cei douăzeci şi doi de membri ai neobişnuitei expediţii. Dalto îşi luă rămas bun de la părinţii săi. Alito şi sora cea mare aşteptau nerăbdători să-l îmbrăţişeze, înainte de a urca în ascensorul ce urma să-i poarte în interiorul navei.

Comenzile au început să curgă cu repeziciune. Încă puţin şi nava avea să dispară în spaţiu. Dalto era fericit: se afla la primul său zbor şi totul i se părea

nemaipomenit! Pe ecranul de exterior se perindau imaginile planetelor strălucind în întunericul cosmic.

Aici, pe navă, timpul trecea repede. Toţi aveau cîte o misiune de îndeplinit. Lui îi revenise îngrijirea grădinii fermecate, cum îi plăcea s-o denumească. Gîndul că în curînd se va afla într-o pădure adevărată, că va auzi susurul apelor şi cîntecul valurilor oceanelor lovindu-se de ţărm îl fascina. Rămînea timp îndelungat pierdut în lumea sa de gînduri, visînd la meleagurile necunoscute şi atît de îndepărtate. Astfel l-a găsit comandantul expediţiei, cu puţină vreme înainte de a intra în zona de gravitaţie a Terrei. Stătea acolo, ghemuit, lîngă un copac, cu bărbia pe genunchi. Privindu-l pe copil, o bănuială i-a trecut o clipă, o singură clipă prin minte comandantului. Se perindaseră sute de ani de cînd primiseră mesajul. Dacă între timp şi *EI* evoluaseră asemenea lor? Peste puţină vreme aveau s-o afle cu toţii.

Se strînseseră în sala de comandă, urmărind încordaţi ecranul. Au lansat primele semnale şi acum aşteptau confirmarea. În loc de răspuns, pe ecran a apărut imaginea unui cosmodrom asemenea celor de pe planeta lor, dar strălucind în lumina vie a soarelui. Undeva, departe, se zărea dunga verde a unui lung şir de copaci, ce unduiau în bătaia vîntului. Şi oameni, mulţi oameni veniţi să întîmpine oaspeţii din îndepărtata galaxie.

Mirela Paciugă

ERROR

— *ECHILIBRU, cibernetic atins. Simulatorul Alfa pregătit.*

— *O.K. Începem.*

Încerca să alerge, iar paşii i se zbăteau să scape din cuşca ritmului lent. În minte îi urla tot timpul un semnal de alarmă, a cărui stridenţă o împiedica să caute răspunsuri la întrebări. Se ridica un singur gînd obsedant, eclip- sîndu-le pe toate celelalte ca pe amănunte lipsite de importanţă: să se îndepărteze cît mai repede, fără să lase urme. Dar de ce? Şi de unde pornise? Ar fi vrut să privească o clipă în spate, pentru că doar noaptea îi plutea în faţă primind-o, adîncă şi grea, fără să fie rănită de semnele vreunei alte prezenţe.

— *Suficient. Programează gara!*

În clipa în care dorinţa de a se mişca mai repede o strivise de gratiile ritmului impus, în faţă îi răsări gara. Prezenţa nu-i fusese anunţată de nimic, nici lumină, nici zgomot. Apăruse dintr-o dată, ghemuită sub povara unui cer bolnav de stele reci, tăcută ca un animal ce stă la pîndă aşteptînd răbdător clipa saltului.

Se opri. Era de necrezut ca soluţia să se afle tocmai aici. Exista vreun tren care să aibă înscrisă pe traseu şi gara în care se afla acum? Trebuia să existe, altfel gara nu ar fi fost construită. Totuşi, avea senzaţia de artificial, senzaţia pe care ţi-o dă un decor

de carton plantat în mijlocul unei realităţi construite.

— *Dă drumul primului tren! Nu ne interesează posibilitatea de a descoperi fisurile de realizare ale filmului propus.*

Panica îi invadă din nou creierul, împiedicînd-o să-şi ducă gîndul pînă la capăt. Merse cîţiva paşi pe peron, înT cercînd să-şi liniştească bătăile inimii. Şinele se tîrau alături de ea, lucind palid în lumina diluată.

Liniştea se îndrepta greoaie, speriată de un şuierat ascuţit. Se apropia un tren. Trebuia să se piardă printre călătorii obosiţi, apoi să coboare undeva, cît mai departe. Se auzi din nou şuieratul. Farurile puternice străpunseră bezna. Trenul se opri scrîşnind. Nu coborî nimeni. Locomotiva gîfîia, gata să pornească din nou.

Păşi încet spre tren. Ştia că a uitat ceva, un mic amănunt ce ar fi hotărît dacă reptila metalică însemna începutul sau sfîrşitul. Trebuia să treacă neobservată, să nu atragă în nici un fel atenţia... Asta era! Avea nevoie de un bilet.

Intră în clădire. Sala de aşteptare părea imensă. Înecată în penumbră, părea un ţinut înşelător, plin de capcane. Dintr-un colţ se scurgea, o lumină leşioasă. În spatele unui geam pătat, un om îşi privea plictisit mîinile butucănoase, îmbrăcat într-o uniformă cafenie, depersonalizat, privindu-l, aveai senzaţia incredibilă a unui zero absolut.

Omul de la ghişeu îşi ridică privirea, încercînd să desluşească ceva prin semiîntunericul sălii. Se trase cîţiva paşi înapoi cu ochii aţintiţi în dreptunghiul luminat, fascinată de lipsa de expresie a figurii grosolane. Şuieratul locomotivei o lovi, ţîşnind prin geamuri. Timbrele roţilor

argintii, ale ferestrelor luminate i se prelinseră pe faţă.

Pierduse primul tren.

— Reacţionează total aiurea. Programarea a fost corectă?

— Ca de obicei. Nici unul dintre cei testaţi mai înainte nu ne-a făcut nici un fel de probleme.

— Computerul a afişat vreun rezultat?

— A afişat chiar două: primul l-a anulat după cîteva secunde, înlocuindu-l cu al doilea. E pentru prima dară cînd se întîmplă aşa ceva.

— Poate s-a defectat.

— În nici un caz. Nici măcar nu şi-a conectat unităţile suplimentare de calcul, iar sistemul de securizare este, teoretic, indestructibil.

— Atunci nu văd ce am putea face altceva decît să continuăm.

Se întoarse pe peron încercînd să nu facă zgomot. Alunecă prin întuneric golită de gînduri. Se ghemui pe o bancă. Liniştea îşi înfigea ghearele ascuţite în auz şi le răsucea cu voluptate.

Un şuier îndepărtat, atît de îndepărtat, încît îl crezu ecoul dorinţei, descompuse întunericul în pînze subţiri. Din nou linişte, şi întunericul zdrenţuit se strînse mai rece în jurul ei. Apoi şuierul apropiat, clar, imposibil de confundat cu o iluzie. În zare, două faruri enorme spulberau minciuna nopţii înstăpînite de-a lungul şinelor. În urma torentului de lumină alerga trenul de lux, puternic şi strălucitor, mîndru de puterea şi eleganţa lui. Garnitura frînă în dreptul peronului cenuşiu. I se părea cel puţin curios ca un astfel de tren să oprească în capătul acela de lume. Gîndul îi fugi la dansatorii întrezăriţi prin fereastra vagonului-salon puternic luminat. Perechile

se legănau în acordurile unei muzici stranii. Ar fi putut urca aici. Mulţimea aceea strălucitoare, ameţită de şampanie nu ar fi remarcat rochia mototolită în care era îmbrăcată. Ar fi intrat cu bărbatul care fumează acum încadrat de rama nichelată a uşii şi ar fi dansat împreună pînă ce trenul s-ar fi oprit într-o staţie oarecare unde să poată coborî, în salon e multă lumină, iar muzica… De unde vine muzica? Abia acum îşi dă seama că îi pare stranie din cauza unui accent imposibil de definit. De unde vine muzica?

De undeva de jos, din pardoseala lucioasă a vagonului — o hologramă uriaşă, reprezentînd un cîntăreţ în frac negru, cu vioara sprijinită sub bărbie. Are ochii enormi, albaştri, vii; sub tocurile ascuţite ale dansatoarelor se sparg în mii de alţi ochi ce se împrăştie în tot salonul şi plîng.

— Ce naiba, a modificat scenariul!

— Nu înţeleg nimic!

— Se comportă paradoxal! Am senzaţia că realizează că este vorba de un test în care să-şi aleagă o variantă din cele propuse şi, cu toate astea, le refuză sistematic din cauza unor amănunte, majoritatea răsărite din mintea ei.

Aş zice că îi lipseşte capacitatea de abstractizare, dacă... Mamă, memoria centrală!

— Ce s-a întîmplat?

— Tu vezi ce procente afişează idiotul ăsta electronic?

— Nu prea ştiu ce înseamnă.

— Şeful serviciului de proiectare al complexului avea nişte cifre cam pe jumătatea celor de pe display.

— Sigur nu s-a defectat ceva?

— Nu, nu. În curînd însă va intra în funcţiune unitatea de rezervă. Se pare că trebuie concepută o serie nouă de variante. Pînă acum, majoritatea au ales între primele două. Eliberează gara!

Trenul scuipă un şuierat asurzitor asupra gării nedemne de prezenţa sa. Bărbatul continuă să fumeze trist sau poate doar plictisit.

Din nou linişte. Se aventură iarăşi pînă la capătul peronului, unde începea întunericul deplin. Încercă să zărească vreo stea pe cerul pe sub care alergase, dar nu reuşi. Numai deasupra gării cerul părea contaminat de o boală stranie ce îi adusese luminile acelea reci, aruncate fără nici o noimă. Nu reuşea să identifice constelaţiile, iar, stelele păreau încremenite. Îşi amintea că şi atunci cînd venise, se aflau în aceeaşi poziţie. Ar fi trebuit să se mişte, înregistrînd trecerea timpului.

— Ar trebui să se grăbească.

— Va fi gata imediat.

îşi continuă expediţia de recunoaştere. Clădirea gării era aproape pătrată, cu ferestre întunecate holbîndu-se idiot în noapte. Nimic interesant în pereţii scorojiţi de umezeală. La cîţiva metri de ziduri găsi acelaşi întuneric de la capătul peronului

pustiu. Nu venea şi nu pleca nimeni. Pentru cine era construită gara? Ruptă complet de orice realitate, lîngă ea nu se aflau nici măcar stîlpi de telegraf care s-o lege de alte gări. Poate că reţeaua electrică era subterană.

Încercă să păşească dincolo de teritoriul presupus al gării. În jurul picioarelor i se încolăci ceva rece. Se trase

înapoi, înspăimîntată. Îi trecu totuşi prin minte că singura soluţie de a scăpa rămînea gara.

— O.K. Prima garnitură suplimentară — liber!

Sosise un tren militar. Părea o variantă absurdă la prima vedere! Şi totuşi, nu era. Pe platformele vagoanelor, maşinile de război dormitau inofensive, sub prelate. Santinelele se treziseră să privească o clipă gara, apoi adormiseră din nou cu ochii deschişi, holbîndu-se în jur, la fel ca şi gara. Şi tot ca şi gara, soldaţii îi dădeau senzaţia unui decor prost realizat. În fond, cu cît erau mai puţin reali, mai puţin oameni şi mai mult marionete, cu atît şansele ei ar fi crescut.

Deci nu era o variantă absurdă. Atunci, de ce nu se strecura sub o prelată? Acolo n-ar fi căutat-o, nimeni.

Se îndreptă spre tren fără să părăsească umbra alungită a gării. Soldaţii ar fi putut, totuşi, să nu doarmă. Nu păreau să-i fi sesizat prezenţa. Ridică un colţ şi privi. Era întuneric. Mîna i se plimbă pe suprafaţa formei ghemuite sub prelată. Nu înţelegea. Nu simţea răceala aşteptată a metalului, nici netezimea lui. Era ceva cornos, ca o carapace. Dumnezeule, trebuia să fugă înainte ca animalul să se trezească şi să facă zgomot. În minte îi suna din nou alarma aceea stridentă, dar ceva mai presus de voinţa ei o împiedica să-şi întrerupă explorarea reliefului aspru de pe spinarea reptilei, căci numai un soi de reptilă preistorică putea fi. Atinse ceva moale. Era ochiul. Pleoapa se ridică încet. O sferă incandescentă o privi fără să o vadă preţ de o clipă, apoi pleoapa căzu la loc, rupînd legătura ce o ţinea lîngă vagon. Se retrase la adăpostul zidului gării împleticindu-se.

Trenul şuieră scurt, apoi plecă lăsînd în urmă umbre rigide şi reci

— *Iar a modificat scenariul!*

— *Computerul a răspuns că sub prelate erau tanchete-amfibii.*

— *Erau în varianta propusă de el. Nu vezi că sparge tiparul propus de programarea noastră?*

— *Are vreun sens să continuăm?*

— Da, dar vom încerca un fel de catalizare a reacţiei

— Ce înseamnă asta?

— Vei vedea. Un amănunt introdus de computer.

Umbrele se aliniară, apoi începură să defileze tăcute prin faţa gării. Ajunse la capătul peronului, întunericul le înghiţea hămesit. Coloanele păreau a fi nesfîrşit de lungi, iar mişcarea lor regulată îi dădea senzaţia de plutire pe valuri. Îi era somn. Adormi.

O trezi sirena unui tren. Gara îşi justifica existenţa prin numărul de trenuri care se opreau aici. Dar de ce se opreau. Nu se alimentau cu combustibil sau cu apă, nu urca şi nu cobora nimeni. Nimeni nu venea şi nu pleca. Ba da, va pleca EA. Acum?

Trenul care tocmai frînase nu era un tren de persoane, vagoanele din scînduri vopsite în verde purtau embleme de alamă, închipuind o pereche de pinteni cu roţi zimţate şi un lasso. Pe cîteva din ele afişe viu colorate anunţau un mare rodeo într-un oraş cu nume exotic. Se apropie pe jumătate adormită de unul din vagoane. Cînd i se făcuse aşa somn? Uşa era blocată printr-o stinghie de lemn. N-avea lacăt. Deschise. Mirosea a iarbă. Urcă. Atinse un bot catifelat. Mîngîie blana lucioasă şi se culcă lîngă animalul adormit. Era somn şi uitare în vagonul cu miros de iarbă. Uita goana epuizantă, cerul rece şi ameninţarea întunericului de dincolo de gară. Poate că somnul fiinţei de alături era cea mai bună dovadă că se poate trăi şi astfel. Nu avea nici o importanţă că mîine va fi chinuită pentru plăcerea unor oameni ce urlă de entuziasm în faţa suferinţei. Dar pînă mîine mai era mult, iar acum era linişte şi nu avea nici o importanţă ce va fi mîine. Închise ochii.

Şuierul trenului o emulse din amorţeală. Sări în ultimul moment. Fiinţa de somn care trăise prin ea cîteva clipe aluneeă sub roţi şi muri. Îi simţi durerea şi rămase nemişcată privind în gol. Nu aceasta era soluţia, dar nu ştia cît va mai avea puterea s-o caute.

— *Computerul mai propune o singură variantă.*

— *Crezi că o va alege pe asta?*

— S-ar putea. E o formulă nouă, iar factorul de risc este foarte apropiat de zero. Se pare că n-a ales celelalte variante tocmai pentru că factorul de risc era prea mare.

— Văd că a schimbat şi catalizatorul.

— Mda.

Din nou linişte. Dar altfel de linişte. Avea impresia că ar putea să ghicească ce tren va sosi peste cîtva timp as- cultînd liniştea ce-i anticipa venirea.

Era un tren special. Transporta un circ. În primul vagon o femeie îmbrăcată într-o rochie înflorată dansa urcată pe o masă. O mulţime pestriţă bătea tactul din palme, cîntînd. Aveau feţele obosite, dar păreau fericiţi. Ar fi primit-o sigur bucuroşi. Aceasta părea a fi soluţia.

Teama îi dispăruse, înlocuită de o curiozitate copilărească. Voia să vadă şi celelalte vagoane. Transportau probabil menajeria. Privi pe rînd printre gratii somnul ursului, plimbarea nelinştită a unei pantere negre, o cămilă care rumega flegmatică — expresia acesteia o făcu să zîmbească, nişte papagali cîrîind, maimuţele strînse unele într-altele ca să se apere de frig, o echipă de javre care, după ce o lătrară, sfîrşiră prin a-i linge mîinile. La urmă, o jumătate de vagon era ocupată de un acvariu. Apa era destul de limpede, dar în afara unor cochilii de scoică şi un vas spart, nu vedea nimic. Ciocăni uşor cu degetul în geam. O mişcare aproape imperceptibilă a nisipului din jurul vasului îi răspunse. Tot nu reuşea să deslușească mare lucru.

Auzi paşi în spate. Pe peron apăruse un bărbat. Era cel de la ghişeu? Stătea în dreptul luminii şi nu-i vedea decît silueta ce se decupa întunecată. Se strînse în umbra vagonului, mai aproape de geamul gros al acvariului, dar ştiu că o văzuse. Îi simţea

privirea umedă şi gelatinoasă mişcîndu-se de-a lungul trupului. Senzaţia de greaţă o invadă, silind-o să se sprijine de geam. Răceala geamului îi făcu bine. Îşi impuse să ignore prezenţa de pe peron. Privi din nou acvariul. O formă unduitoare se apropie prin apă. Era o caracatiţă, nu prea mare, de culoarea nisipului. Se uita la ea cu ochii mari bulbucaţi. Avu impresia că desluşeşte în globurile întunecate expresia ochilor fosforescenţi ai omului de pe peron. Nu, nu putea fi cel de la ghişeu. Acela era incapabil de orice reacţie,

era sigură că l-ar fi găsit în aceeaşi poziţie, privindu-şi inexpresiv mîinile murdare. Cel mai probabil era că a coborît din tren. Poate că era chiar dresorul caracatiţei cu care prezenta vreun număr senzaţional, pentru că numai o lungă convieţuire ar fi putut să ducă la o atît de mare asemănare de expresie.

Ceva îi sugera că probabil omul nu a coborît din tren, ci a venit din gară şi că ar trebui să urce repede în vagonul în care oamenii cîntau. Dar chiar dacă acesta ar fi fost adevărul, refuza să aleagă de frică. Îi veni un chef nebun să sfideze. Strivi între dinţi teama şi oroarea şi se îndreptă spre bancă, fără să privească în jur.

Trenul plecă şuierînd, ca toate celelalte, iar gara rămase din nou pustie. Nu-şi bătu capul să afle adevărul despre omul de pe peron.

— Asta a fost. N-a ales nici ultima variantă.

— Şi acum?

— Nimic. Trezeşte-o! Sînt tare curios să ştiu ce vor zice băieţii de la Centru despre povestea asta. Grăbeşte-te cu deconectarea simulatorului! Computerul lucrează deja în regim de suprasolicitare.

— L-am deconectat.

— De ce nu se trezeşte?

— Habar n-am.

— Înregistrează!

Gara pustie. Şi din nou linişte, dar altfel. Acum va veni trenul. Adevăratul tren, singurul care ajungea la capătul drumului. Toate celelalte parcurgeau bucle închise şi oricare punct al lor putea însemna sfîrşitul călătoriei, locul în care urmăritorii ar fi ajuns-o.

Oprise. Sosise neauzit, trenul fantomă nu avea sirenă. Locomotiva tăcută purtînd

însemnele nopţii şi vagoanele erau doar vadul pustiu de viaţă prin care se scurgea torentul întunericului fulgerat de scîntei ce-l făceau şi mai deplin. A fost de-ajuns să-şi lipească palmele de un vagon pentru ca în clipa următoare să fie înăuntru. Ştiu eă alesese bine: în jurul mîinii purta acum o brăţară-şarpe, împiedieînd-o să se dizolve în întunericul curgînd spre întuneric.

— Începe să se trezească.

— Cuplează instalaţia de reanimare! Va trebui să te descurci singur, computerul s-a deconectat pentru o perioadă nedeterminată.

— N-a afişat nimic?

— Ba da.

VARIANTA CU COEFICIENT DE RISC ZERO. ERROR.

Viorel Pîrligras

CORDOBA STELELOR

Kan aştepta liniştit în faţa uşii masive de fier. Omul de lîngă el arunca ultimele priviri pe biletul său. Cînd totul i se păru în regulă, i-l întinse cu un zîmbet ceremonios.

— Vă reamintesc, domnule Kan, că timp de o oră va trebui să vă descurcaţi singur. Aţi semnat pentru asta, direcţiunea nu vă mai poate ajuta cu nimic din acest moment. Vă urez petrecere plăcută!

Cu aceste cuvinte deschise uşa de fier, lăsînd în faţa lui Kan o fereastră spre o lume magică. Fermecat, Kan coborî scările. Instinctul îl făcu să mai arunce o privire înapoi. În spatele său, orizontul era acoperit de o uriaşă navă spaţială. Din dechizătura uşii, omul îi mai zîmbi o dată, apoi uşa de fier îl ascunse privirilor cu un zgomot surd. Privi din nou în faţă. O mulţime multicoloră îi ieşi în cale. Din tumultul de costume bizare, se desprinse silueta unui bătrîn.

— Bine ai venit, o, străine, în minunata lume a Cor- dobei stelelor! Atîta vreme cît vei avea gînduri curate, ca mai toţi călătorii astrali ce poposesc pe aceste meleaguri, simte-te ca peştele în propria-i apă! Eşti liber să guşti din frumuseţile Cordobei stelelor.

Spunînd aceste cuvinte, bătrînul îi anină de gît un superb, dar ciudat medalion. Privi cu interes incrusta- ţiile-i bogate. Cînd ridică din nou ochii, mulţimea şi bătrînul

dispăruseră, făcînd loc largii perspective a unei pieţe baroce.

Între uriaşele ziduri ale ciudatelor clădiri, adevărate capodopere ale arhitecturii cosmice, îşi făceau loc miile şi măruntele bazaruri ale negustorilor veniţi din cele mai diverse colţuri ale universului. Pentru doi orşi, puteai să-ţi umpli buzunarele eu perlele vii din Atrusia, care în cîteva luni îşi prefăceau casa într-o sculptură din sidef. Aici puteai auzi lăudîndu-şi mărfurile grodinii, cei ce se exprimă prin splendide imagini în relief. Aici puteai să închirieri pentru o zi un focos inorog de pe Cruzia, ale cărui copite agravitaţionale te puteau purta pe cele mai înalte pajişti din nimbus-paradis. Aici puteai să-ţi petreci seara în compania celui mai bun cocteil-electric, mai puternic decît orice băutură. Aici puteai cădea în transa minunatelor trupuri ale midorelor cele pătimaşe. Aici puteai începe o viaţă nouă. Aici puteai pierde o planetă la ruleta tridimensională, aici puteai cîştiga un tronson spaţial pentru o picătură de apă meglavizată. Aici beţiile de culori, aici magia sunetelor cedre, aici cerul, aici pămînt ul. Aici era Cordoba stelelor!

Kan privi buimăcit în jur, hipnotizat de complexul acela viu, care îi fura simţurile, care-i alunga gîndurile. Se alătură bucuros grupului de petrecăreţi care-l înconjurase repede cu veselia lor şi care trăgeau vîrtos din sticla plină de nectar argintiu de Steb.

— Domnilor, începu cel ce părea şeful grupului, dar se opri pentru a înjura, într-o limbă necunoscută, o grasă geneveză, care-l îmbrîncise în trecere. Domnilor, precum spuneam, iată-ne în faţa unui amuzant joc de societate, care mi-a luminat mintea în timp ce trupu-mi se chinuia a dovedi un splendid ghiveci de nercoze!

Aplauze şi aprecieri şugubeţe îl întrerupseră, obligîndu-l să efectueze o

largă reverenţă în faţa lor, după care, cu un gest scurt, potoli tumultul şi reluă:

— Ei bine, domnilor, vă veţi fi întrebat în ce constă acest joc de societate! Iată, aşadar, despre ce este vorba: Prinţesa de Guiler, minunata mea stăpînă, m-a rugat să-i aduc, la înapoierea mea pe Sarter, un suvenir minunat, care să-i ţină trează admiraţia faţă de mine pînă în negura timpurilor! Aşa că rog pe domniile voastre să participe la acest joc, făcîndu-mi rost, din această Cordobă a visurilor, de un suvenir rar. Ca premiu ofer cîştigătorului, adică celui ce-mi va aduce cel mai original suvenir, un godar tînăr care cîntă, dansează şi spune poveştile minunatei galaxii Hafera!

Cu strigăte vesele, petrecăreţii se învoiră numaidecît şi dispărură cu larmă şi voie bună în haosul multicolor al pieţei. Rămas singur, Kan o porni pe străduţele înguste, străjuite de bijuteriile arhitecturale ale hanurilor şi reşedinţelor de odihnă. Deşi îşi propusese să nu dea importanţă jocului poznaş, se pomeni căutînd din priviri cele mai interesante subiecte de suvenir. Se pregătea tocmai să achiziţioneze o splendidă piatră civiană, în ale cărei sute de feţe, acordate fiecare pe alte lungimi de undă, descopereai mii de lumi, cînd privirea îi fu atrasă de o ciudată floare, aflată undeva pe balconul unei clădiri somptuoase, care exercita un fel de miraj prin miile dc forme şi culori ce se schimbau în inelul ei. Îşi spuse în sine că nimic nu putea fi mai potrivit şi, din trei mişcări, se căţără pe nişte baloturi pînă la balcon. Escaladă balustrada şi se repezi să culeagă floarea, cînd simţi în ceafă o privire arzătoare. Întoarse repede capul şi abia atunci văzu că uşa din clădire era deschisă şi că o minunată făptură îl priveşte cu ochi întrebători. I se păruse atît de firesc ca în această lume de vis orice să fie posibil, încît acum, prins

cu mîţa-n sac, se simţea ca un hoţ. Roşi, dar ochii ei îl subjugară pe de-a-ntregul. Se apropiară unul de altul şi rămaseră aşa, privindu-se la nesfîrşit. Nu-şi dădu seama cînd mîna lui mîngîie părul de abanos al fetei şi rămase surprins cînd se trezi că strînge la piept, într-o lungă îmbrăţişare, făptura delicată a acesteia. Se părea că acel sărut o să dureze etern. Bubuiturile din uşă îi trezi brusc, sfîşietor de dureros. Uşa se deschise larg şi în pragul ei apăru silueta bătrînului care-l întîmpinase la începutul sejurului. Cu un semn mic al capului, aruncă spre ei vreo şase oameni îmbrăcaţi la fel. Ai fi zis o grupă de soldaţi. Evenimentele se precipitară. Fata făcu un pas înainte, acoperind protector trupul lui Kan, prea uluit ca să înţeleagă ceva. Cînd sesiză primejdia, era prea tîrziu. Cu mirare văzu că oamenii o înşfacă pe fată şi dispar cu ea pe uşa din spatele bătrînului. Acesta surîse amar şi plecă. Kan rămase cîteva clipe, apoi ieşi în stradă. Jur-împrejur, lumea îl privea în tăcere.

— N-ai ştiut, oare, străine, că fata marelui ven al oraşului este sacră? Că proorocirea spune că aceasta va trebui să moară la primul contact cu un străin?

Kan negă din cap. Omul continuă trist:

— Cordoba stelelor va cunoaşte prima ei zi de doliu. Turnul de fildeş îşi aşteaptă victima.

Gîndi că e un vis urît şi, cu lacrimi în ochi, se trezi fugind ca un bezmetic în direcţia turnului de fildeş. Sărea, îmbrîncea, lumea blestema în urma lui, acum se împiedica, se scula, îşi relua din nou nesfîrşita cursă printre oameni, printre mărfuri, prin labirintul de străduţe înguste. Se opri o clipă, lac de apă, atunci cînd ajunse în faţa imensului edificiu de fildeş, pentru a căuta din ochi intrarea. Se dumiri mai tîrziu, după ce intrase, că în faţa intrării cîţiva soldaţi

încercaseră să-l oprească. Simţi o durere în mînă, o privi, aşa mînjită cu singe, cum era, şi înţelese că s-a bătut cu ei. N-avu timp să se mai gîndească la acest lucru, în faţa lui se înălţau nenumărate trepte şi uşi şi fata trebuia salvată. Simţi că îi este extraordinar de frică pentru ea şi îşi dădu seama că n-a ţinut niciodată atît de mult la cineva. Apucă să vadă chipul luminos al fetei strălucind spre el, tîrîtă de cîţiva soldaţi într-o încăpere a cărei uşă de fier se închise bubuind în urma lor. Un baraj viu îi ţinea calea spre uşă. Începu o luptă disperată, mii de dureri îi săgetau trupul, dar nu se lăsă. Cu eforturi uriaşe o deschise şi se prăbuşi înăuntru. Mai izbuti să-l zărească vag pe omul care se apleca asupra lui:

— Domnule Kan, ora a trecut. Mi-ar plăcea să sper că v-aţi distrat frumos, spuse acesta clătinînd cu compătimire din cap.

*

— Nu se poate!

— Ba da. domnule Kan, este exact cum v-am spus Kan îl cercetă eu priviri furioase pe omuleţul din faţa sa, prea mic pentru masivul birou după care se ascundea.

— Supermaşina de iluzii, continuă acesta, redă totul pînă la cele mai mici amănunte. Am investit miliarde de dolari, domnule Kan, în construirea şi programarea ei. Asta explică, desigur, costul ridicat al distracţiei clientului, timp de o oră, în altă lume.

— Nu asta mă interesează, ci faptul că pe Cordoba stelelor cineva moare din vina mea! strigă Kan.

— Oh, oh! Văd că n-aţi înţeles nimic. Domnule Kan, vă repet încă o dată că toată povestea e fictivă, ea nu există, nici măcar Cordoba asta a stelelor nu există, totul e rodul imaginaţiei maşinii.

— Imaginaţiei supermaşinii?

— Întocmai, domnule Kan. Este una din cele mai extraordinare maşini construite vreodată. Are atît de multe posibilităţi, noi am stabilit n+», încît cîteodată ne uimeşte chiar pe noi, totul pare atît de real.

— ...Ar putea fi adevărat?

— O, nu, nu! tuşi omuleţul, vizibil jenat de faptul că mersese atît de departe. E un fel de a spune. La urma- urmei, e doar o maşină, noi o întreţinem, noi o alimentăm.

— Dar aţi putea, totuşi, să-i sugeraţi să dea o întorsătură nouă, mai optimistă, poveştii de pe Cordoba, se înviora Kan.

— O. nu, domnule Kan, noi nu putem interveni cu nimic în activitatea maşinii. De fiecare dată născoceşte altă poveste, merge pînă acolo încît nici noi nu ştim ce-o să mai creeze, dar niciodată nu revine la aceeaşi variantă.

Kan ieşi bombănind din biroul directorului. Aruncă, la ieşire, o privire strălucitoarei reclame: „PETRECEŢI O ORĂ DE NEUITAT ÎN ALTĂ LUME, FIRMA VISS VĂ STĂ LA DISPOZIŢIE!” şi o porni aiurea pe străzile înguste. Deodată, ochii i se holbară şi gura îi secă. Descoperise la gît ciudatul medalion cu încrustaţii.

Ştefan Sgandar

VÎNĂTOAREA

Ghirl s-a întins şi a căscat fericit, făcînd să vuiască spaţiile şi să pălească aştrii din jur. Se ascunsese pentru Marele Somn într-o stea neutrinică. Acum era bucuros că va începe vînătoarea.

Întotdeauna Ghirl n-a ucis decît de plăcere, hrănin- du-se doar cu energia şi materia din jur. Vînarea fiinţelor inteligente îi provoca o plăcere nemaiîntîlnită. Cunoscînd toate black-holl-urile Universului, tunele minunate ale timpului, se putea strecura cînd dorea în ungherele unde apărea viaţa.

Ştia că de multă vreme este urmărit de nevăzutele patrule ale timpului, temute de tot ce se mişcă în Univers, dar întotdeauna reuşise să scape recompunîndu-se cînd într-un ghem tahionic, cînd într-un nor de praf interstelar.

S-a întins din nou zîmbind amintirilor adunate, apoi s-a aruncat urlînd de plăcere în jeturile unei supernove ce abia exploda, îmbăindu-şi trupul uriaş în plasma fierbinte şi binefăcătoare.

După ce supernova s-a stins sub recea lui îmbrăţişare, s-a îndreptat fără grabă spre un tunel din apropiere, pe care de abia îl descoperise.

Crezînd că este vreun astru colapsat pe cînd dormea, şi-a reglat bioritmul pentru o

escapadă în viitor, întrucît de la un timp începuse să-l plictisească vînarea în trecut, a unor fiinţe mult prea fragile.

Astfel, a început să caute pericole care îi dădeau fiori de mulţumire, dar şi coşmaruri, de cîte ori se strecura dintr-un univers în altul pentru a-şi pierde urma, cînd simţea că este urmărit de înfricoşătoarele patrule.

Încrezător însă în puterile şi inteligenţa sa, Ghirl s-a cuantificat, pătrunzînd cu repeziciune în golul gravitaţional.

Toate gîndurile sale erau îndreptate spre fiinţele viitorului pe care avea să le vîneze.

Adevărul este că nu se aventurase niciodată foarte departe, o teamă nelămurită ţintuindu-l mai mult în perioade apropiate.

Şi apoi mai erau patrulele…

Nu ştia din ce perioadă vin, dar era convins că fuseseră constituite undeva în viitorul pe care el nu avusese curajul să-l străbată încă.

Nevrînd însă să-şi strice plăcerea primei vînători, Ghirl şi-a îndreptat imediat gîndurile spre lucruri mai plăcute.

S-a gîndit la un moment dat să se regleze pentru planeta uriaşilor negri, care nu mureau decît după cinci, şase lovituri mezonice, sau pentru sferele inteligente ale Galaxiei Uru, ce se puteau destrăma, apoi se reconstituiau la loc în cîteva clipe, indiferent de marile energii folosite împotriva lor. Acestea din urmă îi dăduseră într-adevăr de lucru, dar a observat după un timp că sînt foarte sensibile la infrasunete.

De fapt nu mai avea nici un farmec vînarea unor fiinţe ale căror slăbiciuni le cunoştea.

Trebuia să găsească ceva nou, ceva care să-l facă să freamăte de plăcere.

Tremurînd de nerăbdare, Ghirl nici n-a ştiut cînd a ajuns în centrul tunelului. Simţea palparea ca o adiere a uriaşei

torsiuni gravitaţionale, dar, ca întotdeauna, aceasta îl făcea mai puternic, întărindu-i încrederea în sine.

Voind să se oprească o clipă, a perceput închiderea bruscă a Universului din care venise, şi abia a avut timp să se recuantifice, cînd o forţă nemaiîntîlnită a început să-l soarbă spre nefiinţă.

Perdeaua de întuneric s-a lăsat parcă mai densă, si Ghirl a simţit cum alunecă în timp din ce în ce mai repede şi pulsează ca un biet punct pe spirala inifinită a necunoscutului.

Cînd şi-a dat seama că este o capcană a patrulelor, era prea tîrziu.

Marele Vînător ajunsese la rîndul lui vînat de fiinţele acelea, pe care de multe ori visase că le va putea sfărîma ca pe nişte atomi oarecare.

A încercat să se reconstituie în fel şi chip, dar alunecarea devenise de nestăvilit.

Apoi a mai simţit impactul cu antimateria... iar în tocul Vînîtorului a apărut un nou Univers.

Cristian Mihail Teodorescu

PEDALAŢI ŞI FIŢI FERICIŢI

1. Pedalaţi şi fiţi fericiţi. S. nu ştie să citească, dar recunoaşte această inscripţie oriunde o vede, pe pereţi, deasupra portalului Marii Instituţii de Binefacere, deasupra ghişeului unde stă la coadă pînă-şi primeşte Hrana un cub maroniu ambalat în plastic. Pedalaţi şi fiţi fericiţi. Bineînţeles, dacă nu pedalaţi, nu veţi fi fericiţi. Pentru început, S. desface un colţ din cubul de Hrană şi muşcă. Mestecă încet. Hrana este dulce şi foarte bună Hrana este foarte bună. Hrana...

Durerea de picioare i-a trecut. A început să pedaleze. Muşchii zvîcnesc, tendoanele se întind. Pedalează şi este fericit. Cînd simte nevoia, mai muşcă din Hrană, Ţine ochii închişi şi savurează imaginile care-i trec pe dinainte. Un drum şerpuit, cu suişuri şi coborîşuri line. S. merge cu EA alături. Se opresc la umbra unui copac. Păsările cîntă. Se aude un susur de izvor. S. îşi aşază capul în poala EI. S. este fericit.

2. Un om bine antrenat şi dopat poate să dezvolte o putere de cinci sute de waţi timp de opt ore. În total patru kilowaţi-oră, ceea ce permite mulţumitor funcţionarea unei maşini de prelucrare prin aşchiere în tot acest timp. Hrana pe care-o primeşte conţine aproape cinci mii de kilocalorii. În total, energia pe care o dezvoltă omul care pedalează este echivalentul a trei mii cinci sute de kilocalorii. Deci, un randament de şaptezeci la sută. Fără să mai socotim că

Hrana celor care pedalează se produce din deşeuri.

3. S. se plimbă cu bicicleta. Pedalează şi este fericit Sau aproape fericit. Visul i se desfăşoară acum cu intermitenţe, mestecă ultimele dumicate de Hrană, priveşte contorul, încă puţin şi va termina şi pe ziua de azi. Nu mai poate să viseze, efectul Hranei s-a consumat. Totdeauna la sfîrşit e ceva mai greu.

S. şi-a dorit mult de tot o bicicletă. Sau o drăcie pe trei roţi, cu mai multe locuri. Ar fi cîştigat mulţi bani, ducînd oameni dintr-un loc în altul. Şi, în plus, ar fi pedalat şi ar fi fost fericit.

Ţîrîitul soneriei. Ziua s-a terminat. S. se ridică, extrage tichetul din maşina de pedalat şi se îndreaptă spre ieşire.

4. Părinţii lui S. erau destul de înstăriţi, aveau două maşini, dar S. avea mulţi fraţi. Tatăl îşi iubea fetele, şi-a vîndut maşina ca să le facă un rost, iar mama îi iubea pe primii doi născuţi, pe care i-a trimis la universitate, iar lui S. şi fraţilor mai mici nu le-a mai rămas nimic. Mai mult, părinţii i-au alungat de acasă, spunînd că nu mai aveau cu ce să-i ţină.

Şi astfel, S. a ajuns să pedaleze şi să fie fericit.

A sperat multă vreme că va cîştiga Pedala de Aur — premiul anual pentru cei mai mulţi kilowaţi — dar mai erau încă douăzeci de mii care sperau acelaşi lucru. Apoi s-a gîndit ca, în fiecare zi, după ce termină ce are de pedalat, să se ducă pe stradă şi să caute de lucru, însă aşa ceva devine imposibil, pentru că de fiecare dată cînd se ridică de la Aparatul de pedalat este obosit mort, are stomacul gol şi trebuie să se culce.

5. Aparatul de Pedalat este o drăcie în care stă aproape întins, iar pedalele au

cursă foarte lungă şi sînt făcute astfel încît să solicite la maximum muşchii picioarelor.

S. muşcă din Hrană, mestecă, înghite. Închide ochii. Aşteaptă să fie fericit ca să înceapă să pedaleze. Dar nu vede nimic, nu aude nimic, decît gîfîitul celor care pedalează în jur. Încearcă să pedaleze fără să fie fericit şi nu reuşeşte. Se concentrează. În zadar. Nu poţi pedala dacă nu eşti fericit. Şi atunci, pentru prima oară, S. se ridică de la Aparatul de Pedalat şi iese din hală.

Afară plouă mărunt şi el este în pantaloni scurţi, care lasă să i se vadă muşchii puternici ai picioarelor. S. se depărtează de Instituţia de binefacere şi caută un loc unde să se adăpostească măcar de ploaie. Ştie că diseară nu va avea tichetul şi nu va avea unde să doarmă. Dar nu se gîndeşte prea mult la aceasta.

N-a mai ieşit de mult în oraş Se refugiază sub o streaşină şi mănîncă toată Hrana deodată. Poate se în- tîmplă totuşi ceva, poate va reuşi să se întoarcă înapoi în Hală, să pedaleze şi să fie fericit.

Dar nu simte nimic. Degeaba închide ochii. Hrana de azi avea un defect. Simte numai cum energia i se răspîn- deşte în tot corpul şi fără să vrea îşi încordează pînă la consistenţa oţelului muşchii picioarelor.

6. O maşină mică, roşie, acoperită opreşte în dreptul lui, stropindu-l. Se deschide portiera. O femeie îl întreabă:

— Ai ceva de făcut?

— Nu, răspunde el.

Femeia priveşte admirativ la picioarele lui.

— Hai cu mine, îi spune.

S. se urcă în maşină. Priveşte femeia care se află la volan. Frumoasă şi îmbrăcată în haine scumpe. Seamănă cu una din surorile lui. Femeia îşi retrage picioarele de pc pedale. S. Înţelege. Îşi potriveşte picioarele pe pedalele din dreptul lui şi apasă. Maşina zvîcneşte.

— Mai încet, pînă cînd ieşim din oraş, spune femeia.

S. ascultă. Să pui în mişcare o maşină mică este mult mai uşor decît să pedalezi la Aparatul de Pedalat fără să fii fericit, se gîndeşte el.

Femeia conduce maşina îndreptîndu-se spre ieşirea din oraş. Ploaia a stat. Îl întreabă cum se numeşte. Oraşul rămîne în urmă. S. apasă pe pedale cu toată forţa. Femeia saltă de plăcere.

— Nouăzeci de kilometri pe oră! exclamă ea. Niciodată n-am mers atît de repede. Tu ce faci? Ai de lucru? îl întreabă repede.

— Eu pedalez şi sînt fericit la Instituţia de Binefacere...

— Nu vrei să pedalezi şi să fii fericit în slujba mea? Te ţin pe masă, casă, eventual şi cîţiva bani de buzunar...

— Sigur că vreau.

7. Femeia locuieşte în oraşul vecin. Stă singură. S. intră la ea în casă. Ea priveşte contorul.

— Pedalează şi tu vreo cincizeci de waţi-oră. Cît să pot măcina cafeaua şi să dau drumul la magnetofon.

Cincizeci de waţi-oră îi iau lui S. exact cinci minute.

— În regulă. Bei o cafea, nu?

S. bea cafea. E ceva mai bun decît Hrana. Apoi femeia pune muzică. S. mai pedalează puţin, femeia se aşază lingă el. Îl pipăie.

— Parcă ai fi din oţel, spune.

Îşi întinde mîinile peste gîtul lui. S. o strînge în braţe. O femeie frumoasă. Seamănă cu una din surorile lui. O sărută.

— Ce; fericită o să fiu cu tine, suspină ea.

S. s-a gîndit că poate fi fericit şi fără să pedaleze prea mult.

8. Femeia l-a prezentat tuturor cunoştinţelor ca pe logodnicul ei. Femeia este foarte bogată. S. a mîncaţ tot felul de lucruri de mii de ori mai bune decît Hrana. S. se plimbă prin parc cu ea sau pedalează la maşină toată ziua. Merg la pădure, un drum şerpuit, cu suişuri şi coborîşuri line, opresc maşina sub un copac şi rămîn îmbrăţişaţi, ascultînd susurul pîrîului şi păsărelele...

9. La un moment dat, o păsărică a deschis ciocul, a văzut-o clar, şi a dat glas unui ţîrîit strident. S. a avut impresia că cerul i se prăbuşeşte în cap.

Deschide ochii. Vede contorul, o rămăşiţă de Hrană alături. Azi nu va adormi chiar cu stomacul gol. Mestecă Hrana care i-a mai rămas, o înghite. Îşi extrage tichetul din Aparatul de Pedalat şi se îndreaptă spre ieşire, înre- gistrînd inconştient o inscripţie de pe perete pe care nu ştie s-o citească, dar o poate recunoaşte oricînd.

Pedalaţi şi fiţi fericiţi.

Dănuţ Ungureanu

PLOI TÎRZII

„Distrugeţi toate maşinile de pe Pămînt şi in scurtă vreme civilizaţia noastră modernă va fi reclădită datorită gîndurilor care ne trec prin minte.”

FRED HOYLE

,,La începutul fiecărei perioade mîna dreaptă începe să-l doară mai jos de încheietura cotului. De obicei, într-o noapte, se trezeşte tremurînd ca de frig, ameţit. Ameţit alunecă din culcuşul moale în care s-a ghemuit de cu seară şi încearcă să bîjbîie să găsească ieşirea. Stelele îl sorb. Ameţit, se clatină izbindu-se cu zgomot înfundat de pereţii colibei, speriindu-i pe ceilalţi. Şi fiorul care i se prelingea pe mînă ca atingerea umedă a frunzei de salcie creşte cuprinzîndu-i vîrfurile degetelor, pielea fină a antebraţului, îi îngheaţă ramurile subţiri ale venelor. În cele din urmă se strecoară sfîrşit prin gaura scobită în peretele de lut şi se rostogoleşte pe iarba argintată. În, urma lui cineva cere pe şoptite să i se aducă pietrele galbene ca să poată face lumină ciocnindu-le. Ceilalţi mormăie şi sîsîie nedumeriţi încă. Somnul îi moleşeşte.

Atunci mîna tresare ca un animal sub săgetarea primei dureri, vie şi limpede — un fulger pe vreme rea. Şi el scînceşte neputincios şi nu ştie încă ce ar putea să

facă. Ridică mîna în bătaia lunii, deasupra ochilor, ca şi cum ar încerca să se ferească de o lovitură nevăzută. Cînd îşi roteşte umărul, ceva scîrţîie acolo, înăuntru, poticnit. Vede mugurele firav, urît, încolţit lîngă încheietura cotului, zvîcnind, crescînd. Şi ţipă înspăimîntat, fără să-şi aducă aminte că asta a mai fost, ţipă mereu, pînă către ziuă, alergînd caraghios în jurul colibei.

Atunci ceilalţi ştiu."

— Povesteşti frumos, s-a cutremurat alba, însă lucrurile pe care le povesteşti sînt urîte.

Nouă-slutul a ridicat dintr-un umăr. Puţin îi păsa.

— Eu nu ştiu să povestesc altfel de lucruri, a zis. Poate te descurci tu mai bine. Dar ai grijă să nu ridici glasul, că mai sînt şi ai mei prin preajmă!

Atunci alba a părăsit ierburile umbrite şi s-a rostogolit la picioarele copacilor de-o vîrstă cu părintele părintelui său. Trestiile firave de lumină crescute prin acoperămîntul frunzişului lunecau pieziş pe luciul blăniţei scînteind uneori. Aerul din preajma scorburilor avea consistenţa apelor încreţite de valuri, în adîncul cărora mijeau contururile unor peşti fosforescenţi. Pădurea întreagă părea năpădită de întuneric diluat.

Toate acestea le alcătuise alba îndărătul pleoapelor sale albăstrii, abia întredeschise. Nouă-slutul se aşezase, parte mirat, parte mînios, pe vine şi nu vedea decît o albă ca toate albele, poate puţin mai mare decît una obişnuită, tăvălindu-se de nebună în marginea crîngului, fără să se teamă de mîna lui, batjocorindu-l adică.

După o vreme alba s-a apropiat de el. Mîna-arc s-a înfiorat parcă puţin, însă a căzut la loc, neputincioasă ca o bucată de lemn pentru foc.

— Ei rîd de mine la sfîrşitul fiecărei perioade fiindcă pe peretele lîngă care dorm

eu nu se află întinsă nici o piele de-a voastră. Îi aud nopţile şuşotind înfierbîntaţi şi îndemnîndu-se unii pe ceilalţi să-mi rupă ciotul care mă face de ruşine şi să mă alunge cu pietre şi fum. Apoi adorm obosiţi de cuvinte iar eu mai stau să-i pîndesc pînă ce oboseala mă doboară şi pe mine. În întunericul colibei ochii mei deschişi nu se văd. Dimineaţa mă scol cu furnicături în oasele ciotului şi, fiindcă sînt încă ameţit, cred cîteodată că mi-a venit şi mie rîndul, că, uite, acum o să crească din putregaiul ăsta al meu care atîrnă de umăr un arc pe cinste, ceva ce n-a avut nici Opt-cel-mare. Dar mai apoi îmi trece şi bag de seamă că e doar amorţit, că am dormit toată noaptea cu el vîrît sub mine de frică să nu vină ei să mi-l rupă...

— De ce să te gonească? l-a întrebat alba.

— De ce să nu mă gonească? s-a ferit slutul de mîn- gîierea ei, doar nu semăn cu ceilalţi şi nici de vreun folos nu le sînt. Mă ţine pe lîngă el moşul şi lor le e teamă de cuvîntul lui, că doar el mai umblă prin peşterile vîntului şi prin locul numit MAGAZIN fără să păţească nimic. Eu îi adun ierburi de leac şi cîteodată îi duc toiege. Cu el îmi petrec ploile şi zilele în care se mai arată soarele...

...În peşterile vîntului şi în locul MAGAZIN ne strîn- gem rareori ca să punem rînduială, sub grija moşului, printre cele ce au mai scăpat de putregai.

— Ce rînduiţi acolo? a întrebat alba cu ochii mijiţi de dorinţă. Eu nu pot urca mai sus de un prag, două. Piciorul meu alunecă pe netezimea pietrei.

Nouă s-a scărpinat cu vrednicie între omoplaţi.

— Vezi? a zis el. Mîna mea parcă ar fi bună numai pentru asta. Ce să rînduim? Lucrurile rotunde şi strălucitoare pe care le purtăm cu noi ca să ne aducă noroc şi nenoroc, după nevoie. Vezi că fiecare dintre cei ce străbat hăţişul cu săgeata pregătită îl are pe al său. Lucrul său.

Ce i-a povestit moşului ultima babă de la cotul drumului de piatră:

În inima unui astfel de lucru şi-au făcut cuib vremea din urmă şi cea care este acum, ba chiar şi cele ce stau să vină. Şi el îşi roteşte aiurea săgeţile mici, căutînd să prindă cu amîndouă o bucăţică din vremea prelinsă pe acolo. Auzi-l cum îi bate inima! Tic... tic... tic... tic... Uneori se pornesc toate să sune ascuţit, iar din altele, ca nişte colibe mărunte, ies păsări de lemn vopsit şi cîntă. Puţin.

Odată, fără să bage de seamă moşneagul, am ucis unul dintre lucrurile astea mici, adică nu era chiar mic, pesemne că trăise mult la cingătoarea unuia mort acum, dar

tot aşa îi bătea inima, „Tic... tic... tic... tic...”, l-am călcat cu nădejde, era să-mi strivesc degetele şi, ştii, acolo sub învelişul care a crăpat la iuţeală nu era mai nimic. „Tic... tic... tic... tic...”, s-a oprit în loc inima lui, dar dinăuntru nu a zburat nici una dintre vremurile acelea. Numai dinţi mărunţi care se muşcau unii pe ceilalţi incet, cu răbdare, pînă ce i-am zdrobit.

Plouă.

În peşterile vîntului şi în locul MAGAZIN zac atîtea, că nu avem eu şi ceilalţi degete la mîini şi la picioare pentru cîte sînt. Ba chiar dacă am fi încă o dată atîţia, ba chiar dacă i-am număra şi pe morţi şi pe cei care nu s-au născut încă. Moşul împarte fiecăruia după nevoie, o dată la mai mult timp, nu cere nimeni mai mult decît îi trebuie.

Şi mai sînt lucruri care nu au un nume al lor, lucruri strălucitoare, noi, alunecoase, ascuţite. Lucruri fragede ori uscate, acre, dulci, urît mirositoare. Lucruri mici, grele, aspre la pipăit, reci, uşoare, goale pe dinăuntru. Lucruri întunecate, tari, fierbinţi, pline de miez, rotunde...

...acolo e un ochi mare, mare de tot, care priveşte prin perete. Uneori clipeşte des, ca şi cum l-ar supăra luminile focurilor aprinse de moşneag. Atunci îi arată tot felul de întîmplări.

— Întimplări frumoase? a suspinat alba.

— Nu ştiu. Ele se schimbă atît de repede, încît nu pot să le urmăresc cu privirea. Dacă mă uit mai mult timp în ochiul din perete, culorile se amestecă la mine sub pleoape şi mă cuprinde ameţeala. Dar moşul îl poate privi mult.

Odată, în ochiul acela m-am văzut şi pe mine. Eram eu venind spre mine fără să fac vreun zgomot, eram mare, eram uriaş, cu vreo trei capete mai înalt decît mine, însă şi ciotul lui, adică al meu, era de vreo două ori mai lung decît al meu. Nu pot să-ţi explic...

— Ştiu, a murmurat alba ferindu-şi privirile, uneori luciul apelor mă arată şi pe mine cînd mă aplec să beau şi cea din adîncuri e la fel cu cea de pe mal, numai că tremură necontenit ca şi cum i-ar fi teamă ori frig.

— Dar acela eram eu! a strigat Nouă-slutul înfuriat, fluturîndu-şi mîna înmugurită strîmb. Nu pricepi? Eram tot eu cel de acum

vreo trei perioade, odată, cînd mă întorceam pe furiş în sat după ce pîndisem alba zadarnic aproape o zi sub frunza umedă de salcie. Şi aveam... ăăă... cum le zice? în ochi, îmi curgeau şiroaie ca la babe şi nimeni n-a ştiut asta vreodată, dar uite că ochiul ăla nenorocit m-a văzut. Veneam spre mine, mai mare şi mai strîmb ca mine şi între mine şi mine stătea moşul privind

liniştit. Ce zici de asta? Dar pe urmă am alunecat şi m-am dat de-a berbeleacul fiindcă celălalt eu era prea aproape şi îmi băgase spaima sub piele. Cred că toate astea le-am văzut într-o clipită...

...tot la două, trei perioade, moşneagul coboară pe furiş, la ridicarea zorilor, în hrubele de sub locul MAGAZIN. Se întoaree pe la amiază cu nume pentru fiecare. Şi noi îl aşteptăm.

— Cum? a rîs alba cristalin. Cum?

— Da, da, a urmat Nouă, nume pentru fiecare. Odată m-am numit Laie. Laie slutul. Altă dată Erg. Erg slutul. Mai demult îmi spuneau nimic. Nimic slutul. Şi tot aşa.

— Lumea voastră alunecă. Eu nu ştiu unde alunecă ea. Doar o singură dată am pătruns într-o tainiţă a cărei întunecime s-a căscat pe neaşteptate sub noi, fără să o putem prevesti. Înăuntru era linişte şi răcoare şi sub puţinele raze de soare care intraseră, acolo o dată cu ploaia şi cu noi pîlpîiau contururi ciudate. Şi, cînd ne-am apropiat, eu şi ai mei, nu era nimic, doar nişte grămezi mari din ceva fără nume. Ceva subţire şi uşor şi alb ca blănurile noastre. La fel foşnind. Erau sumedenie de semne acolo, mărunte, negre, sumedenie ca frunza salciei după trecerea ploilor. Poate că dintre semnele acelea vă aduce moşneagul vostru numele cu care vă împovărează.

— Cum să ne împovăreze? s-a dezmeticit slutul. Că doar ştim cu toţii ce înseamnă să porţi un nume. Cum m-aş deosebi eu de lucrul pe care îl port la cingătoare de dimineaţa pînă seara? Cum i-aş putea deosebi pe ceilalţi ai noştri? Doar nu e om întreg acela căruia moşneagul nu îi aduce un nume al lui. Şi, dacă s-ar supăra într-o zi şi n-ar mai voi să ni le dea, am împărtăşi soarta pietrelor care se zăresc ici şi colo în cuprinsul cîmpiei. Am fi ca şi morţi. Morţi.

— Nu ştiu, l-a liniştit alba căscînd. Noi am ieşit uşor de acolo. Înainte de a pleca ai mei, au ronţăit cîteva dintre frunzele acelea mari şi albe, purtătoare de semne. Aveau gust rău.

Nouă-slutul se gîndea aiurea.

„Ieri soarele s-a săltat din spatele dîmbului de nisip de pe malul celălalt. La capătul zilei s-a ascuns între sălciile putrede de ploaie.

Azi soarele s-a săltat din spatele dîmbului de nisip de pe malul celălalt. La capătul zilei s-a ascuns între sălciile putrede de ploaie.”

— Eu nu am amintiri aşa cum aveţi voi, a zis alba. Pentru mine ieri înseamnă o pată de lumină galbenă jucîndu-mi în faţa ochilor. O ameţeală plăcută încălzin- du-mă. De aceea pietrele umede din pereţii locului MAGAZIN mă alungă. Sînt prea reci.

Sînt prea vechi.

— Nu pot rămîne cu tine, a mai zis alba alintîndu-se. Mă cheamă hăţişul înapoi.

— Du-te, du-te, a încuviinţat grăbit slutul. Du-te fără teamă, n-am săgeată pentru tine. Moşneagul îmi spune mereu că asta e bine pentru mine şi pentru alţii care vor veni, măcar că ceilalţi, cei ce sînt, n-o văd cu ochi buni. Du-te mai repede!

Dar glasul îi tremura deja, parcă împiedicat în strîn- soarea uscată a gîtlejului. Aşa încît a prins să se joace cu lanţul lucrului strălucitor de la cingătoare, despre care ultima babă a drumului de piatră îi spusese cîndva moşneagului că ar arăta ceva. Şi alba, citind înăuntrul lui, a rîs. Blana cu fir mărunt s-a vălurit frumos la încheietura umărului făcînd ape. Şi ea a rîs.

Nouă a vrut să se ridice şi să plece sau să lovească. Voia să-i facă rău, dar se simţea prea nevolnic pentru asta. Vreme de mai multe clipe a respirat greu şi stăpînit aşa cum îşi amintea că li se întîmplă celor care pot să-şi trimită săgeata.

Şi alba spunea:

— Eu trebuie să plec acum. Ai tăi sînt pe undeva, pe aproape. Cred că sînt doi sau mai mulţi, nu mai mulţi de cinci, printre respiraţiile crengilor împreunate s-au strecurat şi ale lor, deşi ei şi le stăpînesc cum

pot mai bine ca să nu se dea de gol. Tu să rămîi aici!

— Pleci? a întrebat prosteşte Nouă-slutul neavînd altceva mai bun de spus.

Alba se îndepărtase călcînd cu nepăsare, cu toate că inima îi bătea nebuneşte sub blăniţă, ca unuia dintre lucrurile acelea strălucitoare atîrnate de cingătoarea vînătorului. În urma ei rămăseseră în văzduh, agitîndu-se ca sumedenie de firicele de praf în bătaia razelor de soare, cuvintele nerostite.

„Caută, mîngîie” spuneau unele, „caută, leagănă” şopteau altele, „leagănă, vindecă”. Slutul le-a văzut cu adevărat coborînd încet, ca o ninsoare, pe iarba mai mătăsoasă de sub arbori, prăbuşindu-se încet sub propria lor greutate, apoi a strănutat şi le-a văzut din nou învolburîndu-se, împinse de răsuflarea sa repezită dintr-o dată spre ele. „Leagănă, mîngîie” spuneau unele, „vindecă, leagănă” şopteau altele, „mîngîie, mîngîie...”

Pînă departe luceau stins meandrele panglicii de apă ascunse uneori sub ramurile gemene ale hăţişului. Cînd se învolburau norii vineţi ca şi cum s-ar fi prăbuşit fără zgomot din înaltul cerului şi se porneau să bîntuie vîn- turile prin hrube, răsunau a singurătate vocile arcadelor de metal peste care nu trecea nimeni niciodată. Arcade deasupra apelor rîului. Vînătorii adevăraţi se încumetau de-a dreptul prin undele ce le ajungeau pînă la piept.

Uneori, stoluri subţiri ca aţa treceau în zbor tremurat lepădîndu-şi umbrele peste drumurile năpădite de ierburi care mai brăzdau încă pămînturile în împrejurimile colibelor. Drumurile cui vor fi fost? De unde veniseră ele şi încotro se pierdeau n-ar fi

putut nimeni să spună, nici măcar cioporul de babe care-şi culegeau de acolo buruienile pentru fierturi. Piatra care le învelea era aspră, cenuşie, se înfierbînta în bătaia soarelui şi se înmuia că nu puteai pune talpa pe jos. Ba îţi mai rămînea şi urma călcăturii acolo. Şerpii şi şoarecii se cuibăreau înăuntrul straniilor cutii metalice, cu roţi, părăsite din loc în loc. Iar înăuntru zornăiau oseminte albe strălucind tot mai tare sub curgerea continuă a vînturilor şi a apelor, spălate de ploi, măcinate de încrîncenarea vremurilor.

Pe deasupra lor treceau zilele umede ale frunzei de salcie ori cele glabene-fierbinţi care uscau gîtlejurile şi făceau să curgă globul străveziu al ochilor. Pe deasupra foşneau şi nopţile limpezi aducînd cu ele uitare. Totul respira linişte şi moarte.

Acolo, printre ochiurile de apă ascunse de bănuţi mărunţi, verzi, îşi vedea moşul de treburi. Privită prin împletitura de ramuri a desişului, făptura sa măruntă umbla cu repeziciune de colo pînă colo oprindu-se în răstimpuri, cocoşată, ca să cerceteze ceva. Tainele firii ori alte prostii. Privită mai de aproape, creştea destul ca să poată primi, la îngemănarea grumazului cu spatele firav, săgeata şuierătoare a vreunui vînător mai îndemînatic.

Aşa l-a prins moşneagul pe Opt-cel-mijlociu încordîn- du-şi prosteşte mîna-arc, cugetînd de unde i-ar fi venit mai bine să-l doboare. I-a frînt săgeţile pe genunchi şi cu stînga l-a altoit zdravăn. Opt s-a rostogolit printre bănuţii verzi împroşcînd mocirla şi scuipînd îngreţoşat.

— Nu mai da, moşule! a strigat, dar moşul l-a mai atins încă de vreo trei, patru ori.

S-au privit o vreme gîfîind. Moşneagul a hohotit:

— Prostule! i-a zis. Aşa te moşmondeşti şi cu femeile tale? Voiai să mă înţepi, da?

Şi i-a mai ars una.

— Du-te, să nu te mai văd!

Opt-mijlociul a plecat ştergîndu-şi lacrimile cu stînga. Să mai fi avut măcar o săgeată întreagă, l-ar fi doborît pe moşneag. Ar fi bătut nestingherit drumurile oprite poposind din cînd în cînd ca să batjocorească ferestrele cutiilor de metal abandonate pe margini. Şi ar fi intrat semeţ în locul MAGAZIN ca să-şi aleagă după pofta inimii lucrurile cele mai frumoase. Să şi le atîrne la cingătoare. Să vină în sat şi să-l privească toţi cu gurile căscate. Să-şi aleagă coliba cea mai bună. Să-i rupă slu-tului ciotul de mînă, ca să se înveţe minte să nu se mai ţină fudul după coada moşului.

— Să, să, să... l-a îngînat moşneagul din urmă, dispreţuitor, ca şi cum ar fi văzut sub

ţeasta lui ca printr-o cutie cu pereţii străvezii.

Apoi şi-a privit dreapta cu Ciudă. Chiar şi aşa, nici mînă, nici arc, se putea bizui pe ea pînă la sfîrşitul ploi- lor. Şi s-a aplecat din nou printre ochiurile lui de apă murdară adunîndu-le în mulţime de căuşuri colorate.

Printr-un obiect lunguieţ, care făcea lucrurile mai mari decît erau, urma să descopere tainele vieţii şi, într-o bună zi, poate, pricina pentru care tuturor mîna le înmugurea periodic năsecînd arcul.

„Vînează iepurele mort de frică ascuns în încîlceala ierburilor! Jupoaie-l, dă-l afară din acoperămîntul său de blană, perpeleşte-l pe foc viu, mănîncă-l! Aruncă-i oasele într-o văgăună, într-o scobitură!

Omoară lişiţa care vîsleşte prin aer în preajma ta, prea încet, prea neştiutoare! Doboară-i trupul umed, adu-i ochii miraţi, proşti, mai aproape de picioarele tale! Smul- ge-i penele, trece-o prin foc viu, mănînc-o!

Împinge pe vîrful săgeţii porcul, dropia, şarpele, bivolul, alba! Înghesuie coapsa, greabănul, pîntecele, şira spinării! Dă-le focului viu, mănîncă-le!”

Parcă sunau tobele cînd şi cînd peste iarba unduită de tremur prelung, dar nu erau decît ramuri, ale petecelor de pădure răsărite din loc în loc pe întinderea cîmpiei. Ramurile se loveau unele de altele cînd suflau vînturile, cele ale arborilor bătrîni cu altele de-o seamă cu ele, cele mai tinere, mlădioase, cu altele crescute deopotrivă. Cum răsună şi pasul apăsat al vînătorului, oricît s-ar strădui el să nu, facă zgomot, ritmat, alăturat glasului pădurii, furat din tremurul hăţişului. Cum bate inima albei undeva sub neculoarea blănii. Zgomotul acela nu se aude, dar firele mărunte se agită imperceptibil în locul cu pricina, puţin mai jos de scobitura umărului, alăturate freamătului pădurii, furate din tremurul hăţişului. Cum clănţăne noaptea dinţii slutului de spaimă că au să vină să-i taie mîna înmugurită strîmb. Nimeni nu îl aude însă, ci doar el îşi stă singur în preajmă cu

urechea ciulită. Să prindă ceva din tainele ce vin dinspre pădure: Să fure ceva din tremurul hăţişului.

Femeia cea mai tînără a vînătorului Doisprezece mesteca agale în vasul aburit. Glăsuia de una singură pentru că nici măcar babele nu mai aveau răbdare să-i stea aproape cînd o apucau poftele vorbei. Ea spunea:

— Amestecă, amestecă bine! Pînă apune soarele să fie ca apa, ca uleiul, ca mierea! S-a pornit şi vîntul, uite! Acum or să se usuce ierburile.

Şedeam odată pe malul apei, acolo unde urlă pietrele zi şi noapte, pe nisip. Şi omul meu abia se trezise om, numai de vreo trei, patru ori i se potrivise mîna pînă atunci ca să poată săgeta cu ea. Amestecă, amestecă vîrtos! De ce n-or veni pe lume vînători dintr-o dată? Şedeam în nisip culcată şi nisipul mă învelise de-a bine- lea de cît mă mişcasem. Şi era fir lîngă fir, strălucitor căci ieşise şi luna, fir lîngă fir pe pielea umedă, un fir de nisip pentru fiecare firimitură de trup.

Amestecă, amestecă bine! Să fie ca mierea, ca mîlul, ca nisipul. Să fie cum e coaja drumurilor vechi, părăsite, după ce o înfierbîntă bine soarele o zi întreagă. Un fir de nisip, o firimitură de trup. Omul meu caută acum alba. Moşul îşi vede de ale lui. Pînă ce s-o trezi unul mai isteţ ca el să stăpînească cum se cuvine lucrurile din locul MAGAZIN şi să le ţină rînduiala la fel. (Să fie ca pă- mîntul uscat, ca piatra, ca fierul!) Se tem cu toţii, iepurii! Ba şi omul meu geme în somn cînd aude pasul şiret al moşneagului, cu toate că acela nu poate aşeza săgeată în ciotul lui de mînă.

Amestecă bine! Eu spun că moşneagul îşi soarbe fierturile doar doar i-o creşte şi lui un arc adevărat, să intre odată în rîndul bărbaţilor. Tot pocit ca Nouă-slutul, ruşinea

satului. Eu spun că bîntuie prin locurile băltite umplînd cu apă murdară căuşurile lui colorate ca să găsească răul ce-l împiedică să vîneze cu oamenii în fiecare perioadă. Eu spun că priveşte picătura de apă prin ochiul prelung de metal ca să ne strîmbe şi pe noi după felul şi asemănarea sa. Amestecă, amestecă bine! Iepure!

Aşa grăia, cuprinsă de poftele vorbei, femeia vînă- torului Doisprezece.

Fraţii aşteptau ghemuiţi sub frunza umedă de salcie şi din cînd în cînd respirau stăpînit fără să se privească. Marginea de hăţiş unduia ameţitor. Îşi scoseseră cingătorile şi le atîrnaseră în crenguţele elastice de deasupra capetelor. Opt-cel-mic strîngea între dinţi prima lui săgeată iar cu stînga îl înghiontea pe frate-său.

— Nene, a mîrîit, să mergem acasă! Putem veni şi mîine ori chiar la noapte, că o să fie luna mare cît creştetul meu. Mi-e foame!

Fratele mai mare a dat încăpăţînat din cap. Îl răzbiseră şi pe el foamea şi umezeala, dar nu se puteau întoarce aşa. Mîna-arc îi năduşise toată de încordare.

— Ia! Ssst! a făcut el deodată, însă nu era nimic printre frunzele multicolore ale hăţişului. Pleoapele i-au fluturat a ciudă.

Încercară să se mişte puţin fără să facă zgomot. În picioarele strînse sub ei se înfipseseră sute de ace. Pe sub pielea albă a spinării se zbuciumau încolăciţi şerpi.

— Nu putem să ne întoarcem, a cutezat să explice Opt-cel-mare. N-am tras nici măcar o săgeată. E lumină, uite! Şi vîntul bate.

Dar pe urmă şi-a muşcat limba furios că trebuise să-i dea socoteală lui frate-său. Dacă a hotărît că vor rămîne, atunci aşa o să fie.

— Acum taci, a zis stăpînit. Joacă-te cu un lucru dacă vrei! Mestecă un fir de iarbă mai fragedă. Dar taci!

Mezinul a vrut să cîrtească, însă amintindu-şi că nenea are stînga grea s-a mulţumit să mestece un firicel fraged de iarbă şi să se joace cu lucrurile strălucitoare de la cingătoare. Mîna-arc îi spînzura neputincioasă pe lîngă trup.

Pe urmă a mişcat ceva în faţă şi puţin spre dreapta. Mezinul a încremenit cu gura căscată, nici respiraţia nu i se mai auzea, doar ochii rotunzi alergau înfricoşaţi cînd spre hăţiş, cînd spre frate-său, „acum ce fac?” îl întrebau ei, „acum ce fac?”.

Nenea s-a lăsat pe un genunchi şi i-a pus stînga pe umăr, obligîndu-l să facă la fel. Adulmecînd liniştea care înghiţise tufişurile, a potrivit în coarda mîinii-arc o săgeată roşie, prelungă, cu penajul pestriţ. Mîna-arc îl durea puţin. Dintr-o margine zdrenţuită a aşternutului de nori a coborît peste ei o rază de soare tăioasă ca o lamă. Spre sat alergau în salturi mari rotocoale de ciulini încîlciţi.

Din hăţiş a ieşit alba alunecînd deasupra ierburilor argintate pe picioarele subţiri ca trestia. Pe blăniţă îi jucau din nou ape umbroase şi aerul răcoros îi aburea răsuflarea. Lui Opt-cel-mic i-a venit deodată să plîngă, nici el nu ştia de ce, dar în clipa următoare i-a şi scăpat o

lacrimă, „La urma urmei, ce-i aia o lacrimă?” s-a trezit gîndind alba înainte de a întîlni ca o izbitură tăietura subţire a ochilor arcaşului, pitiţi în spatele mîinii-arc şi a penajului strunit în coardă. Tot în clipa aceea Opt-cel- mare a depărtat policele de arătător, dînd cale liberă săgeţii.

— Ura! Ura! a început să strige mezinul şi să ţopăie şi să se bată peste coapsă cu firava lui mînă-arc, mîndru de isprava lui frate-său. Ura! Ura!

Pentru că nu se mai potolea, Opt-cel-mare l-a atins după ceafă dîndu-l de-a berbeleacul. Cingătoarea i se încurcase printre picioare. Cînd s-au apropiat de marginea hăţişului, alba murise. De altfel, Opt-cel-mare şi-a dat seama fără greutate, murise imediat, fără să sufere, fără să realizeze prea bine ce i se întîmplă. Marginea de hăţiş întinsese după trupul ei braţe încolăcite de ramuri şi frunze, însă acum nu-l mai puteau ajunge.

— Mare mai e! s-a minunat copilul dîndu-i roată.

Frate-său s-a strîmbat.

— Mare pe dracu’! Cred că n-a mai mîncat de-o lună. Hai, ajută-mă s-o ridic!

Cel mic s-a opintit tremurînd sub trupul albei ajutîn- du-l pe frate-său s-o pună pe umeri. Pe furiş a înmuiat vîrful săgeţi lui, pe care pînă atunci o ţinuse ba între dinţi, ba în mîna stingă, în sîngele călduţ, prelins din rană. Ştia că asta va atrage pe vîrfurile săgeţilor lui viitoare sîngele albelor.

Ascuns de palmele hăţişului ii privea nouă-slutul sprijinîndu-şi ciotul pe un trunchi putred pînă la temelie. Se străduia să străbată pînă dincolo de siluetele lor, acolo unde începuseră să se tîrască pe pămînt zdrenţe de nor prevestind iarăşi furtuna. Mogîldeţele săltau ritmic îndepărtîndu-se, iar pe umerii lor sălta şi trupul

albei, cuminte, cuminte acum. I-a căutat îndelung ochii.

„Aşa îi sînt de limpezi şi de frumoşi, a gîndit, ca nestematele spălate de ploi tîrzii. Vrei să-i atingi uşor în amurg ca să le simţi cu vîrfurile degetelor răceala sticloasă. Vrei să-ţi preumbli asupra lor boarea călduţă a respiraţiei, să le simţi jarul adus la suprafaţă de privirea

dezvelită din adînc. Vrei să-i săruţi poate, nu să săruţi sprîncenele, nu arcul delicat al orbitei, nici genele, ci să-ţi lipeşti umezeala buzelor de oglinda apei lor adînci, neîncreţită de vînturi, şi să o abureşti.

Şi pleoapele nu te lasă...”

CUPRINS

Fantastic Club

EDITURA ALBATROS

ÎN ACEEAŞI COLECŢIE

au mai apărut:

Mihail Grămescu
APORISTIKON

Lucian Ionică
ZIUA CONFUZĂ

Leonard Oprea
DOMENII INTERZISE

Alexandru Ungureanu
MARELE PRAG

Gheorghe Păun
SFERA PARALELĂ

Rodica Bretin
EFECT HOLOGRAFIC

Laurenţiu Cerneţ
SALT ÎN MÎINE

* * *
AVERTISMENT PENTRU LINIŞTEA PLANETEI

Tudor Negoiţă
CUTIA PANDOREI

Victor Kernbach
VACANŢELE SECRETE

Ion Hobana
UN FEL DE SPAŢIU

I.S.B.N. 973-24-0046-3

Lei 12